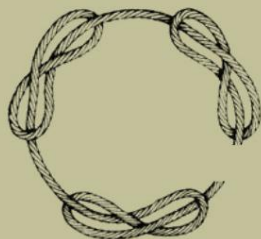

La Plumo kaj la Penso

La sonĝo estas unika por homo

2024

7

Libre Pensée

Jeans
germana,

Paul Brousse,

Jean Baptiste
Klemento,

Gustave
franca,

Benedikto
Malon,

Camille Pelle-
tan,

Eŭgeno
Potter

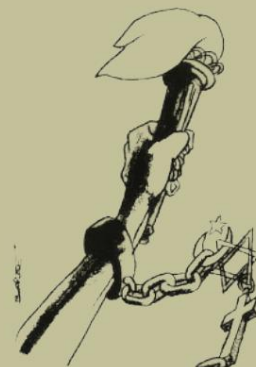
...

Frankoj-
Masonistoj
mobilizas

Vivu la Komunumo!

Ĉi tiu numero estas dediĉita al la framasoj kaj la Pariza Komunumo kaj kompreneble al la rilato de framasismo kiel korpo kun tiu eksterordinara evento en multaj rilatoj, kie " la proletoj supreniris al la atako kontraŭ la ĉielo " (Karl Marx). La riĉeco de materialoj akumulitaj por fari ĝin signifas, ke ni faros du apartajn aferojn, ĉar la materialo estas tiel riĉa. La dua estos publikigita kaj elsendo dum la dua duono de 2024.

Vi trovos la Resumon en ĉi tiu numero.

Cifereca suplemento al La Raison

Resumo

Eldonejo de Christian Eyschen	p. 3
Legaj notoj: Libera Penso en la Rezisto de Christian Eyschen.....	p. 7
La framasonoj mobiliziĝas de Christophe Bitaud.....	p. 10
Jean-Allemane (1843-1935) de Philippe Besson.....	p. 16
Legaj notoj: De individua prefekto al la spiriteco de la Homaro? de Jean Bartholo de Christian Eyschen.....	p. 21
Paul Brousse (1844-1912) de Jean-Claude Frey.....	p. 26
Legaj notoj: Raciismo kaj framasonismo de Christian Eyschen.....	p. 29
Jean-Baptise Clément (1836-1903) de Christophe Bitaud...	p. 36
Gustave Lefrançais, ruĝa kaj nigra husaro de la respubliko de Laure Julian.....	p. 38
Legaj notoj: La Rusa Revolucio en Ukrainio, Parto 2 de JP Ducret de Christian Eyschen.....	p. 45
Benoît Malon (1841-1893: La Internacio, la Komunumo kaj la Antaŭtuko de Domonique Goussot	p. 48
Camille Pelletan en la Pariza Komunumo de Brigitte Pastor	p. 56
Legaj notoj: Alkemia promenado en Bourges de Christophe Bitaud, de Christian Eyschen.....	p. 60
Eugène Pottier, la senmorta verkinto de la Internationale de Christophe Bitaud.....	p. 65

"La malnova mondo mortas, la nova mondo malrapidas aperi kaj en ĉi tiu klara obskuro aperas la monstroj"

Antonio Gramsci

Ni unue ŝatus saluti la memoron de Frato de kvalito kaj grandega bonkoreco, kiu donis al ni la fratan amikecon partopreni en la verkado de numero de La Plume et La Pensée pri "kinejo kaj framasonismo". Ĉi tiu estas la Tre Ilustre Frato Jean-Louis Coy, kiu aliĝis al la Eterna Oriento en la dua duono de 2023. Al sia tuta familio, ni proponas nian profundan respekton.

Framasonismo kiu manifestiĝis ĉirkaŭ Libera Penso dum la atakoj kontraŭ la temon, ni ŝatus trakti la demandojn de Solidareco kaj suferis de la ekstreme dekstra kaj fundamentalismaj katolikoj.

Ni memoru tiujn, kiuj subtenis nin, plenumante sian devon kiel masonistoj al aliaj masonistoj en la sufero. Ni denove dankas ilin frate kaj varme. Ni ne forgesos. Ni ne citos tiujn, kiuj mizere sin deturnis de tiu ĉi Devo, kiu farus al ili tro da honoro kaj makulus nian revuon; La vivo signifis, ke ne bezonis multe da tempo por respondi la demandon pri la Kial de ĉi tiu malkuraĝo, per la Kiel de la faktoj: ni ne povas subteni laikan asocion atakata kaj "agaper" samtempe kun la 'ekstrema dekstro.

Kaptitaj senkulpe, ili laŭvole recurris al evitemaj kaj "koncertaj" argumentoj, tiel granda estis la malaprobo de tiaj agoj. Sed ne ĉiuj estas Alkemiisto kaj la Tridek Pentakloj ne fariĝis laŭroj. Ni ankaŭ ne forgesos.

Ni rememoru tion, kion diris la Plej Ilustre Frato Albert Pike, Plej Potenca Suverena Grandkomandanto de la Suda Jurisdikcio de Usono de la Supera Konsilio de la Antikva kaj Akceptata Skota Rito: "La morala Kodo de Masonismo estas eĉ pli ampleksa ol tio. disvolvita de la filozofio... Enirante la Ordenon, la Iniciato ligas al si ĉiujn masonistojn de la mondo. Unufoje registrita inter la Infanoj de la Lumo, ĉiu masonisto sur la tero iĝas sia Frato, kaj ŝuldas al li la devojn, la bonkorecon, la simpatiojn de Frato.

Li povas voki ĉiun el ili por helpo en bezono, protekto kontraŭ danĝero, simpatio en malĝojo, zorgo en malsano kaj deca entombigo post morto. Ne estas en la mondo framasono, kiu ne estas devigata helpi lian, kiam li estas en danĝero, se estas pli granda probableco savi sian vivon ol perdi la sian. Neniu framasono povas konscie malpliigi la valoron de io ajn mem, nek permesi al aliaj fari tion, se estas en lia povo malhelpi ĝin. »

Ni memoru tiujn, kiuj subtenis nin:

- Criticia Masonica
- Hiram.be
- GADLU INFO
- La masonisto
- FM 450
- La Spirita Blogo de Jean-Laurent Turbet
- Granda Oriento de Francio
- Homaj rajtoj
- Granda Miksita Loĝio de Francio
- Granda Universala Miksita Loĝejo
- Filozofia Rondo kaj Kultura 1623 Homaj Rajtoj - Vitry le François (51300)

En unu el niaj lastatempaj publikaĵoj, la subteno de la GLMU estis forgesita.
Ni pardonpetas al li pro tio. Ekde tiam ni ricevis ĉi tiun novan subtenon:

Mia TCF Kristano, Kiel mi

jam esprimis al vi, en antaŭa retmesaĝo, ke Libera Penso havas nian plenan subtenon por firme denunci la nepravigeblajn kaj abomenajn atakojn de la ekstremdekstra.

Estas do tre oficiale kaj kiel Granda Kuratoro de la Rito de Memfiso-Misraim ene de la Supera Konsilio de Konfederaciaj Ritoj same kiel kiel Grandmajstro Ĝenerala de la Ordo de la Unuiĝintaj Ritoj de Memfiso-Misraim ke mi alportas nome de ĉiuj miaj FF. kaj SS nian subtenon en ĉi tiuj neakcepteblaj tempoj, kiujn vi travivas kaj kiuj, bedaŭrinde, pligrandiĝas preskaŭ ĉie. Estante bazitaj en Lyon, ni estas tro bone lokitaj por vidi ĝis kia grado la Identitaires kaj aliaj haltos ĉe nenio.

Miaflanke, mi mem estis viktimo de tiuj ekstremistoj (GUD-brutuloj) kiuj, dum unu el miaj spektakloj pri rasismo kaj antisemitismo, ne hezitis iri sur la scenejon por interrompi la spektaklon.

Krome, estas ŝoke kaj neakceptebla, ke Masonismo entute ne venas por doni al vi sian plenan subtenon.

Kiel, dum ni masonistoj pledas absolutan liberecon de konscio, ĉu ni ne povas defendi senlime asocion, kiu portas la belan nomon de Libera Penso. Ĉi tio ne estas foriro de la famaj Landmarkoj malantaŭ kiuj iuj rifuĝas, sed kontraŭe absoluta respekto al la Ĵuroj, kiujn ni daŭre faras laŭlonge de nia framasona vojo, kiaj ajn la Ritoj kaj Obeoj.

Sekve transdonu al ĉiuj membroj de Libera Penso nian neŝanceleblan kaj fratan subtenon.

Savo kaj Frateco

François Bourcier

Eldonejo

Vivu la Komunumo!

rie estis rompita dum
 La Franca Komunumo de
 Parizo. Kiel ĝi estas memorita
 en ĉi tiu numero, pli ol
 10.000 framasonoj
 (FF kaj SS) alportis ilian
 fizika subteno por tio
 revolucia provo
 por ŝanĝi la mondon. Ili kaj
 ili efektivigis
 kion Jean-Jacques
 Rousseau diris : " Mi
 ankaŭ trovi ke ĝi estas a
 frenezo voli studi la
 mondo kiel simpla spektanto.
 Tiu, kiu ne ŝajngas
 kion observi ne observas
 nenio, ĉar estante senutila
 en komerco, kaj
 malkonvena en plezuroj, ĝi
 estas akceptita al neniu
 iru. Ni ne vidas la agon de
 krom tiom kiom ni
 agas sin; En
 la monda lernejo kiel
 en tiu de amo, li
 vi devas komenci per ekzercado
 de tio, kion vi volas lerni
 " (en Julie -
 dua parto).
 Kion faris la Granda?
 oriente de Francio? Li iris al
 Versailles kun
 Thiers kontemplas la masakron
 kaj la krimon al kiu estis iranta
 estu engaĝita. La " Sereneco-
 sama Grandmajstro "
 Léonide Babaud-Lari-

biero deklaris: " La
 komuna movado estas
 krimulo
 ribelo kiu teruris
 la Universo, kovrante Parizon
 per sango kaj ruinoj. Li
 ne ekzistas solidareco
 ebla inter ĝiaj doktrinoj
 (tiuj de la GODF)
 kaj tiuj de la Komunumo
 kaj se iuj homoj malindaj je la
 nomo de masonistoj
 povis provi transformi nian
 pacan standardon en flagon
 de
 interna milito, la Granda
 Oriento repudias ilin kiel
 malsukcesinte en siaj plej
 sanktaj devoj .
 Ni devos atendi la leteron
 fifama submetiĝo
 totalo de Arthur Groussier
 la 7-an de aŭgusto 1940 ĉe
 "Maréchal Pétain ", kie li
 denunciis la framasonojn
 English, to reach a
 tia grado de servileco kaj
 de malindeco al la
 Potenco en loko. Ĝi estas vera
 ke ĝi estas malnova tradicio
 inter iuj " Infanoj de la
 Vidvino " al
 submeti pli kaj pli
 " al la Princo kaj la Eklezio "
 por ĉiam akiri
 iuj avantaĝoj. Ĝi estis
 vera hieraŭ kaj ŝajnas ke
 ĉi tio estu vera denove
 Hodiaŭ. Ĉi tio povas eks-

pli pliki la transfuĝojn de
 solidareco kun la Liberaj
 Pensis kiam ĝi estas atakita
 de Reago.
 Kiam la Historio balbutas
 denove, ĉiuj alfrontas
 al elektoj, ĉar barikado havas
 nur du flankojn. Li
 tiam vi devas elekti. La
 Komunumo de Parizo estis unu el
 ĉi tiuj momentoj de streĉiĝo
 eksterordinara kaj ŝoka
 potenca. Framasonoj , en la
 diverseco de
 iliaj Obeoj kaj
 iliaj Ritoj, elektis la
 bona flanko, tiu de Honoro,
 aliaj ruliĝis en honto kaj
 infamo. Estis vera hieraŭ,
 ĉi tio estas ankoraŭ vera
 hodiaŭ.
 Ni omaĝas
 en ĉi tiu numero
 Komunumaj framasonoj, kun
 scianta okulo por Johano la
 Baptisto
 Clement kiu verkis La
 Ĉeriza tempo en
 1866, multe antaŭ la
 Komunumo kaj kiu estos ĝia
 senmorta kanto. Kontraŭflue,
 li skribis ĝin kaj poste
 laŭflue, li ricevis la Lumon.
 Li tiel unuiĝis en la
 Tempo kaj Spaco
 plena devontigo
 framasona. Dume,
 li estis sur la barikadoj. LA

kurso de Rezisto kaj
de Espero estis kompleta.
Libera Penso venas de
eldoni verkon, kiu sendube,

iuj bruoj sur La
Libera Penso en
Rezisto. Ni havas
omaĝis la 190
Rezistantaj Liberpensuloj,
jam listigitaj, la 12-an
Aprilo 2024 antaŭ la Pan-théon.

Ni daŭrigos
ĉi tiu vojo de Honoro
en Numero 9 de
nia revizio (unua semestro
2025) farante
tributo al certa
nombro da Rezistantaj
framasonoj kiuj havas
ankaŭ elektis ĉi tiun vojon.
Pro kialoj, pri kiuj ne necesas

etendi, mi persone omaĝos

Gustave Eyche kaj Al-bert
Kirchmeyer, fondintoj de la
Reto

Framasona Patriamo
Resaniĝi.

Alia fundamenta problemo
ankaŭ estis prezentita
de la Komunumo de Parizo :
kia formo devus
preni la Instituciojn ?

Ni scias ke la Libera
Penso agas kun forto
kaj vicleco por la elekto
de Konstitucianto
libera kaj suverena.

Greka Demokratio
estis rekta kaj partoprena,
dum romia demokratio estis

representanto. La unua
estis grimpi
urboj (Rousseau reprenos ĉi
tiun tezon), la
dua estis en Romo
por la tuta Respubliko.

La soldatoj
estis civitanoj en
Grekio, ili estis profesiaj aŭ
solduloj en
Romo.

En tempo, kiam Demokratio
estas sub kompleta minaco
mano, ni vidas tie ke la
demandoj faritaj de la
Komunumo de Parizo estas
ĉiam brulanta
novaĵoj.

Ni deziras al vi
bonan legadon.

Chrisan Eyschen, ĉefredaktisto

LA PLUME ET LA PENSÉE, LE RÊVE EST LE PROPRE DE L'HOMME

Numéro 6, 2023.

Sur abonnement - <https://www.fnlp.fr/2021/04/01/la-plume-et-la-pensee-n1/>

La Plume et la Pensée est une revue récente, exclusivement en format numérique, dont le premier numéro est sorti en 2021 et le numéro 6 a vu le jour fin 2023. Cette revue, dont le directeur de la publication est Christophe Bitaud, vice-président de *La Libre Pensée*, est un supplément à *La Raison*, la revue de cette association.

Fondée en 1847 par des militants des mouvements républicain et ouvrier qui se fixaient pour but la laïcité de l'École et de l'État, la *Libre Pensée* compte parmi ses membres d'illustres figures du XIXe et du XXe siècle. Raspail, Hugo, Littré, Aristide Briand, Clemenceau, Zola, Romain Rolland, Édouard Herriot, Anatole France, Jean Jaurès...

La Plume et la Pensée est une revue éditée par des Sœurs et Frères francs-maçons de différentes obédiences, membres de la *Libre Pensée*. Leur objectif annoncé est de contribuer à ce que ces deux univers se connaissent mieux, notamment dans le contexte politique actuel où le mot laïcité est employé trop souvent sans discernement. Celle-ci n'est-elle pas tout simplement exprimée dans le premier amendement de la constitution américaine qui constitue « un mur entre les Églises et l'État » ?

Une revue à connaître, en tout cas, qu'on en partage ou pas tous les points de vue. Ainsi, le numéro 6 contient-il un article très documenté sur l'histoire de l'actuel hôtel de la Grande Loge de France, rue Louis Puteaux. ▲

Dominique Losay

recenzo de La Plume et la Pensée n°6 pa-
rue en "Inicia vidpunkto"

Recenzo de la Grandioza Barako de Francio
<https://www.gldf.org/>

Libera Penso en la Rezisto

Ĉi tiu verko, laŭ nia Kio estas diskutata en

sed, neniam estis rakontita en libro. Legante grandan nombron da verkoj pri la temo, la laŭdaj rimarkoj por la Rezistantaj Katolikoj estas legiaj, precipe en provo forgesi la realan rolon de la Katolika Episkopejo en la Kunlaboro kun la Nazioj. Tiu, kiu, cinike, estis la plej sincera, estis sendube la Milicisto Touvier kiam li diris (substance) ĉe sia proceso: " La Eklezio sekvis la Marŝalon, mi sekvis la Eklezion, mi sekve sekvis la Marŝalon ", kiu sekvis la naziojn. La laboro revenas en detalo al la rolo de la eklezio sub Vichy.

Aliflanke, en ĉiuj legitaj verkoj neniam estas cititaj la Liberaj Pensuloj kaj la Libera

Penso, la " sekularaj " nur en frazo, kaj eĉ tiam ne en ĉiuj libroj. La Vulgato estis

skribita: la Rezisto estis la gaŭlistoj, la komunistoj kaj la katolikoj. Ekde tiam, la tempo faris sian paspagon kaj la ĉeesto, ekde la komenco, de

homoj de la ekstrema dekstro kaj la rojalistoj estis

establitaj, sed neniam Liberpensuloj.

La ekstremdekstro konsistigis 2 ĝis 4% en la Rezistaj Retoj.

Ni konstatis, ke ili certe

ĉeestis en almenaŭ sep Rezistmovadoj kaj

Retoj : Liberigo-Norda,

Liberigo-Suda,

Batalo, Liberigi kaj

Federaci, la Ĉenita

Coq, la Insurgent,

Ponzan Reto.

La tono kaj la vortoj diritaj kaj presitaj sendube montras tion.

Sed Liberpensuloj ĉeestis ankaŭ en la FTP kaj FFI, kaj eĉ ĉe la CNR kaj la Konsultiĝa Asembleo en Alĝero, tiam en Parizo.

Parafrazi la malnovan adaĝon pri framasonismo :

Libera Penso estis nenie kiel strukturo, Liberpensuloj estis ĉie. Estas al ili, ke oni omaĝas

La Libre Pensée dans la Résistance

Ouvrage collectif animé par Christian Eyschen

Les Éditions Libertaires

Irelp

Hodiaŭ. Estis tempo doni al ili ĉi tiun Justecon.

Ĉi tiu verko revenas kun alia prismo ol la " oficiala " ripetita pri la Historio de la Rezisto kaj pri la rolo de la multnombraj

Liberpensuloj en la Movadoj kaj Retoj.

La unua akto de Rezisto estis la Sindikatista

Manifesto de la 12 en kiu estis la Liberpensulo Louis Saillant. Estas li, kiu en konversacio

kun

Jean Moulin trovas la nomon de « Conseil Nacia Rezisto »	de granda kuraĝo, lia legendo estos longe superbrilita de Max (Jean Moulin). Ekde tiam, li iom post iom prenis sian ĝustan lokon en la Panteono de la Rezisto. Estas ĝuste kaj pli ol prave omaĝi lin en ĉi tiu libro pri Libera Penso en la Rezisto. »	Sindikatismo, Socialismo, Anarkio, Liberpensoj. Ĉiuj ĉi vortoj havas la samon signifo: LIBERECO!
Ni trovas notojn de konataj homoj, multaj el kiuj estis Fratoj de la Granda Oriento de Francio. Jen kelkaj el ili : Joseph Berny, Clément Durand, Henri Fabre, Roger Labrusse, Yvonne Le Tac (patrino de Joël Le Tac), la poeto Louis Perceau, Jacques Mitterrand, Jean-Pierre Raffin-Dugens, Paul Ramadier, Jean Zay.	En la preskaŭ 200 avizoj dediĉitaj al la Rezistantaj Liberpensuloj, oni vidas la grandan diversecon de iliaj diversaj aliĝoj: sindikatistoj al la Malnova CGT, socialistoj, anarkiistoj, trockistoj, radikaluloj, ktp.	Kataroj, kiuj diris al Tuluzo: Ni liberigu la feliĉon! Al la maristoj de Potemkin, kiuj proklamis: Morgaŭ apartenas al ni! Iliaj krioj eĥis sub la sankta Volbo de la Templo de la Homaro.
La verko komenciĝas per forta omaĝo al nia Frato Pierre Brossolette de la Granda Logia de Francio : " Brila karisma intelektulo,	Sur la frontispico de Templo de Homaro, ili enskribis per oraj literoj: Emancipiĝo,	Ĝi estas verko, kiu sendube interesos Fratinojn kaj Fratojn pasiajn pri ĉi tiu periodo, kiu estis fondinto de tiom da aferoj kaj kies laboro kaj ĝiaj konkeroj devas ĉiam esti defenditaj.
		Christian Eyschen

ELDONOTA 2- a semestrø2024

La Plumo kaj Penso Numero 8

La Framasonoj kaj la Pariza Komunumo 1871 (Volumo II)

•Eldonejo de Christian, Eyschen •Auguste Blanqui (1805-1881) de Pierre Gueguen •Paul Lafargue (1842-1911) de Claude Singer •Charles Longuet (1839-1903) de Jean-Paul Charaux •Louis Lucipa (1843-1904) de Philippe Besson •Elie May de Christophe Bitaud •Louise Michel (1830-1905) de Baruch •Jules Vallès (1832-1885) de Pierre Gueguen •Walery Wroblewski (1836-1908) de Hervé Julian •Por sociologio de nuntempaj sekularaj pilgrimadoj, Eseo de tipologio de Franck

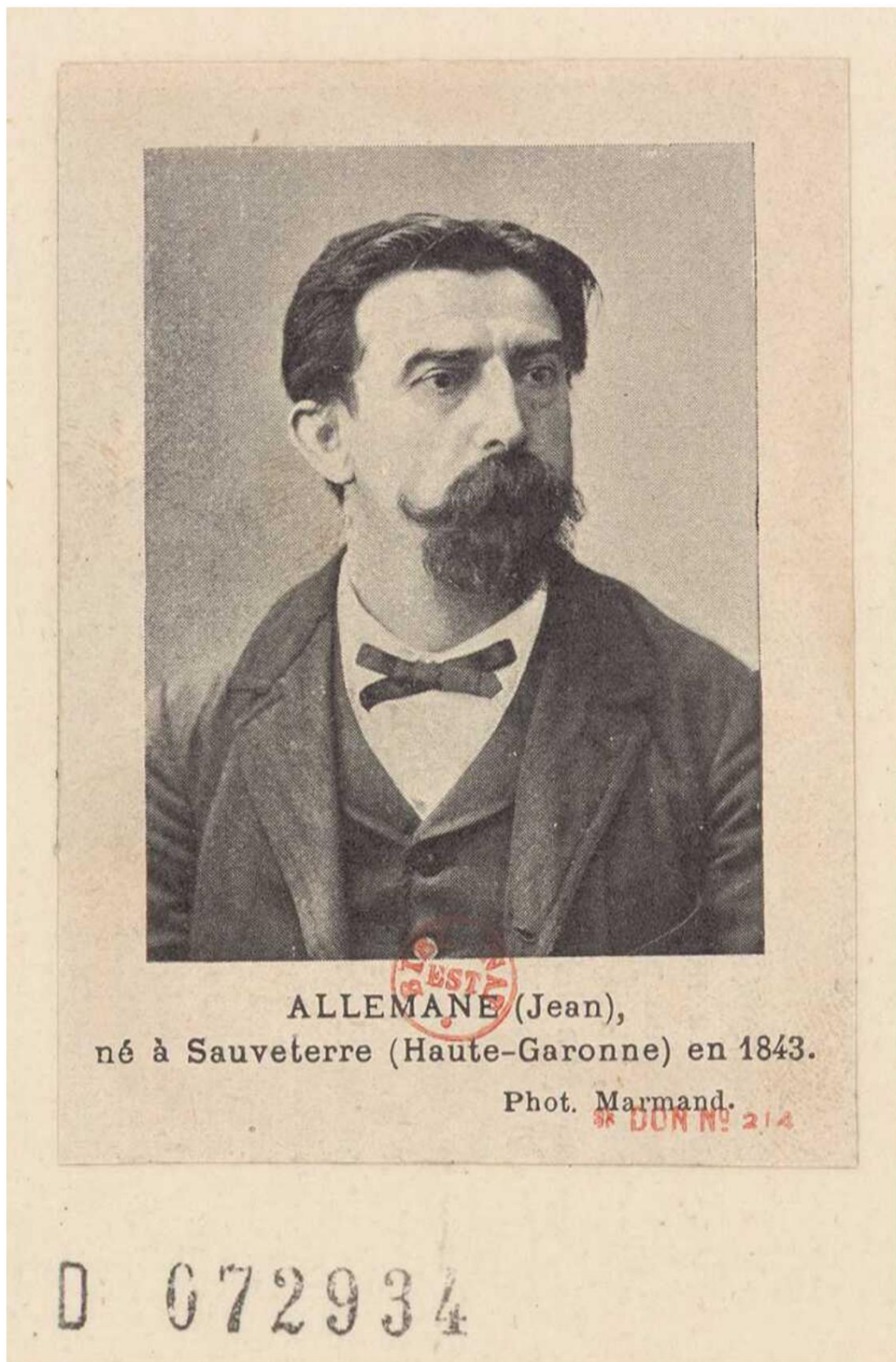
Fregosi

•Simbolismo de la 18-a jarcento kaj Libera Penso de Charles-Robert Chartier
•Demando C-Sekularismo de Frato de la Granda Oriento de Francio

Legaj notoj:

•Ĉu la Kavaliro Rozkrucbrulas per dia fajro? de Dominique Goussot de Christian Eyschen

Jean Allemane 1843 (Sauveterre-de-Cominges- Hte-Garonne) - 1935 (Herblay-sur-Seine - nuna Val d'Oise) tipografo, sindikatisto, framasonisto kaj franca politikisto. Membro de la Pariza Komunumo, deputito. Fonda membro de la Revolucia Socialista Partio kaj la Socialista Partio.

La framasonoj...

La partopreno de Framasonoj, kompreneble multnombra, en la Komunumo estas plej ofte la rezulto de individuaj iniciatoj. Ŝi ne estis tiel evidenta komence almenaŭ. La nomo de paco kaj homaro, la masonistoj unue entreprenis akordigaj aliroj...

Pariza loĝantaro
Parto dediĉas de la
Ofta pro timo
Versajla subpremo. Ĉiuj
Parizanoj ne estas
komunuloj, ĉiuj
Nek framasonoj .
Se malplimulto de Fratoj
estas aktive engaĝita
en la komunumo kaj
serĉas gvidi la
Barakoj, Obeoj, tradicie
legitimismaj,
ĉu ĝi estas la Granda Oriento
de Francio aŭ la Supera
Konsilio de Francio, konservu
prudentan rezervon, precipe
ĉar ekzistas
ankaŭ masonistoj de
Versajla flanko. Ĉe la plej forta
eventoj, frato
Montanier lanĉas polemikon pri la
temo "Ĉu ni faru
politiko? » Ĉi tio klare ne estas evidenta.

Siaflanke, la Urbodomo
unue adoptas koncerne
Masonistoj ĝentila sed
prudenta sinteno antaŭe
por ekkompreni ke la Logioj,
kiuj estas inter siaj
membroj de multaj metiistoj,
povas konsistigi a
grava subteno. Tamen,
partopreno

de masonismo ĝis
Ofta, tre reala, estas
precipe pro iniciatoj
individuo.

La framasonoj kiuj aspiras "
kolekti ĉi tion
kiu estas disĵetita " kaj advoku
harmonio nature klinas al
interkonsentiĝo. En la granda
plimulto
almenaŭ. Frato Flo-quet, eksciĝinta
deputito, estas ĉe la origino
de a
akordiga movado
nomita " la Ligo de
la Respublikana Unio
por la rajtoj de Parizo .
La Ligo, kiu starigis sin a
programo koncentrita al
rekono de la Respubliko kaj
aŭtonomio
municipa por Parizo minacas aliĝi
al la Komunumo
se Versailles ne akceptas
ĉi tiuj postuloj. Aliaj
grupoj pli-malpli
Masonistoj klopodos
por atingi interkonsenton,
ĉiuj renkontos
la malcedemo de Thiers.
Malgranda Framasona
Loĝejo ludos rolon
konsiderinda konsiderante
la modesteco de sia laborantaro.
Ĉi tiuj estas la " Disĉiploj de
Progreso ". Ĝi estas prezidata
de la ŝuisto Saugé kaj
nombras inter siaj membroj

**Kristoforo
Bitaud**

mobilizi sin

du Komunanoj, la vinkomercisto
Auguste Bi-vel kaj Prosper

Douvet kiu

iam estis la direktoro

de la ligkorpo de

Parizaj sekcioj de
la Internacia. Tiuj ĉi

du Fratoj estos

poste kondamnite sen

dubo pri

denunco de a

alia membro de la

Lodge, viro nomita

Ries, sontajloro

statuso kaj indikilo

polico deĵoranta

perdita.

Dum la okazigo de la 8

April, "La Disĉiploj

de Progreso" skribu

el "Framasona Manifesto

".

4000 ekzempleroj kaj

publikigita en gazetoj.

Estas decidite

nomumi delegacion por

porti ĉi tion

manifestiĝas en

Ver-sailles.

Jam ne tre virulenta, la

teksto ankoraŭ mallaŭtiĝas,

jen la fina versio:

**"Manifesto de la
Framasonismo de
8 aprilo 1871:**

Franca Respubliko

Libereco, Egaleco, Frateco

En ĉeesto de doloraj eventoj
antaŭe

kiun ĝemas la tuta Francio; en
la ĉeesto

Membroj de la Asembleo,
antaŭ vi Membroj de

la Komunumo, la grandaj
principoj kiuj estas lia leĝo kaj

kiu devas esti la leĝo de

ajna viro kun a

koro de homo.

La Flago de

Masonaĵpordo

skribita sur ĝiaj faldoj

nobla devizo: LI-

BERTE, EGALCO,

FRATECO, SOLIDECO.

Masonaĵo

prediku pacon inter

viroj kaj,

nomo de la Homaro,

proklamas la netuŝeblecon

de la homa vivo.

Masonismo malbenas ĉiujn

militojn,

ŝi ne povis fari sufiĉe

ĝemas pri militoj

civila. Ŝi havas devon

veni meze de

vi kaj diru al vi mem:

EN LA NOMO DE HUMA-

NITE, EN LA NOMO DE LA

FRATECO, EN LA NOMO DE

LA DEZOLA PATRO PATRO, ĉesu

la sangoverŝadon;

ni petas vin,

ni petas vin aŭskulti nian vokon.

Ni ne venas al vi

de ĉi tiu altvalora sango kiu
fluas en torentoj, la Masonaĵo
kiu reprezentas

ideoj de homaro kaj kiu

disvastigu ilin en la

mondo, denove venas por

aserti antaŭ vi,

Registaro kaj

diktu programon, ni fidus je via saĝo; ni simple diras al vi: **ĈESIGU LA ELVON DE ĈI TIU BEZA SANGO, KIU FLUAS AMB FLANKON**, kaj metu la fundamentojn de definitiva paco, kiu estos la **AURĜO DE NOVA ESTONTECO**.

Jen kion ni energie petas de vi, kaj se nia voĉo ne estus aŭdata, ni diras al vi ĉi tie, ke la Homaro kaj la Patrujo postulas kaj trudas.

Parizo, la 8-an de aprilo 1871.

Montanier, Becourt, Membroj de la Konsilio de la Ordo.

Saĝulo, Dandre, Bau-mann, Chanut, Barre, Limonaire, Biker, Ra-gaigne, Martin, Mar-chal, Simon, Hirsch, Vilmotte, Venerables. »

Estas Henri Montanier, la sama, kiu, antaŭ nelonge, demandis sin ĉu li devas iri en politikon, en sia kvalito de Konsilisto de la Ordeno de la Granda Oriento de Francio, kiu gvidas la delegacion al Versailles la 11-an de aprilo. Ĝi estas ricevita fare de Jules Simon, la unu kaj nur framasono en la registaro. La bonvenigo estas kora se ne varma, sed la reprezentado

sento de Versailles ne kompromitas al nenio. Raporto estis publikigita en la pariza gazetaro la 15-an de aprilo: "La loĝantaro de Parizo estis ĝuste kortuŝita de la manifesto de framasonismo.

Ĝi atendas kun maltrankvila malpacienco la rezulton de la faritaj paŝoj, ĉu ĉe la Komunumo, ĉu ĉe la registaro de Versailles.

La framasonaj delegitoj estis aŭskultitaj kun tiom da atento kiel simpatio kaj la membroj de la Komunumo same kiel la registaro de Versailles senrezerve asociis sin kun la penso pri homaro kiu inspiris la framasonismon.

Ĝis nun tamen, kaj ni diras tion kun profunda bedaŭro, la klopodoj ne atingis la sukceson, pri kiu ni rajtis fidi. Tamen ni ne malesperas trovi seriozan terenon por interpacigo.

Framasonismo provos novajn klopodojn kaj ĝi ĉesos nur kiam estos pruvite, ke ĉiuj agadrimedoj estas de nun senpova forpeli la malbonon. »

ĉu mensogas? Naiveco? Kiaokaze, ŝajnas evidente, ke ĉiu provo de interkonsentiĝo estas kondamnita al fiasko.

La 22-an de April, dua framasona delegacio renkontis Thiers persone. Armistico, finita inter generalo Hanrion, komandanto de la trupoj de Neuilly kaj frato Dombrowski, pola oficiro, armeestro de la Pariza Komunumo, permesis la evakuadon de la vunditoj.

La 26-an de aprilo, delegacio de Konkiliatoro-Fratoj kunvenis antaŭ la sidejo de la Supera Konsilio de Francio; 35 strato Jean-Jacques Rousseau. Granda nombro da Fratoj kunvenis por aŭskulti la raporton de la delegacio. Timante la amasfuĝon, frato Gus-tave May decidis laŭ sia propra aŭtoritato disponigi la teatron Châtelet al la Fratoj. La sekvan tagon, la gazeto "L'avant Garde" donis fajran raporton pri ĝi.

"Hieraŭ, ĉirkaŭ la tria, pli ol du mil framasonoj paradis tra la strato de Rivoli, ornamita per siaj insignoj kaj antaŭita de blua standardo.

Ili iris al la teatro Châtelet kie ili havis

Diplomatio? Blinda-

estis alvokitaj por aŭdi la
raporton de ilia
delegitoj, revenis el Ver-sailles.

La kunveno decidis tion
ĉi tiu raporto estus presita
koste de membroj
ĉeestanta, gazetara komunikado
en la gazetoj kaj gipsitaj
en grandaj
nombro sur la muroj
de la ĉefurbo.
Sendante ĉi tiun
dokumenton al la
Framasonaj Logioj de
provinco estis voĉdonita
per aklamado.
Estu ĉi tiu voko
aŭdita kaj komprenita,
povas ĉi tiu Loĝejo
de Francio fariĝi a
centro ĉirkaŭ kiu
ĉiuj grupiĝas
amiko de Libereco kaj
de la homaro !

La noblaj klopodoj de
per masonaĵo ili estos
kronitaj
sukceson? Estus

preskaŭ tentita dubi gxin
antaŭ ĉi tiu malnobla
respondo farita al ĝiaj
delegitoj, " kun ĝentileco
malvarma " de S-ro de Ver-
sailles. " Kion vi volas ?
Niaj konkoj trapikos
iuj domoj, volo
iuj viktimoj, sed
forto restos kun la leĝo ."

Framasonoj estas
decidis ne senkuraĝiĝi kaj
estas konvinkitaj ke, fronte al a

impona kaj unuanima
manifestiĝo de la
Francio, la voĉo de Libereco
kaj Homaro
sufokus la krion
de asembleo frapita
de demenco. Estas ankaŭ
nia kredo. »

estas truita per kuglo aŭ
unu pilkon, ni kuras
ĉiuj venĝu ĉi tiun profaniĝon ."

" La Krio de la Homoj " subite
malkovras la francojn
Masonistoj kaj dediĉu la sekvan
tagon tri kolumnojn al la

Du tagojn poste
okazigas novan asembleon, en
la sama loko. Tie
Granda Revolucio de
1789 estas menciita kun
emocio, entuziasmo
estas ĉe sia pinto kaj ĝi estas
decidis iri planti la
framasonaj standardoj
sur la remparoj de Parizo.
Thirifocq, membro de la
Skota loĝio " Le Libre
Ekzameno " ekkrias: " Se
nur unu (loĝflago)

unu ĉe la evento. " Tie
kunsido de la Komunumo finiĝis.
Kelkaj
membroj ankoraŭ restis
kiu, informita pri la alveno
delegitoj (...) malsupreniris en
la ĉefan korton
neur.

Ĉiuj masonistoj, zonitaj
de iliaj insignoj, estis
tie, serioza kaj tremante.
Membro de la Komunumo,
civitano Jules
Vallès, sugestas ke ni

interŝanĝi standardon kaj
haŭtoflagon: nur masonisto
tenu la ruĝan flagon,
membro de la Municipo de
la Framasonista Standardo !

Kiel li
mankas flago
ruĝa, li malfaras sian
koltuko ricevita de respektinda
al aklamoj
de ĉiuj, kaj ĉirkaŭ la
masonista bastono
rulu la koltukon
membro de la Komunumo.

Framasona baterio estas pafita
kies salvoj
krevis trifoje poste
la vortoj: Libereco, Egaleco,
Frateco. Do, ĉiuj
manpremas,
membroj de la Komunumo,
delegitoj de framasonismo,
flagoj
ruĝa miksitaj kun bluaj
standardoj. Brako en brako, la

respektindaj loĝioj kaj
la viroj de la Komunumo
trairas

Parizo surprizita kaj kortuŝita."

La 28-an de aprilo, kunveno de
Estimindaj Parizanoj decidas pri
kunveno por la
venontan tagon dum la
Konsilio de la Ordon de
Granda Oriento de Francio
malkonfesas la kunvenojn de la
Châtelet en gazetara komunikado.

Fine venas la granda tago,
la 29-an de aprilo. Frumatene,
la Majaj Fratoj (Gustave kaj
Elie), fiere elmontrante

la standardo de la "Trini-
taires", troviĝas inter la membroj
de la Logioj
kunvenis en la korto de
Luvro.

Impona procesio ekiras

administrado de la Hotelo
Urbo. Ĉirkaŭ 10,000
Fratoj, al kiu
artikoj de la Kunuloj
de la Tour de France,
reprezentante ĉirkaŭ kvindek
de Loĝioj paradas kun
simbolaj standardoj
depojtitaj antaŭitaj de a
latuna bando ludanta ritajn
melodiojn. La eminentuloj de la
Masonismo kaj reprezentantoj
de la Komunumo

formi la estron de la manifestacio.

La Parizanoj
venis amase, ili

aplaŭdi kun entuziasmo,
virina Loĝejo estas precipe
notita. HAVAS

krom se ĝi estas, laŭ certaj
atestoj,

de virinoj kaj knabinoj
Masonistoj zonitaj per
framasonaj ŝnuroj. Kio
kio ajn, virinoj
malofte iras nerimarkite...

La procesio finfine alvenas al
Urbodomo. Li estas bonvenigita
de frato Felikso

Pyat kiu tiam prononcas
ĉi tiu mallonga sed varma
parolado: "

Fratoj, civitanoj de la
granda patrujo, de la Pa-

universala speco, fidela al
niaj komunaj principoj:
Libereco, Egaleco, Frateco kaj
pli logika ol
la Ligo de Rajtoj
Parizo, vi, framasonoj, vi sekvas

vian vortoj de viaj agoj.
Hodiaŭ, vortoj estas malmultaj,
agoj
estas ĉio. Ankaŭ, post
montrinte vian manifeston
-the manifesto of
koro - sur la muroj
de Parizo, vi nun plantos vian
flagon de la homaro sur la

muroj de nia urbo
sieĝita kaj bombardita.
Vi protestos tiel
kontraŭ ĉi tiuj murdaj kugloj
kaj fraticidaj kugloj, nome de
leĝo kaj
de universala paco. »

Jules Vallès, masonisto
ankaŭ, donu vian koltukon
al la membroj de la delegacio,
kiuj ankaŭ estas donacitaj
kun la Flago
ruĝa de la Movado
laboristo " kiel promeso de sindikato
nesolvebla inter la
Framasonismo kaj
Komunumo ."

La manifestiĝo de
concilianto fariĝis
partizano. La procesio denove
transiras Parizon
en ĝojo kaj iru
plantu viajn standardojn
inter Porte Dauphine kaj
la Maillot-pordego. Generalo
Montau el Versailles

don, mem framasono, frapis
pro miro ĉi tiun spektaklon

neatendita, ĉesigas la pafadon
dum fina delegacio foriras al
Ver-sailles.

La cetero estas por ni

lirike rakontita
de Ludoviko
Dubreuilh : " Li
sekvis

dudek ok
paŭzo horoj
kaj iluzio.

Sed la 30-an de aprilo
vespere, la kanono
rekomencis lia
raŭka kanto
kaj kribris la
fromaĝtukon duonvoje
simbolaj
ori-flamoj .

Fidela al ilia
engaĝiĝo,
la masonistoj vokis

armilojn.

Fratoj en
Masoneria kaj
Kunaj Fratoj, ili
diris, en sia alvoko

dato de la 5-a de majo, ni
ni ne plu devas preni
alia rezolucio ol
tiu de batalado kaj

kovru la dekstran flankon per
nia sankta egido. Ni armu nin

por la
defendo! Ni savu Parizon !

Ni savu la homaron! »

Dum Parizo estas tre
impresita de tio
Framasona parado, Mala-pert,
Parolanto de la Supera
Konsilio de Francio
sekvas la ekzemplon de la Granda

Oriento de Francio kaj ankaŭ
disiĝas de la
iniciatoj de ĝia bazo. Li
skribita al la redakcio
ĉefaj gazetoj:

" Sinjoro Redaktoro,

Vi anoncis, ke hodiaŭ lunde
okazos la Supera Konsilio

kunveno. Se vi havus

indikis la tempon kaj lokon,

Mi farus ĝin mia devo
ĉeesti. Sed, neniu
alvoko ne estinta
faris, mi, gardanto de la
ĝeneralaj regularoj, mi
protestu nun

kontraŭ ĉiuj rezolucioj
adoptitaj ekster la Granda

Centra Loĝejo de
Francio, kaj mi memorigas
al miaj Fratoj ke la
Masonisto devas nur
batali kontraŭ la fremdulo
invadinto (...) »

Se ĉi tiu glora
tago de la 29-a de aprilo
ne estas decida por
la estonteco de
la Komunumo, ĝi
forte markas la
spiritoj kaj estas ekstere
dubo ĉe la origino de
multaj alvokiĝoj
framasona inter
aktivuloj de la Laborista
Movado.

Christophe Bitaud

Jean Allemane...

Communard

la okazaĵoj de 1870-1871, Jean Al-

Kiam okazas temate vivas en la 5-a distrikto , 14 rue Maître-Albert, kie li prizorgas vinbutikon

kun sia patrino. Li membriĝis dum la sieĝo de Parizo en la 59-a bataliono de la Nacigvardio kaj partoprenis, kiel delegito de sia distrikto, la kreadon de la Centra Komitato de la Nacigvardio la 15-an de marto 1871 .

Ĝi estis raportita unuafoje kelkajn tagojn antaŭ la 18-a de marto. La armea guberniestro de Parizo donis la ordonon kapti la kanonojn de la Nacigvardio stokitaj ĉe Place des Vosges, Allemane kaŭzis okazaĵon, prenis reen la kanonon de la 59-a bataliono kiu estis stokita ĉe la Politeknika Lernejo kaj, kun proksimume 2,000 gardistoj. , alportas lin reen al Place des Vosges.

Kiam la 18-an de marto, ĉirkaŭ la 5-a, li eksciis pri la puĉo de Versailles kontraŭ la kanonoj de Montmartre, li vokis.

prenu la tocsin al Saint-Nicolas du Chardonnet. La Placo du Panthéon haras de barikadoj, en kies konstruado li aktive partoprenas.

Allemane estas unu el la plej aktivaj aktivuloj en la 5-a arondismento . Li venas al la klubo sur rue d'Arras, kies Prezidanto li estas. Li estas nomumita kiel Prezidanto de la distrikta legiokomisiono, emanaĵo de la Nacigvardio-batalionoj. En ĉi tiu kapablo, kiun li mem komparas al " speco de komisaro delegita al la armeoj ", li devas certigi la organizon de la defendo de la distrikto kontraŭ reago. Fakte, ĝi ekzercas ian kontraŭpotencon kontraŭ la municipo de la 5-a arondismento .

Li forigis la krucon de la kupolo de la Panteono kaj anstataŭigis ĝin per grandega ruĝa flago. Li aktive partoprenis en la sekularigado de lernejoj en sia distrikto kie, li skribis, " monaĥejoj abundas ". Li devigis eniron al la lernejo sur rue Rollin, prizorgita fare de la Brothers of the Christian Schools.

Franca socialisto (Sauveterre de Comminges , Haute-Garonne , 1843 - Herblay 1935). Jean Allemane alvenis en

Parizo kun siaj gepatroj en 1853. Tipografo, li estis malliberigita en la aĝo de 18 por esti partopreninta strikon.

Tiam li aktive partoprenis en la organizado de la tipografista sindikato.

Philippe Besson

(1843-1935)

jen, li forpelu.

La lernejo estas remalfermita, kun nova kunlaborantaro. Li malfermas la kantonon al la studentoj, ĝis tiam rezervita por la Fratoj. Li ankaŭ pensas organizi profesian edukadon en la iama jezuita kolegio ĉe la strato Lho-mond. Sed la lernejo apenaŭ malfermiĝis kiam komenciĝis Sanga Semajno .

La 21-an de majo, kiam novaĵo alvenis de la eniro de la Versailles en Parizon, Allemane iris ĉe la kapo de la soldatoj de la 5-a por renkonti ilin ĝis la 7-a kaj 14-a arondismentoj . Sed baldaŭ necesis defendi la V e kiu estis kovrita per barikadoj.

Merkredon 24, la Ver-saillais invadis la Latinan Kvartalon, defenditan fare de kelkaj cent federatoj fortikigitaj ĉirkaŭ la Panteono. Allemane estas ĉie, kuranta de unu barikado al alia, dum la urbodomo falas.

Rifuĝante en Belleville, ĉe 25 rue Levert, li estis arestita la 28-an de majo, post denunco. Tradukita antaŭe

Barikado ĉe la Hôte de Villid

milita justeco, li estis kondamnita al punlaboro dumviva pro

"arbitraj arestoj, instigo al civita milito, kunkulpeco en la fajroj de la 5-a distrikto , okupado de publika establado kaj partopreno en la konstruado de barikadoj".

Sep jaroj da punmalliberigo sekvis en Nov-Kaledonio. Tiuj ĉi jaroj konsistigos gravan parton de liaj Mémoires d'un Communard, publikigita en 1906, kiuj estas akuzo kontraŭ la hontinda institucio de la punkolonio.

Socialisma aktivulo

Amnestiite en 1879. Post lia reveno al Francio en 1880, la historio de Alle-mane interplektiĝis kun tiu de la laborista kaj socialisma movado konstruata. Li revenis al sia laboro kiel tipografo kaj partoprenis la kreadon de la Frata Societo de Veteranoj de la Komunumo en 1889.

Sindikata kaj politika aktivulo, li aliĝis al la Federacio de la Socialista Laborista Partio de Francio, la unua franca socialisma partio kreita en 1879. Li apartiĝis de ĝi.

baldaŭ kun Paul Brousse kaj la " Eblistoj", kiun li forlasis, en 1890, por krei la revolucion socialisman laboristan partion

(POSR), bone establita en precipe en la 11-a kaj 20-a arondismentoj . LA

"Allemanistoj" kalkulas ĉefe pri laborista agado kaj malfido de elektitaj oficistoj kaj parlamenta agado kaj pledas la

ĝenerala striko kiel rimedo de akiri ĝin.

Sed kiam ĝi rompiĝas la Dreyfus afero, Al-lemane estas unu el la

unue, kun Jaurès, preni la flankon de Dreyfus kaj la

" Respublikana defendo" : Ĉiufoje

ke publikaj liberecoj estas en danĝero, la devo de aktivuloj estas al flanko

defendantoj de ĉi tiuj liberecoj publiko.

En decembro 1899, li partoprenis la unuan kongreson de francaj socialismaj organizoj ĉe la Gym-nase Japy, preludo al socialisma unueco. En 1905, li estas unu el la fondintoj de la SFIO, kun Jaurès, Guesde, Vaillant, ktp.

En 1901, li estis elektita POSR-deputito de la 11-a arondistrikto en la distrikto de Folie-Méricourt. Li estas reelektita en 1906, sub la standardo

Kaj

quette SFIO. Sed, batita enen 1910, ĝi fariĝas simpla denove batalema, portanta ĝis la vespero de la Popola Fronto la memoro de la Komunumo kaj longa historio de luktoj laboristoj. Li mortis en 1935, en la aĝo de 92, en Her-blay (en nuna Val d'Oise) kie li retiriĝis.

Liberpensulo

La 23-an de majo 1909, Jean Allemane (blanka ĉapelo en la centro) ĉirkaŭita de siaj amikoj antaŭ la Federacia Muro

Jean Allemane estis a Konvinkita Liberpensulo kaj aktiva, en tempo kiam proleta plimulto de organizis Libera Penso respondis al ĝiaj originoj kaj al liaj kredoj. Li aliĝis al la Landa Asocio Liberpensuloj de Francio konstituis la tagon post la Internacia Kongreso en Ĝenevo

(1902). En 1904, li reprezentis ĝin ĉe la Universala Kongreso en Romo kie, La 20-an de septembro, li raportis nome de la komitato saluton.

En 1905 ĝi apartenis al

ĝia plenuma komitato kaj estis la vicprezidanto de prepara komitato por Internacia Kongreso de Parizo , kiun li prezidis inaŭgura kunsido ĉe Tro-cadéro. Konsiderante liaj kunvenoj, li donis konferencoj en Tuluzo, Montpellier, Lorient, Lyon, Saint-Étienne, Valenciennes, Nantes, La Roche-sur-

Yon, Angers, Le Mans, ktp.

Jean Allemane kun Paul Brousse, Ferdinand Buisson, Marcel Sembat aŭ Gustave

Hervé, partoprenas septembro 1905 al Trocadéro palaco ĉe la Internacia Kongreso de la Libera Penso.

Kontraŭklerikalo, Jean Allemane batalis enen la Eklezio aŭtoritata hierarkio aliancita al la burĝaro kaj moralo de rezigno.

Kaj

framasonismo ?

La proksimeco de la Framasonaj Obeoj kun la Radikala Partio tamen emas favori eblan proksimiĝon

inter la malsamaj organizoj.

Amasiĝo al defendo de la Respubliko kun la Maldekstra bloko kaj la ba-

antiklerikala grandeco ili havas
estis tamen faktoroj
diluo de la socialisma penso? Tio
estas bona

kiu temas kaj tio
puŝas la debaton en
junaj socialismaj organizoj
serĉantaj sendependecon kaj

konstruo. Partioj
tiam formulu bezonon
limigi sin. Kiel
desegni la konstruon
de laboristaj partioj se la mezaj
portiloj sin dediĉas al
io alia? Kiel la
partio, batalanta por klasa
sendependeco, ne faras
Ĉu li ne povus kompromisi kun la
radikaluloj?

burĝa? Sub ĉi tiu kritiko, Jules
Guesde kaj Paul
Lafargue prezentas sin
kiel rezolute kontraŭstaris
al duobla aparteno.
Tamen Alexandre Zé-vaès,
Guesdist, estas mem
iniciatita.

En Kontraŭmasonismo,
ĉi tiu stulta malsano

de maldekstremo, la Tre
Ilustra Frato Kristano

Eyschen skribis en 2015:

"La 9-an nacia kongreso
de la SFIO, okazinta en Lyon en
Februaro 1912, la sektanoj
Gastistoj postulas tion
estu voĉdonita por rifuzi la
duobla apartenanta kun
framasonismo,
sed ne nur tio... Mocio estas
tiam voĉdonita de
1,505 mandatoj kontraŭ 103
kiu solvas la demandon.

Ĉi tiu mocio diras: "La
Kongreso, memorigante la
laboristoj ol ilia devo
estas grupiĝi en la Socialista
Partio kiu estas la sola
klaspartio de la proletaro,
deklaras ke ĝi ne intencas
ne limigi al la sola ago
politiko, la agado de ĝia
membroj, de la momento kiam
ĉi tiu ne enmetas ilin
kontraŭdiro kun la doktrino,
principoj kaj
Partiaj decidoj.

Li precipe deklaras
ke li ne zorgas
scii ĉu ĝiaj membroj
membro de filozofiaj, edukaj
aŭ moralaj organizoj,

kiel framasonismo, Libera Penso,
popularaj universitatoj,

Ligo de Rajtoj
Homo, kiu ne havas
por la celo konkeri
politika potenco.

Li plue deklaras ke,
kiam individuaj fiaskoj okazas,

ili estas pure kaj
simple reguliga kontrolo de la
Partio.

Ĉi tiu estas Fred Zeller, iama
sekretario de Léon Trots-ky en
Norvegio (1935) kaj
iama Grandmajstro de
Granda Oriento
Francio (1971-1973), kiu
reeldonita en siaj libroj
("Tri poentoj estas
ĉio" kaj "Atestanto de
Jarcento") ĉi tiu dokumento.

Ĝi klare aperas

du aferoj: unue, ke la debato
nur reprezentu la demandon

de la konkero de potenco
(kaj ĉi tiu estas la determina
kriterio por solvi la problemon)
kaj ke la demando
de " duobla proprieto " rilatas
al multaj
io alia ol la Logioj
ekde estas registritaj
en la loto ankaŭ la Libre
Penso, popularaj universitatoj
kaj la LDH. Ĝi estas
do historia misuzo
ol limigi la debaton
nur pro apartenado al
framasonismo."

Male al la Gues-distoj, la
germanistoj de
POSR alprenas sintenon, kiu
ne rilatas al la
sekto.

Jean Allemane, iama
communard, estis iniciatita en
1905 en la Granda Oriento de

Francio en la Respektama
Barako de Renovistoj, en la
Oriento de Clichy.

Ŝi bonvenigis sur siaj kolumnoj

Jean-Baptiste Clément, communard
kaj

aŭtoro de la fama Temps
des Cerises, iniciatita en 1898
kaj socialistoj, kiel

Dr Adrien Meslier,

Urba konsilisto de POSR
de Clichy, deputito de la 3-a
distrikto Seine

kaj, dum kelka tempo, sekretario de
Konstruejo de Clichy
Kavalireco de Labour, kaj
Jean-Baptiste Lassalle,

Barikado en Montmartre dum la Pariza Komunumo en 1871.

Majstro kaj
Prezidanto de
la Konsilio de
la Granda Ordo

oriente de
Francio,
Jean Michel

Quillardet,
metas
du

florkronojn:

•Emile Eudes (Granda Loĝio
de Francio – Centra Granda Loĝio
de Francio de la Supera Konsilio
de Francio) •Jean Allemane
(Granda
Oriento de Francio).

Philippe Besson

deputito el Ardenoj, kiuj "eskapas
la grizecon" kiel notas nia TIF
André Combes .

Framasonista rekrutado el
laboristaj rondoj, ratifita en la
Granda Oriento en 1893 per la
redukto de kontribuoj, rekomencis
post la amnestioleĝo de 1880 kaj
la reveno al la temploj de pluvivantoj
de la Komunumo. Multaj
kunlaboraj aktivuloj tiel rekonektas
kun nacia masonismo.

Unu el la lastaj pluvivantoj de la
Komunumo, Jean Alle-mane mortis
en 1935 en Herblay en Seine-
et-Oise. Li estas entombigita en la
tombejo Père-Lachaise (89-a
dividado).

La 1-an de majo 2007 , ĉe la
tombejo Père Lachaise, mil kaj
duono mil fratinoj kaj fratoj,
ornamitaj per siaj ŝnuretoj kaj
loĝejaj standardoj deplojitaj,
kolektiĝis. En ĉi tiu solena
okazo, la Granda

unu sur la tombon de la Frato
Jean-Baptiste Clément, la alia ĉe
la piedo de la Muro de
Federated, kie la Fratoj de la
Estiminda Barako

Jean-Baptiste Clément kantis Le
Temps des

Ĉerizoj, la himno de nun de la
Komunumo kaj kiun la Komunanoj
fajfis sur la barikadoj

La 1- an de majo 2017, dum a
Kunveno por la
Respubliko, por sekularismo, omaĝi
al la

Martiroj de la Pariza Komunumo,
la Granda Oriento de Francio, la
Franca Federacio de Homa Juro, la
Grandioza Logio de

Francio, la Grandioza Barako
Ina de Francio, la
Universal Mixed Grand Lodge, la

Grandioza Barako
Miksita de Francio, pagu specialan
omaĝon al:

•Pierre Dac (Grande Loge de
France) •Marie
Bequet de Vienne (Franca Federacio
de Homaj Rajtoj).

Fontoj:

•Combes André. Framasonismo kaj
intelektuloj (1880-1940).

En: Les Cahiers de l'Institut d'Histoire du
Temps Present, n°20, marto 1992.

Intelektaj societecoj.

Lokoj, medioj, retoj. pp. 63-69; •Besson
Philippe,

Eyschen Christian, Goussot Dominique,
" Revolucioj kaj Liberpensuloj

sub la Kvadrato kaj
Kompaso ", Théolib éditions, 2015. •Ferré

Georges, Sanga Morttuko, Tagiĝo de la
komunanoj, Humanismo (n-ro 277)
2007, paĝoj 17 al 20,

Éditions Grand Orient de France.

•Lauzeray C., " Clichy: masonismo kaj
urba vivo ", Kronikoj de
Framasonhistorio, n-ro 39. 71-84, 1987.

•Lebouteiller, E., Framasonismo kaj
kooperativa movado en la
pariza regiono (1871-1914).

Internacia Revuo pri Socia Ekonomio,
(341) 2016.

De individua plibonigo al la spiriteco de la Homaro? de Jean Bartholo

Vjen libro kiu faros nei la aforismon de Eŭgeno Delacroix : " Estas pli facile havi genion je 20 jaroj jarojn aĝa sed iom da talento 50 jaroj ". Jean Bartholo havas vere talenta konduku nin pripensi demandoj kiuj ne estas ne tiuj de ordinara homo. Inter ĉiuj difinoj de la framasono, li ŝajnas tre bone enkorpiĝi ĉi tiu: Libere fari. Ĉi tio iras bone preter la fama ŝerco: la Framasono estas la viro kiu maljuniĝas de kavernoj ĝis la epoko de kaverno, ĉar ĉio komenciĝis en kaverno kun fajro kaj, poste, per la kaverno Goose and Gri-diron (La Ansero kaj la Kradrostejo). Mi provos citi la malplej eble la aŭtoro, por ne fari parafrazojn, sed enriskiĝi sur la malfermitajn vojojn per la komentoj faritaj kaj diru en kio ili vekigis Mi. Ŝajnas al mi, ke ĝi estas la aliro dezirata iniciatis Jean Bartholo. Kiel diras la al-kemia formulo: " lege, lege, re-lege." Labora, ora kaj invenies " ((Legu, legu, denove legu. Laboru, preĝu kaj vi trovos ĝin).

La aŭtoro komencas per demando, li daŭrigas kuŝi multe tra la paĝoj: " Kial ne ne plenumi nuna mondo? " kaj li miras pri la vojo pluri de perfekteco individua al la spiriteco de la Homaro, tio estas al iu formo de kolektiva konscio. Ĉi tio kiu ofte menciis tion al mi kion mi diras en la Lodge pri la " neefablaj debatoj " inter spirita engaĝiĝo kaj socia engaĝiĝo, debatoj kiujn mi karakterizas kiel " aŭgustaj fa-lekantoj ". Framasonismo havas ne ne intencis ŝanĝi la mondo, sed ŝanĝi la Viroj kiuj (eble) ŝanĝos la mondon. Resume: labori pri la mondo por esti funkcia en la mondo. Kaj mi tute konsentas kun lia aserto: " Spiriteco ne estas ne kupeo tio estas superadona aŭ loko apud Racio homa. "Mi evoluas mia vidpunkto en la artikolo kiu estas ankaŭ en ĉi tiu nombro de la Plumo kaj la Penso " Raciismo kaj Framasonismo ", I do ne reveni al ĝi. Por mi, la " divido "

inter la unuaj tri Rangoj kaj la sekvantaro de REAA, estas tre komplementa en ĉi tiu vizio " spiritisto ". Antaŭ ĉio ni estas " Operaciaj " por konstrui la Templon, tiam ni iĝas " Spekulaj " por rekonstrui ĝin, ĉar ĝi estis detruita kaj ĝi ni bezonas " anima suplemento ". Ĉi tio al mi ŝajnas tre konsekvenca. mi ankaŭ dividas la formulon de la aŭtoro, kiu indikas, ke li ne estas risiko de "intelektismo " de framasonismo, ĉar Framasonismo ne estas ne katalogo de " pretpensi ", kiu reduktus ĝin al esti ideologio al apud aliaj. Ne ekzistas framasona ideologio, sed vojo al foliumi kaj dividi se ni volas ĝin. Framasona Inico ne estas nur a nova naskiĝo sed, kiel diras la aŭtoro, ĝi estas simbola morto kiu estas imperativo: " Venu!" ". Estas tiu de Goethe : " Moru kaj fariĝu!" ". Estas ĉio ene ĉi tiu formulo. Estas la vojaĝo de la framasono kiu malfermiĝas. Ĉi tiu unueco de Ago kaj Penso ankaŭ estas simbolita per la legendo de la Golemo kie la

Rabeno Loew de Prago formas estaĵon de argilo kaj akvo. Li skribita sur lia frunto " Emeth " (Vero), sed la estaĵo eskapas sian potenco, legendo kiu ankaŭ naskis tiun de Sciencfikcio kie Robotoj

(de Robotnik, Laboristo en la rusa) eskapi al la kontrolo de

Homo kaj fino regante lin. DO la rabeno viŝas la alefo de la frunto de la estaĵo kiu malaperas. La leciono estas klara: apartigi de principo kondukas al la spirita morto kaj definitive malproksimiĝas de la Vero. Ĝi estos malpli

simpla por robotoj, ĝi ne faras ne sufiĉos por pasi iliaj teknikaj folioj al la dispremilo!

Mi ankaŭ tre aprezas la formulon de Jean Bartholo sur la fakto ke la progresado de la 33 Gradoj de la

REAA " estas vertikala spiralo " kiu tiras nin al la supro kaj kiu ŝuldas nenion hazarde. Kontraŭ tiuj kiuj konfesas, ke ĉi tiu kompilo de Gradoj ŝuldiĝas al akcidento de historio, iom kiel Gaston Lagaffe kiu metu liajn aferojn en sian ŝranko: li metas ĝin sur la teron, plenigu ĝin per ŝovelilo, fermas la pordojn kaj starigas ŝin denove. Mi iom evoluigas la saman ideon

en eta verko " Ebla logika kaj simbola klarigo de la progresado

de la REAA Gradoj - Ekzercu en stilo ." Kun Jean Bartholo, ni povas havi vidpunktojn

malsama en la por-fana mondo, sed ni tre konsentas ofte, kiam temas Framasono.

Li ankaŭ revenas al homa paradokso. Kiam la tigroj manĝas gazelojn, ili ne faras krimoj, ĉar ĝi estas ilia stato de naturo kaj ĝi estas a demando de postvivado. Estante homo estas la sola specio kiu faras krimojn, ĉar li havas konsciencan.

Estas konscio, kiu kreas la krimulo. Vasta kaj grava temo por pripensado!

Estas ideo ke ŝajnas interesa enfosi. Ĉu la forto de a

Loge estas en sia diverseco kaj ĉu ekzistas vera diverseco en la

Lodges? Ĉu ne ekzistas foje, laŭ la principo de kooptado, forta tendenco fari tion, kion ili diras la jezuitoj : " varbi la medion tra kaj meze " ? Tie

Ĉu diverseco prefere ne venus de la diverseco de Lodges kiuj frotas en certaj okazoj, pli tio en la karaktero de ĉiu Loĝejo? Ne tiel simpla kiel tio.

Estas datumoj konstanta subesta en la deklaro de la aŭtoro, ĝi estas la demando de tempo kaj de ĝia administrado. Hei-degger diris tion

" Tuj kiam viro naskiĝas, li estas sufiĉe maljuna por morti ", ripetante Mon-taigne : " Ĉiutage

iru al morto, la lasta tie alvenis ". Kristanismo aboliciis Grekan Tempon kiu estis ĉiama rekomenco en cikloj (simbolita de la Ouroboros) anstatauigi a tempo kiam estas komenco kaj finon. Same en Egiptujo en Tebo, ili adoris " la unu

kiu ne havis komencon kaj kiu ne devus havi tian ." LA

Kristanismo estas religio de Morto.

Sufiĉe interese: ĉu ekzistas komenco en judismo kaj tial fino ekde la

Talmudo ne havas Paĝon

1 kaj ke tiu ĉi religio

ne vere konas la Resurekton de la mortintoj kaj la

Ĉielo? Ĉu ĉi tio ne estas a kontraŭdiro kun Genezo ? Se

estas komenco, ĝi

devus esti fino,

precipe eskatologiaj

por unu-teisma religio. Vi

vidas, ke ĉi tio

ne estas la temoj de pripensado,

kiuj mankas en la

legante ĉi tiun verkon.

La Ouroboros estas simboleco

de ciklo, vivo kaj

de morto, dueco kaj

de unueco, transcendeco kaj

imanenco.

Kiel la Ouroboros estas a

serpento mordante sin

vosto, ĝi tiel formas a

speco de fermita cirklo kiu

reprezentas ciklojn de evoluo

kie la punkto de alveno

de ciklo estas nova

deirpunkto de nova ciklo.

Efektive, Li enkarnigas la

universon en ĝia

cikla naturo, ĉar ĝi konservas

sian vivon mordante sian

propra vosto kaj tio en

ciklo de regenerado.

La serpento ŝajnas renaskiĝi

ĉiufoje kiam li agas

mudo, ĉar ĝi perdas sian

malnovan haŭton por gajni iom

novaĵoj, kaj tio povas

tiel praviga kiel la serpento enkorpigas la ideon de renaskiĝo.

Ĉi tiu apartaĵo

de la serpento aldonita al la

aparta formo de la Ou-roboros

igas nin kredi tion

ĉi-lasta estas simbolo

ciklo de renaskiĝo kaj

samtempe a

simboleco de vivociklo.

Ni do povas ankaŭ diri tion

Ouroboros signifas

senmortecon, ĉar ekzistas ciklo de senfina renaskiĝo. (Fonto:

Interreto).

Senmorteco estas kontraŭdira

kun la Resurekto de la mortintoj

kaj kun la

Ĉielo.

Estas ankaŭ alia debato

interesa efektiviĝi, eĉ

se ni neniam konkludos ĝin

kaj pro bona kialo: la Demando de GADLU

(Granda Arkitekto de

la Universo). Ne havante la

sama raporto kiel Johano

Bartholo kun la Sinjoro,

Mi nepre havos unu

malsama vidpunkto. Ni

scias, ke ĉi tio fariĝis a

" evangelia vero " ekde

la Interligo de la Superuloj

Konsilo de la REAA

1875. Sed tio estas la surfaco

aferojn.

Mi kundividas kun la aŭtoro lian

admiro por tiu ĉi Monaĥejo

skota, ĉar li proklamas

io fundamenta: framasonismo

" ne trudas neniun

limigi al la serĉo por

vero kaj ĝi estas por garantii

al ĉi tiu tuta libereco, kiun ŝi

postulas toleremon de ĉiuj

rancida. » Ĝi " estas do malfermita al homoj de ĉiuj

nacieco, de iu raso,

de ĉiuj kredoj ."

Male al kio

mallarĝaj mensoj povus pensi,

do ekzistas a

vera kontinueco kaj

komuna alproksimiĝo inter

la Skota Monaĥejo de

1875 kaj la Franca Monaĥejo de la

Granda Oriento de

Francio de 1877 kiu nuligas

la devon kredi " je

Dio, al la senmorteco de

la animo kaj labori pri

Gloro de GADLU ", dispozicioj

enkondukitaj en ĝia

Konstitucio en 1849, post

la " Granda Timo " de

1848 de la posedantoj kontraŭ

la Ruĝecoj ". Ni memoru, kion

diris la katolika publicisto

Ludoviko

Veillot en la katolika gazeto

l'Uni-vers : " Kiam

ni ne estas

posedanto, vi devas kredi

en Dio respekti la

Proprieto " .

Ni ankaŭ memoru tion

Skotismo evoluos sub la 1- a

Imperio en

reago al la submetiĝo de

GODF en politika povo.

Estas ankaŭ ĉefe skotoj kiuj

havas

prenis pozicion, en pensoj kaj

en ago sub la Dua

Imperio, por la Komunumo

de Parizo dum la

Konsilio de la Ordono de

GODF denuncis la " kriman

ribeladon " de Ver-sailles . Estus

bone

memoro en la momento kiam

Ekzekutivoj de la " Granda

Obeoj " kutimas
nova servanta luko
Makronismo, " plaĉi al la
Princo kaj
la preĝejo "
Miaflanke, mi ne rekonas
neniun " Principon
kreinto ", sed prefere la
" Ŝanco kaj Neceso ".
La GADLU,
kiel la " Pri-mordiala Tradicio ",
alportas vin
nepre al " Dio ".
diris René Guenon
cetere " la Tradicioj
estas nur la malsamaj
manifestiĝoj de Tradicio. Kaj
Tradicio estas
unika. Ĝi ne havas homan
originon, ĝi estas " superhoma
" . Kaj por

por bona mezuro, mi sufiĉe
kundividas ĉi tiun alian formulon
de René Guénon : "Li
ekzistas nur du vere
iniciatemaj organizoj: la Kunulo-
nage kaj la
Framasono ".
Do mi revenas al mia
rimarkoj komence de ĉi tiu
recenzo pri " la Operacia kaj
la Spekulativo ". Tiel parolis
la Ouroboros, kiu konvenas al mi
tre bona, ĉar mi konsideras
ke miaj " radikoj "
estas kelta-greka-latina.
Mi tre rekomendas legi ĉi tiun
verkon de Jean
Bartholo estas minejo de
reflektoj. mi provis
dividi kun vi kelkajn

iu el miaj. " Ne ekzistas
neniu vojo, la vojo estas
konstruata promenante " diris
Antonio
Machado, tio estos mia vorto
de la fino.

Christian Eyschen

Pliboniĝo
individua al la
spiriteco de
Homaro? de
Jean Bartholo -
Eldonoj Dervy

107 paĝoj - 9,90 €

Jam eldonita

Havebla sur la platformo CALAMEO Free Thought

<https://www.calameo.com/read/00374230131ea231d511f>

n-ro 7bis Suplemento al n-ro 7 de La Plume et La Raison

Franca Rita Speciala Suplemento

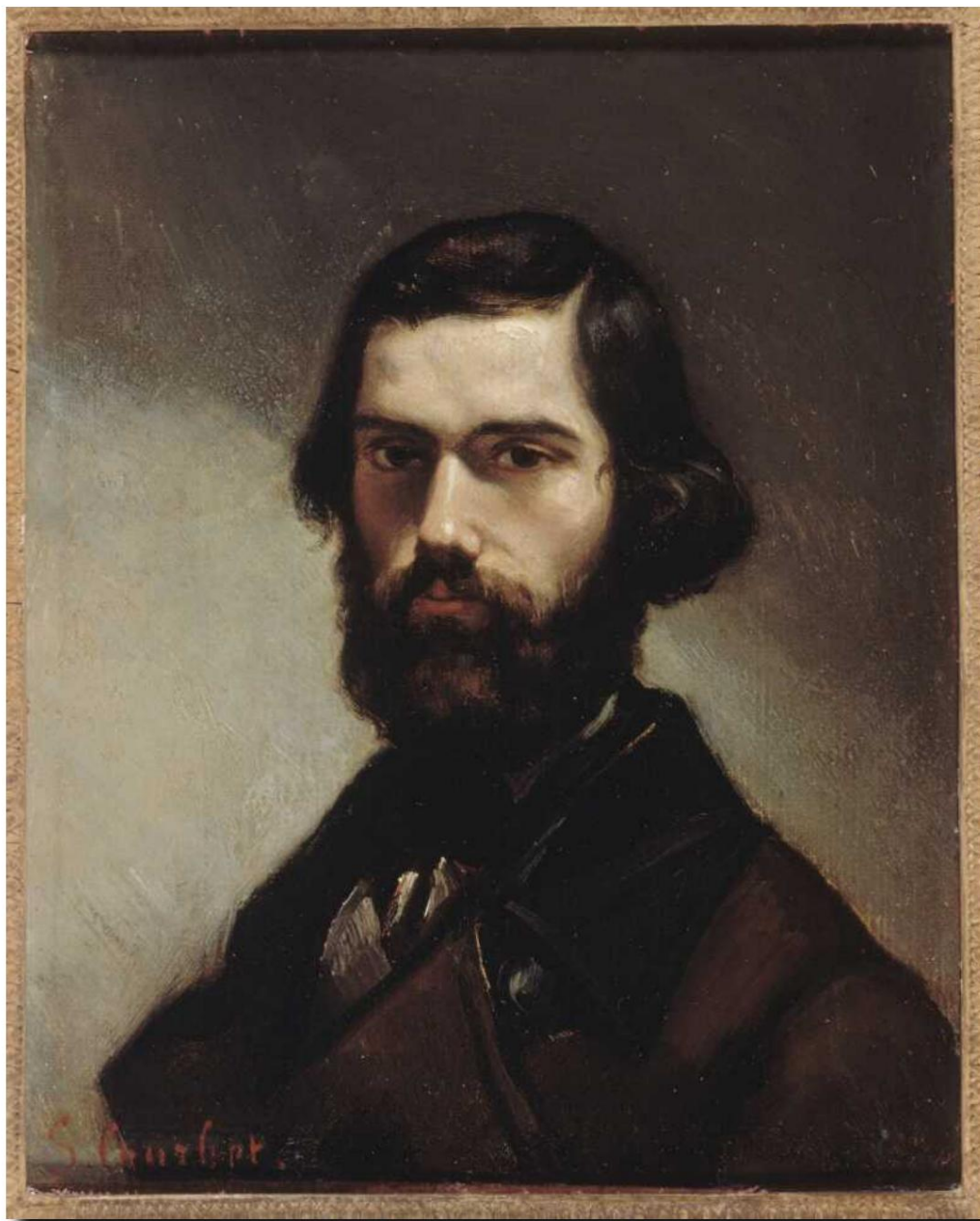
- Prezento de Christian Eyschen

- La Francaj Altaj Gradoj sub la prismo de la REAA de Christian Eyschen

- La 81 Gradoj kiuj fondis la Francan Riton de Altaj Gradoj en la Klerismo
de Christian Eyschen

Jules Vallès de Gustave Courbet

Paul Brousse...

fonto de inspiro La komunumo restos

por tiuj, kiuj rifuzas
submetiĝon kaj aspiras al
libereco, egaleco, digno,
la veraj bazoj de ĉiu demokratia
kaj socia agado.

Ĝi ne estas la verko de " klera "
malplimulto nek de sekreta sekto
sed de " la laboristaj amasoj ", ĝi
estis nek konspiro nek puĉo, estis la
popolo , kiu agas unuapersonone kaj en
sia propra intereso. !

La Komunumo fariĝis emblema
referenco, referenco de
malespera lukto kaj persista espero,
" ĝi travojaĝos la mondon kaj
estos aklamita de la laborista
klaso de Eŭropo kaj Usono ", kiel
diros Marx.

Estas por mi certe, ke la Pariza
Komunumo reprezentis grandan
ekbrilon prilumantan la
historion de la universala
socialismo. Same, kaj ankoraŭ
laŭ mi, estas neimageble pensi,
ke la historio de la Komunumo
povus esti fortranĉita de rekta aŭ
nerekta agado de la Internacio,
same kiel havante

forte enpenetrata kun la historio de la
laborista organizo. Ĝi profunde ŝanĝis
la rilatojn inter viroj kaj kun
socio.

Per sia federaciisma deziro, per
la nova direkto, kiun ĝi intencis
doni al la ekonomio, ĝi estas
revolucia. Estas ankaŭ en tio, ke
ĝi markas klaran rompon kun la
oficiala politiko, ĉar unuafoje viroj
kiuj, pro sia socia kondiĉo, trovis
sin ekskluditaj de ĝi, aliris
potencon.

Tiu ĉi lukto en Parizo alportis la lukton
de la laborista klaso kontraŭ la
kapitalisma klaso kaj ĝia ŝtato en novan
fazon. Ĝi sendube ebligis konkeri
novan deirpunkton de universala historia
graveco, Markso brile asertis.

Sed la dispremado de la
Komunumo en majo 1871 fare de
la "Versaillais" estis sekvita de
ondo de subpremo kontraŭ la
Laborista Movado kaj la Internacio
(kiu ne partoprenis en la eventoj!).
Tio kondukis al multaj mili-

La Pariza Komunumo markas

la finon de ribela ciklo, kiu
komenciĝis en 1789,

kiu resaltis en 1830 kaj 1848.

Sed ĝi ankaŭ markas la

komencon de la laboristaj ribeloj
de la 20-a jarcento .... .

Jean Claude
Frey

(1844-1912)

tiom multaj el la Internacia
Laborista Asocio (AIT)
ekziliĝis...

La Municipo ankaŭ
inspiris multajn aktivulojn kaj
respondeca por la Internacia,
la organizo
fabriko Knabino.

Ŝi transdonis kulturon
politika, ekonomia kaj
sufiĉa socia sekureco por
ke ili povas, en donita situacio,
preni
revoluciaj iniciatoj...Estis
samtempe a
teoria kaj praktika trejnado!

Ne mirinde, ĉi tiuj
aktivuloj kaj gvidantoj
estis manlaboristoj, advokatoj,
revizoroj,
ktp, resume, homoj el
homoj...

Inter ili, Paul Brousse,
eminenta doktoro (lektoro,
posedanto de la
hospitala ora medalo
pro esti distinginta sin dum
la ĥolerepidemio de
1867). Ĉe la fino de 1860, li
esprimis sian intereson en politiko
kaj, tiam en aĝo de 25
jaroj, li prenas la aferon
por Respublikanismo.

Anarkiisma aktivulo, do
gvidanto de la fluo
"Eblisisto" ene de la

franca socialismo. Li ne havas
ne partoprenis en Komunumaj
eventoj,
sed estis profunde
markita de tiu politika kaj
socia sperto

kiu konsistigos ĝian modelon.

Li aliĝis al la International
Workers' Association (AIT)
en 1872.

Ĉi tiu movado estas dividita en
du; Marksistoj kaj
Kontraŭaŭtoritatoj rapide nomis
"Anarkiistoj", kiuj
kundividu kun la marksistoj
la modelon de lukto
klasoj kaj ilia ambicio
revoluciulo.

Sed, ĝi estos ekskludita por
kontraŭstarinte la ekskludon
de Bakunin kaj Jakobo
Vilhelmo de Karl Marx

kaj liaj aliancanoj...

Ekzilo de sep sekvos
jaroj... dum malsamaj
restadoj en Svislando,
Hispanio, Anglio,
la urboj de Barcelono,
Ĝenevo, Londono,
urboj, kie multaj kom-unardoj
rifuĝis

kaj kie regas retoj
de la Internacia. Li havos
fekundan agadon
partoprenante en pluraj
anarkiismaj kunvenoj, sed
ankaŭ konos plurajn
malsukcesoj per specifo
koncepto de Anarkiismo,
bazita sur la
kondamno de la duoblo
laborista regado

de la burĝaro - ekonomia
versio - kaj de
la Ŝtato - politika versio. Li
iĝas unu el la gvidantoj
de Anarki-Komunismo kaj
propagando
kiun li deplojas ene de la Internacio.

Estis en ĉi tiu tempo ke li
komponis la revolucion kanton
"La Flago
ruĝa" rekomencante la
muziko de patriota kanto
(tradukita en la rusan, "La
"Ruĝa Flago" fariĝos komunista
himno
de la Oktobra Revolucio...
kaj post esti trans-

trejnita de Lucien Roland kaj Achille Leroy en kantado internacia sindikatisto)

En julio 1880, ĝi estis voĉdonita

ĝenerala amnestio por Komunanoj kaj Internaciistoj,

post

ĉi tiuj sep jaroj da ekzilo, Paŭlo

Bush povas eniri

Francio... Li fariĝas membro

de la Laborista Partio kiu

tamen rapide fragmentiĝas.

Post multobla kaj

vanaj provoj de koalicioj inter

la malsamaj

aktuala, li finfine restis kun la "

Possibi-listoj " kiuj restas la

solaj mastroj de la Laborista

Partio, tiam renomita la

Federacio de

Socialismaj laboristoj

de Francio (FTSF). Paul

Brousse estas tiam ĉe sia

kulmino kaj spertos ĝian

unuaj balotaj sukcesoj

farante, konsilisto

municipa, poste deputito. li

estas konsiderita a

fakulo pri urbaj aferoj kaj unu el

la unuaj

eksperimentantoj de " urba

socialismo ".

La kreado de la

Dua Internacio

sur esence marksismaj bazoj

marĝenigos la agadon de Paŭlo

Arbusto. Tamen, estos

la unueca iniciato

socialismaj partioj

franca.

Ĝi finfine estos efektivigita

minoritato, malaprobanta

la marksisma linio kaj plurfoje

malsukcesos

ekskludi. Li retiriĝos

tiam (en 1910) tute

de politika vivo kaj

sin dediĉos al sia alvokiĝo

de origino gvidante a

frenezulejo.

En daŭrigo de ĝia

devontigoj, li estis

Granda framasono

Oriento de Francio, Majstro

ekde aprilo 1870, li estas

unu el la fondintoj en decembro

1903 de la Barako "

Socialismaj Laboristoj . Li estis

la unua

Estiminda.

Ĉu nova engaĝiĝo?

La framasonoj

estis dividitaj por diri almenaŭ

dum la Komunumo !

Sed fakte estas a

konstanta, sendube ŝuldata

al la interpreto de la

malpermeso enmiksiĝi

en Logia politiko,

esti bonaj temoj kaj

obei la registaron

el ilia lando.

En ĉi tiu kutima logiko de ne

kontraŭstari

en Potenco, la Estraro de

GODF elektinte la tendaron

de Versailles. Dirite, la

GODF tamen partoprenis

precipe

evoluantaj mezuroj

ekstrema politika kaj socia

noviga kaj proksima

de 6.000 framasonoj

estas faritaj, kvankam

Framasonaj aŭtoritatoj

gvidantoj oponas la

Komunu kaj denunci la

partopreno de la FF (estas ne

havis nenium SS tiutempe

ĉe la GODF...).

framasonismo

tial havis sekvantojn

en ambaŭ tendaroj (sen

dubi ĉar ĝi estas nepre

akordiga): por iuj, ĝi

devis " kolekti ĉi tion

kiu estas disigita ", por la

aliaj, ĝi estis esenca

konstrui " demokratian

respublikon,

socia kaj universala »

Ĉi tiuj sendube estis liaj

lastaj bataloj! Li

mortis la 1-an de aprilo 1912,

en la aĝo de 68. Li estas

entombigita en la tombejo de

Père Lachaise, alfrontante la

Muro de la Federaciuloj, lasta

kapjeso al tiu ĉi Komunumo ,

kiu tiel markis ĝin.

Ne decas limigi nin al rigardo

al la

pasinteco, al Historio, sed

prefere ekkapti la estontecon

kaj partopreni en la

batali por estonteco

pli bona kaj pli lumigita.

Jean-Claude Frey

Raciismo kaj framasonismo

Omaĝe al Alexandre Hébert

komenco, la aŭtoro
 En ĉi tiu verko, ĉe
 ŝajnas komenci de a
 "bona sento": provu
 ordigi kion
 estas bona kaj utila, kaj la miksaĵo
 "aŭgusta sensencaĵo"
 esotera potenco
 10, sed ĝi pasas tre
 ofte sur la alia flanko
 de la ĉevalo en la nomo de a
 raciismo kiu
 ŝajnas iom streĉa
 kaj ofte ankaŭ sekta
 ol kion li volas disigi.

La metodo de lia laboro
 kreas por mi iomete
 sveno. Ĉi tio estas tiel nomata
 "asocia" metodo: tiel kaj tiel
 scias
 tiel kaj tiel kiu scias tiel kaj tiel
 kaj kiu ankaŭ konas tiel
 kaj tiel. Do ili ĉiuj estas
 la sama. Ĉi tio estas simila
 pli al dezajno
 iom polico
 ol raciisto. Diru al mi,
 kiun vi konas, mi diros al vi
 diru kio vi estas. Ĝi estas
 pli koncepto de
 "ŝpinejoj" nur analizas
 surbaze de evidenteco. LA
 koncepto antaŭas la
 evidenteco. La kadro estas difinita
 antaŭe kaj ni faras
 ĉio por ke ĉio konvenu
 en la kadro.

En ĉi tiu libro, mi estas
 kategoriita kiel "Raciisto
 por-simbo-lista framasono",
 kun la kom-

jena komento: "Ni havas
 povis vidi ke la simboleco
 estas la enirejo al
 spiritismo kaj delira
 esoterismo." Kiu nelegis? Do
 mi estas kondamnita, al kio?
 Eksplodo de rido

estos mia peto, mia
 doloro kaj mia elaĉeto!
 Estas evidente, ke li neas ĉion
 "spiritisma" aspekto al la
 Framasonismo en la nomo
 de ĉi tiu "raciismo". Oro
 homo estas estaĵo
 spirita en esenco, ĝi ne estas
 ne nur digesta vojo, ĝi
 produktas inteligentecon,
 penso; ĝi estas spirita estaĵo

rito. Se ne estas
 "sekulara spiriteco" - ĉar
 sekularismo validas por
 institucioj, ne individuoj
 - ekzistas multaj religiaj,
 ateismaj spiritecoj,
 liberpensuloj, masonistoj.

Sed por la aŭtoro:
 tio ne marodo, la
 spiriteco kaj
 simboleco, tio
 ne ekzistas. Kaj tamen,
 mi renkontis ilin. En
 kunvenoj
 de Metilernantoj de mia
 Loĝejo, kiun mi gastigis
 dum longa tempo,
 mi klarigis, ke ekzistas a
 granda diferenco
 inter la signo kaj la
 simbolo. Signo estas
 mesaĝo kiu parolas
 por si mem.
 Simbolo povas esti
 interpretisto. Estas
 ekzakte kiel la diferenco
 inter a
 Aksiomo kaj teoremo;
 la deklaro de
 la Aksiomo sufiĉas en si
 mem, sed la Teoremo devas esti
 pruvita.

Malpermesita senco, fajro
 ruĝaj estas ordonoj.
 Se vi diras al la policisto: mi
 ne havas la saman simbolan
 interpreton kiel vi
 sur la ruĝa lumo kaj la direkto
 malpermesite, vi finiĝas ĉe
 laboro. Ne estas loko
 ebla por diskuto

pri la signifo de la signo.
En simboleco, ni povas
ŝajnu, ke la kvadrato estas la
simbolo de ronda rado,
sen fini ĉe la poŝto; Post
ĉio havis radojn
kvadrato.

Nei, ke ekzistas spiritecoj kaj
ke simboloj povas

akompani estas fari
plej belaj donacoj al
religioj kaj ĉarlatanoj
okultismo kiu ne estas necesa
absolute ne konfuzebila
kun esoterismo, estus
poste konfidu al ili la
monopolon de spiriteco.

" Ekster la Eklezio, ne ekzistas
spiriteco "! Kaj ĉio ĉi
en la nomo de " raciismo
"? Estas vere

ligi nodon en la cerbo kaj
pruvi la malon de
kion ni pretendas defendi.

Malantaŭ la analizo de la
aŭtoro, estas tamen a
vera demando: kio estas
framasonismo? Kio estas
framasono ? Por mi ne ekzistas

ne framasonismo ,
sed DE Framasonismo, ĉar
estas la Framasonismo kiu
faras Framasonismon
kaj ne
la malon.

Mi iom indulgos.

Kial mi estas framasono ? Male
al
multaj aliaj, mi ne
ne estas orfo en politiko,
precipe ne
de fanatika Socialista Partio
kiu proponis, inter

aliaj, lokoj kaj prebendoj.
Multaj estis frustritaj
de la profunda neado de
la espero de 1981 kaj ili serĉas
" novan".

Patro " en la Granda
oriente de Francio. Ili
serĉas fari GODF,
per fantazi pri sia pasinteco,
nova " Partio " alportanta
esperon kaj por iuj, iuj

materialaj avantaĝoj kaj
kunpagoj.

Do ili ŝarĝas la GODF
de enhavo kiun ĝi ne povas
porti. En ĉi tiu signifo, ili " por-
fanigas " framasonismon
atribuante ĝin
tasko kiu ne estas
lia kaj kiu ne povas
esti ŝia, ŝi ne havas
estis farita por tio. Mi uzas
ĉi tiun terminon intence
Sankta, ĉar mi kredas ke ekzistas
sanktaj aferoj (la
lojaleco, honoro, respekto
al la ricevita mandato, la vorto
donita, Frateco,
Reciproka Toleremo, de
ekzemplo). Por mi, la " Sa-cré "
ne estas ekskluzive religia,
malproksime
devas.

Mi ofte citas la aforismon
de Paŭlo hodiaŭ.
Ricoeur : " Etiko estas
la rilato kun si mem; moraleco,
ĝi estas la rilato al
aliaj ". La Sankta estas
la ordo de Etiko, la
Dogmo estas tiu de
Moralo. La Sankta ne estas
dogmo estas regulo
etiko. Se la Sankta fariĝas
Moralo estas la Inkvizicio-

tion, se ĝi estas Etiko,
ĝi estas la libereco de
konscio en ago.

Tamen, miaj kamaradoj kaj
mi ne
ni ne subskribu enirante
la Templo kie ni ne faras
ni ne genuu. LA
Liberpensuloj Framasonoj tute
ne konscias pri la " Ofendo de
blasfemo " kaj eĉ la

blablasfemo en masonismo.
Ĉio estas justiciable
kritiko.

Mi eniris framasonismon en
1991 (kaj interesiĝis ekde
multe pli frue)
fari la Bush Lernejon de Penso.
Ne estante
ne orfo en politiko, nek
de nenie aliloke, mi
estas engaĝita aktivulo
en la socia lukto (laŭ
La bonega formulo de Jean
Jaurès) sur sekularaj niveloj,
sindikata, politika, asocia. Mi
havas ĉion, kion mi bezonas
por okupi min kaj trovi
konsekro. Mi ne estas
ne fariĝi framasono
akiri agnoskon, kiun oni rifuzus
al mi
en la sekulara mondo.

Mi estas Iniciata fari
io alia, malsame kaj
aliloke. Ĉi tio estas mia amuzaĵo
permanenta kiu savas min
de la enuo de la ĉiutaga vivo
taskoj plenumendaj. Unu
povas preterlasi lernejon sen
imago kaj
revado. Kaj ĉi tie venas
framasonismo por mi,
areo en kiu mi antaŭ-

tendencas " tuŝi mian
ladskaton ". Mi estas
framasonisto, simbolisto, libera
Pensulo, ateisto, raciisto,
aktivulo. Iuj tie
vidos kontraŭdiron,
ne mi. Kaj tial
ke mi vivas tre bone por esti ĉe
Franca Rito en Lodge
Blua kaj la REAA en la

Altaj Rangoj. AASR kiu ne faras
komenciĝas por mi nur je
Rango de Sekreta Majstro
(4th). Mi spertas ĉi tion kiel
komplementeco, kaj mi
Mi estas konvinkita, ke male
ne estus vera. Tia estas
mia vidpunkto kaj mi
kundivido. Kaj kiel dirite
Jean Rostand , prezidanto
de Honoro de la Liberaj
Penso : " Miaj kontraŭdiroj
trankviligas min, mi estas
ankoraŭ vivaj ".

Simbolo havas plurajn vizaĝojn,
plurajn signifojn, kaj ĝi estas
pasinteco

agrabla tempo, distra en la
bona senco de la vorto,
elirante el la normo kaj ĝi estas
rekompencante serĉi ilin

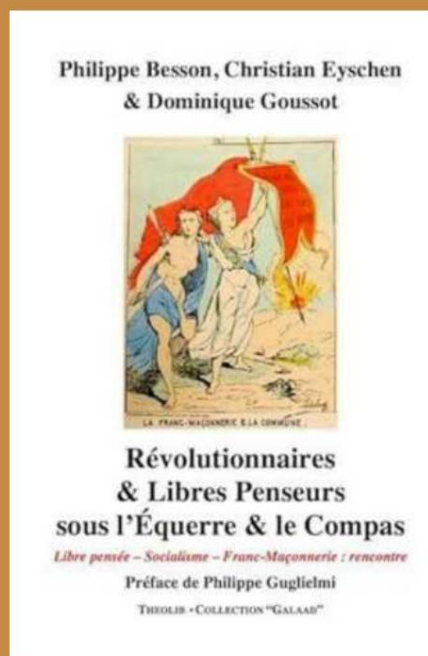
ĉiuj kaj interpretu ilin.
Kaj fidela al la 11-a Tezo
de Karl Marx pri Feuer-bach :

ĉi tie mi interpretas,
aliloke mi ŝanĝas la mondon
(aŭ almenaŭ mi provas).

Multaj aliaj, kaj jen
tre normala, ne dividos mian
koncepton pri
Hobbing. Mi ne haltigas ilin
neniel fari ion alian kaj ion
alian. Sed

ke ili ne aŭdas
altrudu ion al mi
en la nomo de " juĝo

moralo " (moderna versio
de totalisma penso, vokis
"unika" nuntempe)
inda je la Inkviziciistoj.
Jen kion mi kulpigos
ĉefe ĉe la laboro
traktita en referenco. Tie
ekaperas certa aroganta
kontentemo kaj
sentema.

La verko tamen havas a
granda intereso, malkovri
inter la linioj. Ni klare vidas kiel,
ĉe unu
epoko nun pasinta,
la PCF utiligis la Raciisman Union
kiel instrumenton de penetro

en la GODF. Ĝi estis la strikta
apliko de stalinismo : la Partio
estas ĉio, la
Partio diras ĉion, la Partio havas
vidpunkto pri ĉio kaj
antaŭ ĉio vidpunkto
(Coluche), la Partio faras ĉion
(kuirpoto). Ĝi estas a
amuza poto kie estas kuiritaj tre
amaraj pladoj
(parafrazi eks-

premo de Lenin aŭ
Leon Trockij pri
Stalino)
Mi estas revoluciulo,
subtenanto de konstruado
de revolucia Partio. Sed ĉu
la " Partio " devas havi vidpunkton
pri
Ĉiuj? Mi kredas ke ekzistas
areoj kie la " Partio "

devas proklami sian
nekompetentecon. Ni prenu a
ekzemplo: kia Framasona Rito
devas esti praktikita de
Revoluciulo inda je tio
nomo? Mi havas vidpunkton,
mian, kaj mi donas ĝin
kiam necese, sed
ĝi estas unu vidpunkto inter
multaj aliaj. Sed depende de kiaj
kriterioj de kompetenteco la "
Partio " povus
donu instrukciojn al sia
membroj kiuj estus
Framasonoj ?

Ĉiufoje ĝi estis
fakte, ĝi estis katastrofa eraro. Mi
skribis ĝin
" Revoluciuloj kaj
Liberpensuloj sub
la Kvadrato kaj la Kom-
pas » (Eldonoj Théolib)
en artikolo: " Antimasonismo,
ĉi tiu stulta malsano de

maldekstre . " La 22-a
tiel nomata " neskriba "
kondiĉo de la Internacio
komunista (Komintern)
estis terura stulteco
(de la sama tipo kiel tiu
pri sindikatoj).

Leon Trockij, la redaktisto
ĉefa de ĉi tiu kondiĉo,
estis dirinta en substanco " Mi havas
studis Mason Rituals-

fikas, kaj ĝi estas afero de klaskunlaboro ”.

Eble li legis ilin, sed videblas, ke tie nenion komprenis. Kiel kompreni Riton sen sperti ĝin? Ni povas fari ion ajn scii pri la recepto por Anaso kun

oranĝo (kiel la diris iama Grandio Mastro de la GODF por kiu Mi ankoraŭ havas multe da estimo), ĝia strukturo, ĝia kemia konsisto, ĝia pezo, ĝiaj receptoj..., sed tiel longe kiel ni ne havas manĝis unu, ni nenion scias. Same pri framasonismo. La malnova

adaĝo: “ Framasonismo estas mistero, ke ni ne povas kompreni ke praktikante ĝin mem ” estas profunde VERA.

Mi establis, en la laboro citite en referenco malsupre, ke tiu ĉi demando estis uzata de la Internacio komunista al “ bol-chevize ” la PCF, al

la tempo en la komuna senco de terminon. La PCF inkludis aro da aventuristoj kaj prebendaroj, kiujn oni devis forigi. Bedaŭrinde, kun Stalin, ĉi tio estas la bonaj, kiuj foriris. Kiam la “ malbona ” devis elekti inter ilia membreco en framasonismo kaj la PCF, ili

elektos la lastan por konservi iliajn avantaĝojn kaj fariĝi perfektaj etuloj Stalinismaj burokratoj.

Kiu klare provas ke la

22 kondiĉoj ne estis uzataj al nenio. Ni neniam faru neceso virto. Ni faru specialan sorĉon al Marcel Cachin, ĉi tio pordotapiŝo de Imperiismo, kiu portis valizojn de biletoj al Mussolini

en 1915 por konvinki Italio por eniri la militon flanke de la Aliancoj. Malsupre Jules Guesde, kiam ofensivo estis survoje (jam) kontraŭ la framasonoj, pri la demando de “ duobla aparteno ”, li rapide faldis sian antaŭtukon. Li tial iris de Gues-dism al stalinismo sen

afero. ni memoru tion Ĉi tiu demando ne estis celita tiu framasonismo, sed ankaŭ LDH kaj Libera Penso. Karlo Rappoport diris pri bolŝevismo ke ĝi estis “ blankismo kun saŭco tartaro ”, laŭ ĉi tiu normo, la Guesdo-stalinismo, ĝi estis de “ azia-kartvela totalismo ”.

Ĉi tiu stalina koncepto de la “ Granda Partio Frato ” kiu decidis ĉion pri ĉio kaj kiu faras aliaj organizoj branĉoj (kio ajn be) estis efektivigita ene de la GODF tra la Racionalisma Unio. La matrico

originalo estas pruntita de la Eklezio kaj ĝiaj dogmoj. Ŝi estas la “ Mistika Korpo de Kristo ” kaj ĉio devas esti subigita al ĝi. Tie

parto devas esti subigita al la Tuto, ĝi ne estas ol komponanto. Ĝi estas koncepto de Tuto, tio estas profunde Totalisma. Tie

neniu loko por la Individuo, krom servi. La Individuo nur havas Devojn kaj ke la “ Rajto ” obei.

Por tiuj, kiuj scias aferojn kaj la homoj, la laboro ankaŭ montras ke ĉio “ La Kunuloj de vojo ” de la PCF en la GODF partoprenis ĉi tiujn normigaj provoj “ raciisto ” ene de la GODF. La rezulto estis, tie ankaŭ, katastrofa. La sekcioj estis flanke de la Papo kaj ne flanke de Josif Stalin kaj liaj kunuloj.

Por bone fini, oni devas diri same kiel la alia debato kiu estas subesta, estas tiu de eksciu ĉu framasonismo povas helpi (versio mezumo) aŭ eĉ fari la Revolucio (alta versio) aŭ antaŭenigi progreson homa (malalta versio)? Framasonismo , de lia origino, faris ĉion al bonvolu “ la Princo kaj la preĝejo .” Kiam la Revolucio de 1871 en Parizo eksplodis, kion faris la GODF ? Ĝi kondamnis la “ ribadon ” kaj krima

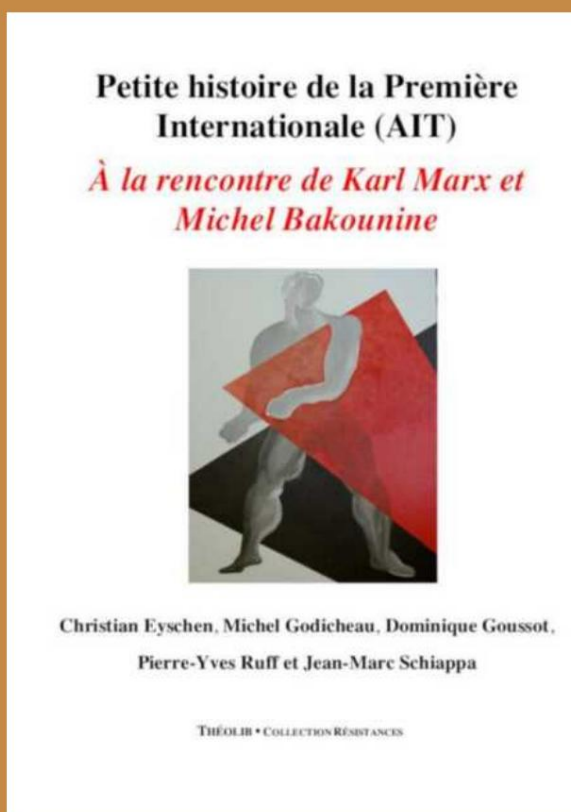
Konsilio de la Ordo estis ĉe Versailles apude Thiers. Do estas iuj ironio vidi la GODF reakiri sin de la Komunumo de

Parizo kaj faru tradiciisman procesion en Muro de la Federaciuloj la 1-an de majo . Ni memoru, ke framasonoj okupiĝis pri Komunaj estis de Rito skotoj kaj tiuj kiuj batalis estis Franca Rito. Se la GODF havas ŝanĝiĝis, des pli bone, sen dubi. Sed kiam ni vidos hodiaŭ, ke ĝiaj " gigantaj gvidantoj " estas telerŝafantoj de la makronismo, " plaĉi al la Princo " ŝajnas ankoraŭ aktuala hodiaŭ. Tiu ĉi debato okazis en la tempo de la Unua Internacio inter Markso kaj Bakunin. La unua Proklamis sian indiferentecon al framasonismo , la dua vidis eblecon de konstrui la Revolucian Partion. Cetere, la Internacia frakcio de Bakunin " la Internacia Alianco de Socialisma Demokratio " estis fondita sur la bazo de Framasonaj principoj, same kiel ĝia funkciado sur tri niveloj. Volante uzi framasonismon por fari Revolucio estis vasta trompo. Ni povas ankaŭ aldoni, fari io ajn. Kio ne estas ne vera por framasonoj. Mi invitas vin legi La artikolo de Dominique Goussot La AIT kaj Framasonismo en nia kolektiva verko " Malgranda

Historio de la Unua Internacia (AIT) ", ĉi tio estas klare klarigita.

Mi kredas, ke en ĉi tiu debato, estis Marx kaj ne Baku-nin , kiu pravis. LA " Partio " devas esti indiferenta al framasonismo kiel institucio. Sed kiel ĉiu homa institucio, ni ripetu, ĝi estas

respondeca al ajna kritiko. Sed, ĉu estas penso Framasona politiko? Kiam ni vidas malriĉecon pozicioj prenitaj de la GODF, ni restas konfuzitaj. Surbaze de sekularismo, ĝi estas simpleco absoluta, la ĉio-veno de Single Thought (Penso maljusta), kiam li ne partoprenas en la atakoj amaskomunikiloj kontraŭ islamanoj. Sur la institucia nivelo

instruado, ĝia ago por " vera demokratio " devus konduki lin al postuli elektitan kaj Suverenan Konstituiton doni voĉon al homoj. Ĉu ni povas paroli pri " Demokratio " sen doni denove la parolon al Homoj kiam la krizo kaj la disvastiĝo de katastrofo? Ni ĉiam povas atendi, la espero vivtenas nin ŝajnas.

Framasonoj ago, ne framasonismo, tia estas la observo ke necesas desegni kaj jen la leciono, kiun mi elirus el la tuta debato ke la verko malfermiĝas kaj vekas kaj ĝi estas utila respektoj. La aŭtoro devas estu kore dankita pro tio, eĉ se ĝi estas eble al sia defendanta korpo.

Kiam iuj GODF kaj GLDF forgesu la pasintecon ilia Obeo

Antaŭ ĉio, estis ilia brusto, sep Estimindaj Logioj kiuj portis la esprimojn " Libera Penso " en siaj karakterizaj titoloj. Tio ne estas a maremondo, sed ne estas ankaŭ ne nenio. Ni memoru, ke la Grandioza Simbola Loĝejo skota, kiu naskiĝis al a foriro el la Granda Loĝejo de Francio sur la rifuzo de GADLU deviga, finiĝos per reveno tien. Ne estos

nenio en la historio de GLDF kaj kio ĝi fariĝos poste. Kiam ĝi estas konstituita, la GLSE deklaras " deziras kunigi ĉiuj amikaj spiritoj de la Libera Penso kiu flosas nedecidita en la porfana mondo, sen havi centron amasiĝado ".

Estis Grandaj Majstroj de la Granda Oriento de Francio kiuj estis membroj de la Libre Pen-sée, kiel Auguste Noël Delpech (1902-1903), Vicprezidanto de la Landa Asocio de

Liberpensuloj. Li faris a deklaro al la Monaĥejo de GODF en 1895: " Ni ni proklamos la forkapton definitiva de la Papo, la ruino de la jezuita korpo, la triumfo de Libera Penso... "

Oficiala bulteno de la Grandioza Loĝejo de 1920: " Malfermaj kunvenoj povus esti organizitaj en interkonsento kun la Respublikanaj asocioj de la regiono (granda listigita listo kiu enkorpiĝas laikaj organizoj , sindikatoj , borsoj de Laboro, la Partioj de maldekstre). Ĝi ankaŭ estus dezirinde, ke vi eniru, se vi opiniis tion ebla, rilate al la Prezidantoj de ĉi tiuj Asocioj kiuj estas en via regiono. Estas necese, al nuna tempo, kaj estos eble esenca,

en la proksima estonteco, ke la malsamaj fragmentoj de la Respublikana Partio kiuj troviĝas dividitaj, kuniĝu intime, kaj ŝajnas bone ke masonismo devas estu la cemento, kiu kunigas ilin ra ".

Ĉe la GODF Monaĥejo de 1923 : " Niaj Logioj devas strebu miksi kun la laika vivo en la intereso de la Respubliko. Ili asocies sian agon kun tiu de la aliaj grupoj kiuj daŭrigas la sama defenda celo laika kaj demokrata kaj socia progreso: Ligo de Homaj Rajtoj, Liberpensaj Societoj, Popularaj universitatoj, Sekularaj mecenatoj, Verkoj postlernejaj, politikaj komitatoj kie la Fratoj, individue, kampanjos en medioj kiuj plej bone direktita al la idealo de ilia elekto. »

" En la Grupoj al kiu ili (la framasonoj) apartenas ekster la Barako, ili iel ludi la rolo de ligaj agentoj kaj iom post iom atingi fari antaŭe neesperitajn ligojn, cele al komuna politika agado. Sub ilia egido, Kartelo estis formita kiu celas kompletigi la edukadon de civitanoj de popularaj konferencoj organizitaj en kom-

mun de la Logia, la Ligo de homaj rajtoj kaj Libera Penso ."

En 1905, la GODF es-kvalita estis partoprenanta membro de la Universala Kongreso de la Libera Penso de Parizo, Universala Kongreso kiu ĵetis sian tutan pezon malantaŭen sukceson en pasigado de la leĝo 1905 Disiĝo de Eklezioj kaj la Ŝtato. HAVAS la daŭrigo de la batalo kontraŭ la leĝo Debré, ĉiuj Framasonaj Obeoj renkontiĝis regule kun la CNAL, la Unio raciisto kaj la Libera Penso. La GLDF ĉesos partopreni en ĉi tiuj kunvenoj de la 1970-aj jaroj kaj la GODF de la jaroj kiu sekvos 1981.

°°

Konklude, kvankam tute ne kundividante sian enhavon, sed dankante la aŭtoron pro ne havi ignoris (malproksime de tio) la Libera Penso (18 paĝoj estas konsekritaj), la Liberaj Pensuloj, la FNLPL, la IRELP, la Libera Ideo, la Skullcap, la Kialo (estas 224 okazoj en la libro pri ĉi tiuj terminoj,) kaj eĉ mi (mia nomo estas menciita 8 fojojn), de Jean-Sébastien Pierre kaj Dominique Goussot (2 fojojn ĉiu), kaj precipe pri laboro kolosa de ĉi tiu verko kaj demandojn, kiujn li demandas, mi povas nur rekomendi

ĝia aĉeto kaj precipe ĝia legado,
 ĝi povas esti utila. Kaj
 tiam, la grava afero, laŭ
 la konata adaĝo estas ke ni
 parolas bone pri vi aŭ
 malbona, tiel longe kiel ni
 parolu pri vi, ĉiam estas
 bona reklamado
 preni.

Dum vi legas ĉi tion

Resume, ni ne komprenas
 ne ĉiam kie estas la postulato de
 la aŭtoro. La fino, de
 kontraŭ, lumigas nin. La postulato
 estas ke framasonismo estas
 unu afero
 malbona, senutila, malutila
 ke ni devas batali kaj tio
 Raciismaj framasonoj estas "idiotoj"
 utila " de la propagandantoj de ok-
 kultismo kaj esotera Ĉarlatanismo (laŭ

la esprimo donita al
 Lenin kaj ke neniu iam vere
 citas kaj
 pro bona kialo, Vladimir Iljiĉ
 neniam uzis ĉi tiun esprimon).

Necesas do aldoni ĉi tiun libron
 al la granda listo de
 kontraŭframasonaj verkoj.

Nenio estos ŝparita,
 necesis havi verseton pri
 " Trockismo
 Lambertisto . Parenteze,
 la aŭtoro trovas " internacian
 komunisman fluon " (estis
 necese
 serĉu por trovi ĉi tion)
 fari kunigon kun la
 Internaciisma Komunista Fluo,
 sekcio

franca de la 4-a Internacio, kiu
 ekzistas
 nu, kaj el kiu mi estas

membro.

La aŭtoro uzas la LCR (pa-bliste)
 kaj la broŝurojn
 de Henri Weber por ataki la "
 Lambertistojn " :
 " Kio estas AJS? " "Kaj
 " Kio estas la OIC? ".
 Ni faras kun tio, kion ni
 trovita en rubuoj.
 Ĉi tiuj du broŝuroj

ŝajnas tre populara,
 ili estas videble sur la
 nokta tablo de multaj kiuj,
 ŝajne, forlasis la LCR. Kiu scias... Ili

ankoraŭ konservis certajn
 pakaĵojn, kiujn ili ne havis
 ne lasita ĉe " la pordo de
 Templo " kiel oni diras
 en la Logioj.

Ni do rajtas ricevi la fama
 veberiana citaĵo: " Temas

pri
 fluo kiu profunde adaptiĝis al la
 aparato de
 socialdemokratio, el kiu
 li kunhavas jakobenismon
 bawling, antiklerikalismo
 viscera kaj... fideleco al
 Framasonismo " .
 Ite Missa estas, sed ankaŭ
 tial via filino
 silentas.

Volante montri ke ni
 ni ne estas dogmataj
 sektistoj, ni
 Mi faris ĉi tiun recenzon,
 kiel por framasonismo, en Nigra
 kaj
 Blanka, kaj la marŝo de
 la Iniciato sur la Mozaika
 Pavimo estas supre en
 repacigante malojn.

Por akiri ĝin, la
 nur maniero estas
 mendu plu

Amazono :

<https://www.amazon.fr/dp/B0C9SBBH17>

Bona legado

Christian Eyschen

Raciismo kaj
 framasono,
 Milito de la influantoj
 ĉi tiuj

de Guillaume Mi-chel

Amazon -730 paĝoj
 - 32 €

Jean Baptiste Clement

Estis en la aĝo de 14 jaroj dum sia metilernado por fariĝi garnisto, ke Jean-Baptiste Clément spertis " 5 jarojn da sklaveco, mizero kaj rezigno ". Li tiam faris la firman rezolucion, li kiu kreskis en certa kvanto de komforto, lia patro estante riĉa muelisto, " preni lian lokon en la vicoj de la ribelantoj " kaj ampleksi la karieron de poeto kaj kantisto. Kontraŭbatalante la imperian reĝimon, en 1869 li kreis mallongdaŭran gazeton nomitan Le Casse-Tête.

Kristoforo Bitaud

En la fino de lia En la lasta tago, li publikigis kanton kun eksplicitaj versoj:

"Hodiaŭ estas tempo, ke la servutuloj de la fabrikoj de la tero kaj la minejoj havas siajn okdek naŭ. »

Kiu gajnis al li jaron en malliberejo pro insultado de la Imperiestro. reur.

La proklamo de la Respubliko igis lin forlasi la kelkarcerojn por membriĝi en la 129-a bataliono de la Nacigvardio. Li tiam

estis kaptita supren en la ventego de la okazaĵoj: elektita al la Vigilkomisiono de la 18-a arondismento , li skribis en Le cri du peuple de Vallès , partoprenis popolajn ribelojn kaj estis elektita al la Komunumo kie li sidis sur la Komisiono de Publikaj Servoj. kaj Subsistaĵoj same kiel al la Komisiono de la signo-

mensogas.

Li estas favora al la kreado de la Komitato de Publika Sekureco kiu tiam disigas la nepartoprenantojn de la Komunumo. Li partoprenis en la batalado de Bloody Week ĝis

ke en la lasta tago tiam kaŝis en Parizo, kun malsamaj amikoj, dum pli ol du monatoj. Estis ĉe tiu tempo ke li skribis la kanton La Semaine San-glante :

"Ni spuras, ni ĉenas, ni pafas ĉiujn, kiujn ni

kaptas hazarde (...) Kiam finfine venos la Respubliko de justeco kaj laboro? (...)

Finiĝos la malbonaj tagoj Kaj atentu! por venĝo Kiam ĉiuj malriĉuloj implikiĝas-tront. »

Li ekziliĝis, en malfortikaj vivkondiĉoj, en Londono dum pli ol 8 jaroj ekde la 4-a de septembro 1871. Jean-Bap-tiste Clément estis kondamnita al morto in absentie la 24-an de oktobro 1874, amnestiita en 1879 , li finfine revenis al Parizo. , post 5 jaroj da ekzilo en Bruselo, la 8-an de januaro 1880.

Li revenis al sia amata Montmartre kaj kampanjis en la vicoj de la socialismo kun forto kaj vigleco, siavice membro de la Laborista Partio, la Federacio de Socialismaj Laboristoj kaj la Socialista Laborista Partio.

(1836-1903)

(kie ni parolos malmulte pri Ĉeriza Tempo...)

Revolucia.

Devigite en 1885 por disponigi subtenon al metallaboristoj

strikistoj el fabriko Ardenoj, li ekloĝis enen ĉi tiu fako en kiu ĝi kontribuas grandparte al la disvolviĝo de la laborista movado, ambaŭ sindikata vidpunkto ke politiko. La gazeto li publikigas en ĉi tiu regiono, L'Emancipation estas eldonita en 4000 ekzempleroj.

Clément estas arestita kaj kondamnita al 2 jaroj da malliberejo post la polica subpremo de la 1-a de majo manifestacio 1891. Liberigita danke al popola subteno, li revenis definitive Mont-martre en 1894 kie li denove iĝis kantisto.

1898 estis grava jaro en la vivo de Jean-Baptiste Clément. HAVAS 60 jarojn poste li fariĝas membro de la redakcio de socialiga gazeto La Pe-tite République. La 28-an de oktobro de la sama jaro, li estas iniciita en la Framasona Barako de la Granda Oriento de Francio, La Renovistoj al la Oriento de Clichy. La 10

Januaron 1900, li aliĝis al la Logigas socian evoluon, ĉi-foje en la Oriento de Parizo kie ĝi estas levita ĝis la gradoj de Kunulo kaj Majstro la saman tagon, la 6-an de julio 1901. Ne tre inicia praktiko, sed ofta en la tempo. Ĝi ankaŭ ornamos

ment la kolonoj de la Lodge La Raison.

Jean-Baptiste Clément estas ankaŭ Liberpensulo konvinkita. La maloftaĵo de dokumentoj rilataj al lia batalema agado sino de Libera Penso supozigas nin, ke ĝi estas

eble ke ĝi estas pli membro ol aktivulo. Sed... Kiu scias?

Clément mortis la 23-an de februaro 1903. Lia entombigo, sur La 26-an de februaro, estas la okazo omaĝi al li meritita. Elstaraj reprezentantoj de la laboristoj kaj socialismaj movadoj, la Libera Penso kaj Framasonismo estas prezentu kaj prenu la parolon dum nuntempe, estas multaj, kiuj ne faras scias pli ol la aŭtoro de la fama (kaj tre bela) kanto Tempo ĉerizoj.

Christophe Bitaud

Bibliografio:

-Artikolo de Alain Chicouard en La Municipo de Parizo 1871. La aktoroj, la evento, la lokoj. Kunordigita de Michel Cordillot Editions de l'Atelier

-Léo Champion, La Nigra flago la Kvadrato kaj la Kompasso ĉe Eldonoj K'A

Gustave Lefrançais...

kontraŭ tiu Gustave Lefrançais malfermas siajn Memorojn de Revoluciulo, sub la signo de la plej perfekta egaleco.

Naskita la 30-an de januaro 1826 en Angers, Adolphe-Gustave Lefrançois konata kiel Gustave Lefrançais profitis de solida sekulara edukado, lia patro " lernis " la principojn de sia frua infanaĝo de sia praonklo la astronomo Jérôme de Lalande... krom tio preskaŭ familia heredaĵo, lia patro labormanaĝero ĉe la Reĝa Laborrenkontiĝo de Artoj kaj Metioj en Angers, sed ankaŭ iama soldato de la Unua Imperio transdonis al li sian malamon al la bonapartistoj...

La juna Gustave rafinis siajn politikajn konvinkojn kun la Direktoro de la Normala Lernejo de Instruistoj de Versailles, Monsieur Lebrun, kiu pasie instruis la historion de la Revolucio de 1789 al siaj studentaj instruistoj sed, kiel bona ŝtatoficisto de Ludoviko Filipo , li estas supre. Ĉiuj, bedaŭras la eĥon kiu ĝi

renkontiĝo kun tiu ĉi juna disĉiplo ĝis sisteme malbone taksita lin (Gustave estis tamen poziciigita dua en la alirekzameno).

En septembro 1844, post kiam lia diplomo enmane, enlistigita pro siaj kontraŭreligiaj kaj politikaj ideoj, li luktis por trovi pozicion: li travivis la plej malbonan rilate al internulejo, instruado de matematiko, kazoj de seksmisuzo, nepago de sia salajro kaj, laŭ siaj propraj vortoj, liaj estontaj planoj kiel lernejestro malsukcesis fine de februaro 1846 proksime de Dourdan. La Guizot-leĝo, surpapere, donis al la nova instruisto relativan sendependecon en liaj rilatoj kun la Ŝtato.

Fakte, li estas tute subigita al lokaj influoj, kaj pastro kombinita kun kelkaj lokaj gloroj estas la kialo de la lasta anstataŭaĵo kiun li faras.

Gustave Lefrançais tiam decidis forlasi instruadon kaj iĝis skriboficisto ĉe

“ Mia vivo, ne pli ol tiu de milionoj da estaĵoj, kies tuta ekzistado estas absorbita per vivtenado, proponus nenion tre interesan por rakonti... Mi nek suferis pli nek luktis pli ol ili. Nek pli nek malpli ol ili, mi devis plendi pri la malsocia, kontraŭhoma medio, en kiu la proletoj penas kaj mortas, kaj kiun ni ĉiuj aspiras detrui por anstataŭigi ĝin per socio de civitanoj vere egalaj kaj libera ”

Laura Julian

Ruĝa kaj nigra husaro de la Respubliko

entreprenisto...kiu lin maldungas
tuj kiam li ekscias, ke lia oficisto
kuraĝas partopreni en la
Revolucio de 1848, en la ribelo de la
24-a de februaro ĝuste.

Kun la vervo kaj pasio, kiuj
karakterizas lin, Gustave
Lefrançois

rakontas al ni detale
en siaj memoroj pri
la tagoj de ĉi tiu "
forĝesita revolucio", la
malfermon
de multnombraj
revoluciaj
Kluboj kie li frotis
kun Blanqui, Barbès,
Raspail, la formadon de
la
Konstitucianto.
Asembleo .

Kaj kiel la falsa Badinguet
(estonta Napoleono III)
preparas sian
grandiozan revenon...
Nia juna revoluciulo
ĉeestas la malfermon
kaj poste la fermon de la
Naciaj Laborrenkontiĝoj, kaj
atestas pri tio, kio estis nenio
alia ol organizo de mizero. La
laboristoj, senigitaj je vivrimedoj,
havantaj nur la

elekto de aliĝo al la armetrupoj aŭ
aliĝo al la provinca ribelo kaj la
subpremo gvidata de Cavaignac
estos sangaj. Sekvas la rimedoj
de subpremo

kutima, muŝado de gazetaro kaj
kluboj. La sola celo de la
monarĥistoj estas ekstermi ĉion, kio
povas esti socialisma; G.

Lefrançois rakontas

liaj memoroj la origino de la
amaskrio " Vivu la Sociale!" »,
puŝitaj de la suspektatoj forlasantaj
Fort d'Aubervilliers kie ili estis
detenitaj por esti deportitaj
al Alĝerio: ĉi tio estos de nun la
militkrio de la ribeluloj de
laboro kaj malsato...

En 1849, la plej multaj el
liaj
konatoj estantaj ekzilita aŭ
deportita,
Gustave Lefrançois fondis
kun la helpo de certa
Perrot, kaj la
kontribuo de Mesdames
Pauline Roland,
kristana komunisto
(disĉiplo
de Pierre
Leroux), kaj Jeanne Derouin
falansteriano, ambaŭ de
granda reputacio, la
asocio de socialismaj
instruistoj.

En la statutoj aperas antaŭ ĉio la
rekono de la ekzisto
de Dio, kiu preskaŭ igis
lin forlasi la projekton. (Sed la

komuna deklaro asertas antaŭ ĉio la egalecon de viroj kaj virinoj). Tamen restas por la kvalito de la laboro farita, kun la konstruado de eduka programo subtenanta la studenton de naskiĝo ĝis 18 jaroj, destinita por harmonie disvolvi ĉiujn individuajn kvalitojn.

Alfluis membrecoj, Gustave Lefrançais tuj malfermis vesperan kurson por plenkreskuloj, kiun la aŭtoritatoj ne ĉesos provi fermi...

Li estas arestita sub falsa preteksto, tenita senkomunika, juĝita al tri monatoj da malliberejo kaj du jaroj da gvatado en elektita urbo kiu estos Dijon. Pri ĉi tiu temo, nia kuraĝa revoluciulo deklaras " gvatado estas unu el la plej malmoraligaj punoj kiuj povas esti aplikitaj. Ŝi estas la vera provizanto de la malliberejoj kaj la eŝafodo. Ĝi forigas, fakte, de la submetita al ĝi ĉiujn ŝancojn de resaniĝo, eĉ se li komence faris nur la simplan krimon de vagabondeco aŭ almozpetado (...) tiel ĉasita, neebliis venki.

lia vivo laboranta, rigardita senkuraĝigita, mortanta pro malsato, de tiam ne havas alian rimedon ol ŝtelado. ". La polico persekutis ne nur la membrojn de la asocio, sed ankaŭ la laboristajn asociojn kiuj subtenis tiun ĉi movadon... En Dijon li estis malliberigita dufoje sub malsamaj pretekstoj kaj estis malpermesita praktiki en Parizo la 27-an de marto 1851. la profesio de instruisto. .

Alternative tutoro, revizoro, asekura agento, li estis arestita trian fojon pro malobservo de sia malpermeso (li superis la teritorian limon dum siaj vojaĝoj). Li decidis ŝanĝi karierojn, iĝante metilernanto ŝuisto kun la celo de iĝi vojaĝanta ŝuisto kaj disvastigi siajn ideojn. Venas la puĉo de la 2-a de decembro 1851, kiu ĉesigas la Konstitucian Asembleon kaj la elekton de la Princo-Prezidanto la sekvan la 10-an de decembro.

Denove malliberigita, denove liberigita, sed devigita denove ŝanĝi profesion (li fariĝis metilernanto pentristo), li preferis ekziliĝi en Londono. Tie li trovas la

papergluisto kaj poeto Déjacque kiun li renkontis en la kluboj de 1848. Tio faciligis al li trovi siajn ekzilitajn amikojn kiel li. HAVAS

En Londono, pluvivi estas malfacila, do kun ĉirkaŭ dek sendependaj li fondis La Sociale, specon de kooperativa restoracio kiu havigis al ili unu manĝon tage ... Pierre Leroux trovis al li laboron kiel trejnisto kiu estus mallongdaŭra. Li kelkfoje donas lecionojn sed vivas tiel mizere, ke li eĉ ne plu havas lokon por dormi. Li fariĝas fabrikisto de rulitaj paperkorboj kaj tiel reakiras iom da digno, poste tabakisto kaj denove perdas ĉiujn vivrimedojn: Ankoraŭ iom da tempo, ĝi estas abomena, neriparebla malriĉeco, el kiu oni ne plu resaniĝas, aŭ memmortigo... sed je 27 jaroj, neniu volas la kuraĝon mortigi sin, li daŭrigas. La Social estas dissolvita, ni devas reveni al Francio.

Li akiris pasporton kaj tial revenis Parizon en 1853. Li edziĝis (li havis du filojn) kaj daŭris la valso de etaj laborpostenoj: siavice li fariĝis eldonisto de presaĵoj, kvantogeodeziisto, laboristo, kloakisto en la urba servo. (li elspezis a

konkurenco fari tion), tiam, ĉar li rifuzas fariĝi la elekta agente de ĉi tiu registaro kiel ĉiu alia, forlasas ĉi tiun laboron por fariĝi kasisto kaj ĉefkontisto en nokta malpleniga firmao.

Estis en tiu ĉi momento ke li decidis eniri

framasonismon en Loĝio 133 de la Skota Rito, ne pro alvokiĝo, sed kiel li mem deklaris, ĉar ekzistis apenaŭ alia maniero renkontiĝi sen fali sub la rekta agado de la polico... li decidis frapi la pordon de la Templo la

27-an

oktobro 1863 ĉar li estis certigita ke tiu Barako enhavis bonan nombron da respublikanoj. Li aldonas, iom sarkasme (unu el la superregaj trajtoj de lia karaktero), ke la pordo malfermiĝas tre facile al ĉiuj, kiuj povas pagi 25 frankojn enirkotizon, sen difekto de siaj monataj kontribuoj. Li precizigas ankaŭ, ke skota gastamo kostas kvindek procentojn malpli ol tiu de la Granda Oriento de Francio, kiun oni devus konsideri por malgrandaj buĝetoj...

Finfine, li bedaŭras la foreston de laboristoj en la Barako.

Ŝajnas ke Gustave Lefrançois rezignis pri alparolado de la Granda Oriento de Francio, la Granda Majstro tiam nomumita, generalo Magnan, estante unu el la aktoroj en la sanga Puĉo de decembro 2, 1851 kiu igis la estontan Napoleon III reteni. potenco: bongusta detalo por diri almenaŭ, Magnan estis nomita Grandmajstro de Napoleono la 3-a en 1862 kvankam li eĉ ne estis masonisto... " Establi la Universalan Frateco, tia estas la deklarita celo por la naivuloj. Eksploatu ilian stultecon por la avantaĝo de iliaj interesataj kombinaĵoj,

estas la vera celo de aliaj”:

Senentuziasma pri la Supera Konsilio kaj la Skota Rito, nia masonisto ĉe la koro verŝajne forlasas sian Loĝion kiam ĝi iĝas neaktiva (la Supera Konsilio trovis Loĝon 133 tro progresema) por aliĝi al la Granda Oriento de Francio kaj aliĝis al la Union Perfecte de La Persévérance barako en 1866.

Li produktis kun Louis Redon (Blanquist kiu mortis en deportado la 6-an de aprilo 1876) gazeton "Masonic Action" kie ambaŭ kampanjis por la simpligo de ritoj por la avantaĝo de socia ago. La ribelo de la Komunumo baldaŭ fendiĝos la fasadon de interkompreniĝo, kiu ekzistas inter Respublikanaj Fratoj, Blankistoj, Federalistoj (el kiuj li estas parto), kiuj kunvenas uniformitaj, kia ajn estas la oboe...

La leĝo de la 6-a de junio 1868 rajtiganta kunsidojn denove (kondiĉe ke ili estu rajtigitaj...) venĝe rekomenciĝas politikaj kunvenoj sub la ŝajno de debati pri la socia ekonomio: Gustave Lefrançais pravas esti terura oratoro, tre;

aprezita en ĉiuj kluboj, kiujn li tiam vizitadis. Jules Vallès priskribas lin kiel "strikiston de ideoj kiu trafas rekte kaj profunde: li estas la plej timinda el oratoroj ĉar li estas sobra, rezonema ... kaj bilea". Laŭ lia publiko, li disvolvas siajn ideojn pri la Libera Unio, sian konvinkon, ke la estonteco kuŝas en la kompleta malapero de ĉiu individua proprieto kiel instrumento de produktado kaj la logika sekvo de ĉi tiu forigo, en la subpremado de heredo.

Por la okazo, li fariĝis la fervora defendanto de la sindeteno pri la lasta plebiscito aranĝita de Napoleono la 3-a la 8-an de majo 1870: "sindeteno (...) estas la rezervo, por la estonteco, de la rajto de la suvereneco de la popolo uzurpita. ĉi-foje kun parlamenta konsento...".

La 4-an de septembro 1870, post la malvenko de Sedan kontraŭ la prusoj, la Respubliko estis proklamita en Parizo, sed Gustave Lefrançais, kun sia sperto pri la Revolucio de 1848, substrekiĝis, kiagrade ĉi tiu Respubliko estis delikata, proklamita de tiuj, kiuj nur serĉu konstrui sian

politika riĉaĵo (Gambetta) kaj de la aŭtoroj aŭ memkontenta komplikoj de la junia masakroj (Favre, Simon, Crémieux, Garnier-Pagès, Pelletan ...)

Fronte al ĉi tiu Nacidefenda Registaro, kiu ne kredas je ebla rezisto al la prusoj, gvatkomisionoj estas organizitaj laŭ distrikto, kaj la 4-a arondismento nomumas Gustave Lefrançais al la Respublikana Centra Komitato de la 20 arondismentoj. La prusoj marŝas sur Parizon, prenante plurajn urbojn en la procezo sen batalo.

La 31-an de oktobro 1870, okazis ribelo en Parizo, kaj Gustave Lefrançais partoprenis, proklamante ĉe la Hôtel-de-Ville la establado de komisiono respondeca por aranĝado de la elekto de Komunumo de la sekva tago. Bedaŭrinde, la politikaj tendencoj estas tiel malsimilaj, ke neniu interkonsento estas atingita sur komuna listo kaj, fine de la tago, Komitato de Publika Sekureco estas decidita.

Ĉe tagiĝo, la Registaro de Defendo estas remetita kun la anonco de plebiscito kaj

post komunumaj elektoj... Gustave Lefrançois estis arestita

la 4-an de novembro, malliberigita senkomuniki en la pordejo kaj liberigita la 22-an de januaro pro la anonco de sia elekto kiel deputito; la voĉdono estante fakte ankoraŭ kalkulita kaj certa Adolphe Thiers nuliginta la elektojn, la sekvan tagon li ne plu estis deputito, sed libera. Li estis definitive malkondamnita la 24-an de februaro 1870, la kolonelo prezidanta la Militkonsilion estante indignigita de la pasiveco de la Defendregistaro fronte al la prusoj.

ekscias, kiel ĉiuj parizanoj, ke la Thiers- registaro provas senarmigi la

Nacigvardio en forigante la kanonojn kie ajn ili estas: rezisto estas organizita kaj la Defenda Registaro rifuĝas en Versailles. La urbestroj kaj deputitoj de Sejno rifuzas aliĝi al la Centra Komitato por surprize okupi Versailles pro tio, ke la membroj de la Centra Komitato ne estas konataj... Ili estas eksigitaj kaj urbaj balotoj estas organizitaj. Gustave Lefrançois estas proponita de la 4-a distrikto kiel kandidato

kaj elektita. Ĉe la dua kunveno de la Konsilio, li estas elektita Prezidanto de la sesioj por unu monato. Li sinsekve sidas en la Plenuma Komisiono, la Labora kaj Komerca Komisiono, poste la Financa Komisiono.

Li notis en sia taglibro en aprilo, ke granda nombro da Framasonaj Logioj finfine decidis fari publikan deklaron de aliĝo al la Komunumo, sed bedaŭris, ke estas tro malfrue por esperi la plej etan rezulton, dum tri semajnojn pli frue tiu ĉi movado havis havis apartan efikon al la elektoj en la provincoj.

La 18-an de marto 1871, Gustave

Li kontraŭbatalis kun 22 aliaj la kreadon de Komitato de Publika Sekureco, klarigante, ke establi tian Komitaton estas limigi la Komunumon al la rolo de malgranda Parlamento kaj samtempe detruu la proksiman solidarecon, kiu regis ĝin malgraŭ ĉiuj malsamopinioj. . Sekvas deklaro de la minoritato (publikigita en la gazetoj por ke ĉiu balotanto estu informita) indikanta la forigon de tiu minoritato el la Konsilkunsidoj, sed la daŭrigon de ilia agado ĉu ĉe la respektivaj urbodomoj, ĉu en la komuna defendo de la revolucio. Li batalis dum Sanga Semajno sur la barikadoj, kaj sukcesis fuĝi al Ĝenevo.

Li estis kondamnita in absentie al mortopuno la 30-an de aŭgusto 1872.

Li estas membro de la Ĝeneva Centra Sekcio de la Unue

Internacia, kaj kaptita en la varmego de polemiko inter la marksisma fluo kaj la bakuninisma fluo

partoprenis kiel individuo la Kongreson de Sonvillier la 12-an de novembro 1871 kie la Jura Federacio estis formita , elektis tiun kontraŭaŭtoritatan Federacion kaj aliĝis al la Propaganda sekcio kunmetita plejparte de francaj socialistoj. Inter 1872 kaj 1873, li vivis en Laŭzano, urbo kiu abomenis rifuĝintojn, tiam en Ĝenevo.

Li renkontiĝis kun certa nombro da siaj Communard-amikoj, inkluzive de Jules Vallès, kaj partoprenis multajn kontraŭaŭtoritatajn publikaĵojn, kaj laboris en diversaj profesioj, inkluzive de helpado de Elisée Reclus en sia laboro kiel geografiisto.

Amnestiita en 1879, li revenis Parizon, kie li ankoraŭ intervenis en multnombraj kunvenoj, sed feroce tenis sin for de politikaj grupoj kaj kapeloj, denuncante la trompon de la universala voĉdonrajto kiu devus esti nur " konscia kaj libera elekto de reprezentantoj ĉiam revokebla kaj nur".

respondeca ", fidela al la pensolinio, kiun li forĝis dum la tuta vivo, kiun li nomas " komunumismo ". Li iĝis manaĝero de la Aurore la 19-an de julio 1898 kaj ĉesis tiun oficialan funkcion jaron poste. Li restis kasisto de tiu ĉi gazeto ĝis la fino de sia vivo la 16-an de majo 1901 .

Por fini ĉi tiun mallongan biografion pri malofta homo, honesta, malavara, neinteresita, kies vivdaŭro povus esti resumita per unu vorto: « Libereco », (Eugène Pottier dediĉas al li la Internacion...), mi prunteprenos la vortojn. de Daniel Bensaïd en la antaŭparolo al liaj Memoroj de revoluciulo : " Kun Lefrançais, ni estas en bona kompanio. Ni simple sentas nin kiel hejme ."

Laura Julian

La Rusa Revolucio en Ukrainio - Volumo 2 de JP Ducret

Enfine! Ĝi ne estas sen malpacienco ke mi atendis Volumo II de la aventuristo kaj revolucia historio de

Nestor Mahk-no.

Mi formanĝis la unuan tomo, kaj la Liberecanaj eldonoj en anonce a tria. LA

desegnaĵoj estas

ĉiam ankaŭ

bonega, mi eĉ trovita

ke ili estis

eĉ pli

potenca kaj

bela kiel en

la unua,

sed mi ne povas vere diri kial.

La rakonta reĝimo

estas tiu

Mi adoras en

Esoteraj kaj

Framasonaj

suspensfilmoj, kun

retromemoroj

permanenta

kiuj klarigas la scenon

pasinteco kaj la estonteco. Ni estas

plonĝis en tumulton

revolucia kun ĉiuj

la forto kaj malforto de

homoj kiuj agas

sur la tero de iliaj destinoj. La

fakto transiri

konstante historiaj karakteroj

(ĉu ni amas ilin aŭ

ne ŝatas ilin) plifortigas

en ĉi tiu Volumo) kaj bone aliaj bolŝevikoj kaj

grupo da Anarĥistoj ĉiuj pli diversaj

iu tio aliaj. LA

karakteroj

estas ĉiuj pli aŭ malpli ligita,

depende de

la optiko kiu

ni prenas

en ĉi tiuj eventoj

nemontoj

fabeloj.

Aliflanke, mi havas

amis kiel la

aŭtoro

grandeco unua-

grada

kostumo por Jules

Guesde. LA

“Torquemada

kun okulvitroj »

laŭ la esprimo

de Fer-nand

Pelloutier.

Ĝojante.

La germanaj

socialdemokratoj,

as-murdistoj de

Rosa Luxem-

bourg kaj Karl Liebk-necht

ankaŭ estas denuncaj

kun forto kaj talento. Ni estas

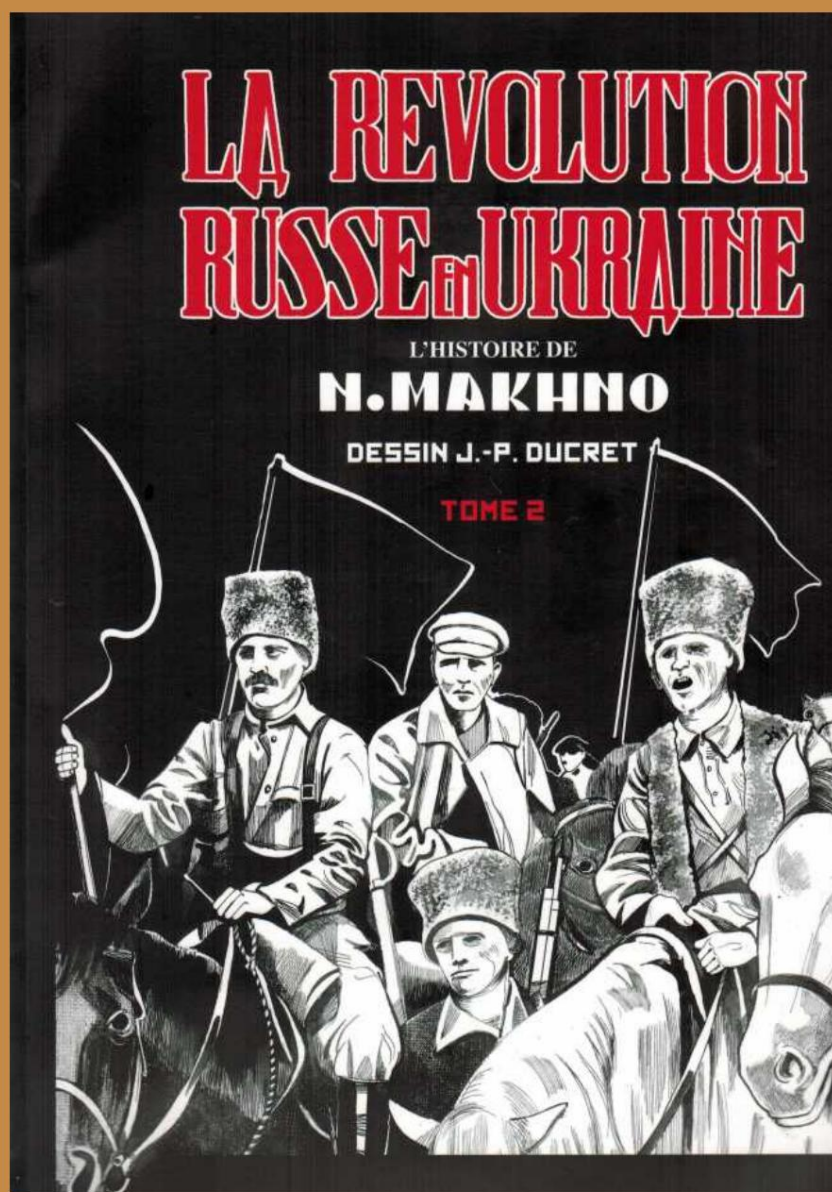
prenita de certa kolero kontraŭ

ĉi tiuj perfiduloj

vendita al la burĝaro.

Sen diri ĝin, sen vere sugesti

ĝin, ĉi tio lumigas

la intereso de la laboro.

Kion vi volas, ni ne volas

ne renkontu ĉiutage

sur ŝia pordotapiŝo, Baku-naŭ,

Emma Goldman,

Lenin, Trockij (ofte

citita, sed neniam desegnita

de alia tago kio okazas
okazas hodiaŭ en Ukrainio .
Tie, estas revolucio kiun oni
rakontas, do
ke hodiaŭ ni traktas
du kontraŭrevolucioj
kiuj interbatalas. Estas ankaŭ
en la verko vera internacia
dimensio kaj

internaciisto. Do

Mahkno povas skribi "
Jen kiel estas, kamaradoj,
ke ni laboros
sur nia tero, en
nia kampana kaj laborista
medio, al la renaskiĝo de
la vera revolucio

ukraina, kiu

devas celi nun
la tuta neniigo de

potenco en loko kaj
tondiloj, kulakoj,

grandaj bienposedantoj.
Vivu nia Unio

kampano kaj laboristo! »

La komento de Ar

Mand Gatti ankaŭ estas interesa
por pripensado
de ĉiu: " La Historio

estas nur la ilustraĵo de
etendo de la Mahkno-Lenin-
renkontiĝo .

La plej signifa ekzemplo restas
la Hispana Milito. Ne temis pri

nur dekstre-maldekstra kolizio,
sed

multe da milito inter
determinisma kaj ebla-listo.
Krome, sufiĉas

por memori kion ili suferis
Anarkiistoj de ĉiuj

akcioj, same kiel
Frankistoj kiel stalinistoj ;

unufoje,
nur la trockistoj
estis sur ilia flanko. Sed

ĉi tie, ni povas klarigi ĝin per
la milito kiu estis batalita
Stalino kaj Trockij .

Persone iuj
io ankaŭ tuŝis min, mi
estis allogita de la donaco

de unu el miaj Fratoj en Loĝejo
" La Majstro kaj Margarita " de Miĥail
Bulga-kov. Estis a

vera malkovro por
mi, romano por pluraj homoj
nivele de kompreno
kaj inico. Ni trovas
la " Kato--Satano " kaj ĝi estas
tre bone farita, sen
dubo por tiuj, kiuj
scias.

Bela verko, kaj bela
donaco por proponi.

Christian Eyschen

La Rusa Revolucio en
Ukraine Volumo 2 de JP
Ducret – Editions Liber-taires
– 208 paĝoj – 30 €

Manifestacio de masonistoj dum la Pariza Komunumo -
Frederiko Vilhelmo Moller

Benoît Malon (1841-1893)

Benoît Malon ne estas verŝajne ne la plej laborema laboristo konata de la ĝenerala publiko, eĉ en la dudek ok francaj urboj kiuj havas donita sian nomon, ĉu al a strato por dudek kvin el ili ilin, aŭ al lerneja grupo por la lastaj tri (Le Kremlin-Bicêtre,

Livry-Gargan kaj Puteaux). Li ne plu estas la Plej framasono glora, kvankam André Combe dediĉis a artikolo en la Enciklopedio de Framasonismo 1

. Ĉiuokaze, li vibras malgrandan kordon sentema en la aŭtoro de ĉi tiuj linioj: ĉi tiu pasis sian junaj jaroj en Bourges, kie Benoît Malon ĉiam gardas la

loĝantojn de a modesta strato, kaj loĝas en kelkajn paŝojn de la komunumo de Asnières-sur-Seine, kie la maljuna aktivulo, Infano de la Vidvino, elspiris la lastan ĉe la tempo de malbonaj leĝoj.

Post malfacila infanaĝo, Benoît Malon aliĝas al la pariza regiono kaj implikiĝas en konstruado en Francio de la Asocio en-

Internacia Laborista Asocio (AIT). Ĝi akiras sperto kiu kvalifikas lin por esti gvidanto de la Pariza Komunumo. Devigita ekziliĝi dum la Sanga Semajno, li sekvis vojon

ŝanĝanta politiko. Dum la sieĝo de Parizo kiu antaŭas ĉi tio, li ricevas la Lumon en neidentigita Loĝejo pro malkvieto kiuj agitas la landon kaj daŭrigos iom ĥaosan framasonan vojon.

*

La senlaca aktivulo de la Unua Internacio

Naskiĝis en 1841 en Précieux en la Luara departemento, juna Benoît konas la malmoleco de la vivo vasta plimulto de infanoj de Francio ĝenerale kaj de Bori precipe, ĉi malriĉa tero, kiun nur irigacio riĉigos, disvolvita dum la dua mez-19-a jarcento. De la En la aĝo de sep, li iĝas meleagrgardisto, do

Benoît Malon ne estas verŝajne ne la plej laborista aktivulo konata, nek la plej glora framasono...
Du kialoj por konu lin pli bone.

Dominiko Gussot

La Internacio, La Komunumo kaj la Antaŭtuko

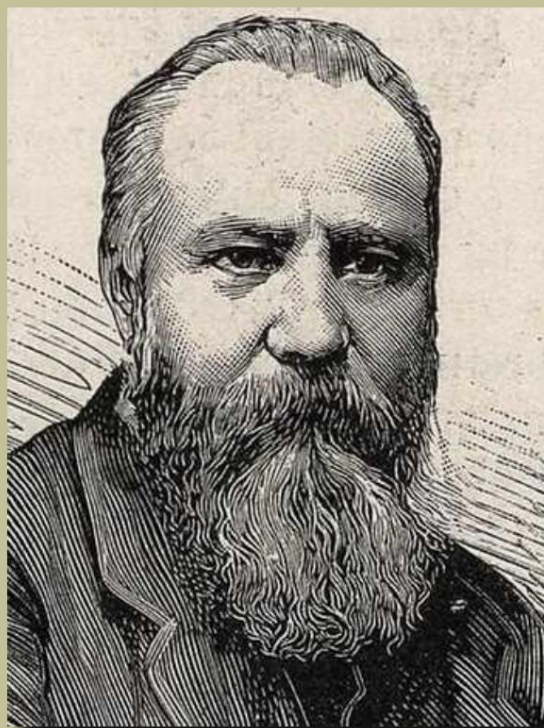
paŝtisto, fine paŝtisto. La sekvan jaron, li alfrontis la morto de pli juna frato, kiel estas ofta en tiu tempo. Benoît rendevuas nur kelkajn monatojn bazlernejo kie li rivelas bonan studenton.

Tamen, dum periodo de malsano, li akiras solida scio de pli maljuna frato, kiu fariĝis instruisto. Kiel aŭtodakto, li fidos je ili aliri vastan kulturo kaj nutri ĝian senlacan aktivulan agadon.

En 1863, Benoît Malon forlasas Forez al la pariza regiono, tiutempe kie komenciĝas la kampara eliro timeme en Francujo. Li ekloĝas en Puteaux, a urbo apud Parizo kiu tiam havas malpli ol dek mil loĝantoj, sed spertas emerĝantan industriiĝon. En la mezo de 19-a jarcento, tiu urbo aranĝas tekstilajn agadojn, tiam arsenalo en 1866, fine la fabrikoj De Dion Bouton, en 1880. La junulo Benoît do nature fariĝas

laborema viro en tinktura domo en Puteaux. En 1866, kun la ekonomia krizo en la fono,

mikrofono kaŭzita precipe de veziko spekulativa nutrata de profito atendoj en la fervoja sektoro kaj la origino de pluraj bankrotoj, li gvidas la strikon tinkturistoj de Puteaux kiuj postulas pliigon

t jono de salajro de 40 cendoj, la dungantoj dezirante doni nur 35. Post la fiasko de ĉi tio movado, Benoît Malon pledas kunlaboron kaj prenas la iniciaton krei la Socia progreso 2^a, firmao ŝparŝparado de laboristo, reciproka kredito kaj solidareco

tee ekipita per gazeto, La Kunlaboro, kies iom optimisma devizo estas jenaj: "Dungantoj malpliĝas, la asocio mence."

En la sama tempo, de 1865, la favoro de kunveno kun la bronzlaboristo Zé-

phirin Camélinat (1840-1932)³, Benoît Malon

partoprenas en la fondo de la Franca Sekcio de

la AIT kiu havas sian ĉefsidejon ĉe 44, rue des Gravilliers en Parizo.

Komence de septembro 1866, subskribinto

el la Memorando de Delegitoj francoj, aparte kun Henri Tolain

(1828-1897), Zephirin Camélinat kaj Eugene Varlin (1839-1871), li estas inter la dek unu membroj de la delegacio Parizano ĉe la ĉefministro AIT-Kongreso en Ĝenevo,

kiu precipe adoptas la postulo pri la limigo de ĉiutaga daŭro labori je la oka. En

marĝeno de ĉi tiu kunveno, ĉi kolektivisma grupo partopreni en diskuto kun la amikoj de Auguste

Blanqui (1805-1881) ĉeestanta en Ĝenevo ĉirkaŭ Eu-gène Protot (1839-1921),

admirantoj de la jakobenoj
kaj subtenantoj, kiel En-ferme,
de la avangarda agado de
kialigita grupo de aktivuloj en

vido de revolucio.

Se Benoît Malon ne ĉeestas
ne ĉe la Lau-sanne Kongreso
de la AIT de 1867 kaj
ĉesu sidi en la oficejo
de la franca sekcio al
Parizo, li tamen daŭre aktive
partoprenas en la laboro de

la AIT, precipe en la kapacito
de responda sekretario, kaj

suferas
sekvo de subpremo
de la franca registaro. En
1868, kiel la
membroj de la aŭtoritatoj
plenumaj potencoj, kiuj sukcedis
unu la alian, li estas kondamnita al
tri monatoj en malliberejo kaj
monpuno de cent frankoj. LA
teksto de la defendo
prezentita de Eugène Varlin
estas el la mano de Malon

kaj finiĝas per ĉi tiuj
vortoj: " La burĝaro do
komprenu tion,
ekde liaj aspiroj
ne estas sufiĉe grandaj
por akcepti la bezonojn de la
tempo, ŝi ne faris
ol konfuziĝi en la
juna klaso, kiu alportas
pli da regenerado
potencaj: egaleco kaj
solidareco per libereco 4

. » Fine de ĉi tiuj

provoj, Benoît Malon
aliĝas al la Alianco de
sociaj revoluciuloj

listoj, kiu fariĝas la Internacia
Frateco

kaj ke Bakunin dissolviĝis
la sekvan jaron.

Fine de ĉi tiu jardeko
tiel riĉa por li, li fariĝas
la leĝhomo de la AIT
el kiuj li kreas sekciojn,
precipe en Puteaux,
sed ankaŭ en Lille, Rou-baix,
Tourcoing, Four-chambault
kaj Le Creusot
kaj en kies nomo li
subtenas la strikojn de ŝtalistoj
kaj ministoj vintre kaj

printempo 1870. Li
ankaŭ finas lin kiel viktimo
de subpremo:
fino de la tria pariza proceso
de la AIT, ĝi estas
kondamnita al unu jaro da
malliberejo kaj cent frankoj
bone, la 8-an de julio
1870. La proklamo de
la Respubliko la 4-an de
septembro, sekvante la
malvenko de Sedan,
kondukas al lia liberigo de la
la sekvan tagon. La Federacia
Konsilio de la AIT de Parizo
subtenas nacia defendon. En
novembro, Be-noît Malon
iĝas

vicurbestro de la 17-a jarcento
distrikto, respondeca
helpo.

*

**La minoritatgvidanto de la
Komunumo
de Parizo kaj la ekzilo**

En lia kapablo kiel deputito al
urbestro de la 17-a distrikto -
frato François Favre

(1819-1892)

kiu prizorgas la periodaĵon
Framasona mondo ⁵ -,
Benoît Malon subskribas la
ruĝan avizon de la 6-a de januaro
1871 denuncante la
registaron de Nacia Defendo,
postulante la
" ĝenerala rekvizicio ",
" libera porciigo ", same kiel
" amasa atako " kaj

finiĝante per ĉi tiuj vortoj:

" Faru lokon al la homoj!"
Faru lokon al la Komunumo! "

Li estis elektita deputito de la
Seine la 8-an de februaro kun
subteno de la AIT, sed rapide
eksiĝas de
la Nacia Asembleo de
Bordeaux laŭmezure
kie, regata de monarĥisma
plimulto de kamparaj
reprezentantoj, ĝi
estas preta fari ĉiujn
kompromisojn kun la
Prusio por atingi
pli rapide paco juĝis
malhonora de Benoît
Malon en ĉi tiuj kondiĉoj.

Rezigninte sian
deputito mandato, Be-noît
Malon aliĝas al Parizo
kie ĝi estas la 18-an de marto
1871. Malgraŭ la vorto
Fina Ordo- Afiŝo
ruĝa, li momenton hezitas
antaŭ ol aliĝi al la Komunumo,
kiu gajnos lin

kritiko de la Federacia Konsilio de la AIT. La 26-an de marto, li estis elektita de la loĝantaro de Batignolles al la Konsilio de la Komunumo kie, kiel kolektivisma membro de la AIT, li sidas apude

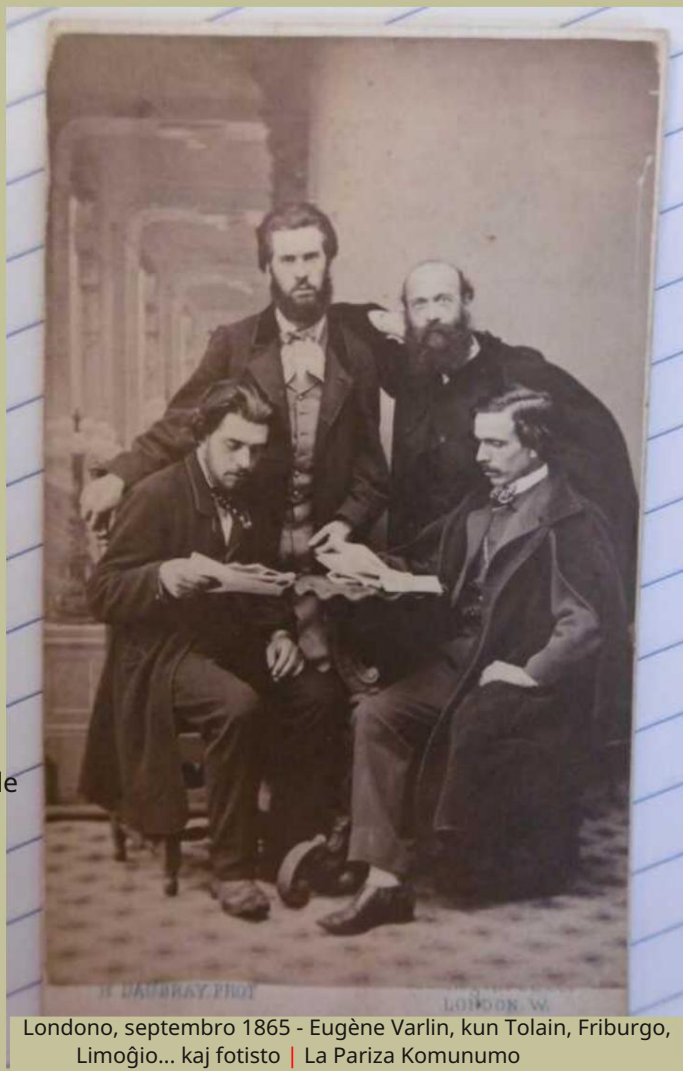
subtenantoj de Blanki grupiĝis ĉirkaŭ Eŭgeno Protot, Théophile Ferré (1846-1871) kaj Raoul Rigault (1846-1871). Ekde la 29-a, li partoprenas al la laboro de la komisiono pri laboro kaj interŝanĝo, prezidita de Léo Frankel. Li estas precipe la aŭtoro de dekreto de la 24-a de aprilo 1871 alportante rekvizion por la avantaĝo de senhejmaj familioj post la bombado de loĝejoj lasita vaka de iliaj posedantoj.

La 1-an de majo 1871, la Konsilio de la

Komunumo estas dividita pri la konsilo de konstitui, sur propono de Jules Miot (1809-1883), Komitato de publika sekureco, desegnita kiel la korpo kapabla rebonigi la situacion sur politika nivelo

kaj militistaro. Dudek tri membroj de la Konsilio, inkluzive

Benoît Malon kaj Jules Vallès, konsistigas duonordan malamikan al tiu projekto. Li estas ĉefe internaciistoj kaj kontraŭaŭtoritataj, sed Gustave

Londono, septembro 1865 - Eugène Varlin, kun Tolain, Friburgo, Limoĝio... kaj fotisto | La Pariza Komunumo

Tridon (1841-1871), subtenanto de Blanqui, fakte ankaŭ foriris. Al iuj respektoj, la divido de Ge-nève en 1866 trovas al praktika esprimo en Parizo en 1871. Dudek unu minoritatoj adoptas a Manifesto ke Benedikto Malon subskribas la venontan tagon

sen ĝeni nuancoj: " La Komunumo de Parizo abdikis sian potenco en la manoj de diktaturo al kiu ŝi donis la nomon de sia publika sa-lut. »

Tri semajnoj pli malfrue, komence de la Ver-Saillant-ofensivon, li organizis la defendo de la Batignolles. Dum la Sanga semajno, Ferdinand Buisson (1841-1932) kaj Edmond de Pressencé (1824-1891) savi la masakrojn faritajn de la trupoj de Marshal of France Patrice de Mac

Mahono (1808-1893), sangavida Parizo, sed malriĉa strategiisto en Sedan. Ili respektive kaŝi ĝin en loko

de protestanta kultado kaj ĉe skulptisto, sinjoro Ottin. En julio 1871, li ekziliĝis en

Svisa.

Juĝite in absentie al la deportado al fortika ĉirkaŭaĵo la 30-an de novembro 1872 de a militkonsilio. Benedikto Malon ekloĝas en Svislando, kie li ligas dum kelkajn jarojn unuiĝo senpage kun Andrée Léo 6 ,

la amiko de Louise Michel , kaj aliĝis al la Ĝeneva Centra Sekcio de la AIT, akirita laŭ la opinioj de Karl Markso (1818-1883). Tamen, ĉe la ordono de Londoncentro de la AIT, post partopreno kun aliaj francaj eksterleĝuloj al la fondo de la Propaganda Sekcio kaj revolucia ago socialisto el Ĝenevo, li definitive aliĝas al la Jura Federacio proksima al Michel Bakunaŭ (1814-1876). Li profitas ĉi tiun ekzilmomenton verki verkon titolita La Tria malvenko de la proletaro franca, publikigita en novembro 1871.

La kunuleco de Benoît Malon kun la subtenantoj de Michel Bakounin ne daŭris. Metu akuzita en la kongreso de la AIT en Hago en 1872, li evitas ekskludon kiu trafas la lastan. Tie rompo kun la Juras-siens fariĝas definitiva en 1876 pri diskutado pri la rolo de la ŝtato.

De li, James Guillaume (1844-1916) tiam skribis: "[...] de ruza malamiko ke li estis, li estis nia deklarita malamiko. "Malgranda poste, Benoît Malon pli proksime al Jules Guesde (1845-1922) - la vulgara marksisto kiu ter-

subfosos lian politikan kuron kiel ministro de Ŝtato en la Sankta Unio kreita en 1914.

Post esti farinta iom vojo kun la granda anarkiisma kuracisto Paul Brousse (1844-1912) kiu animas la possib-listan fluon, kiu ankaŭ animas Jules Joffrin (1846-1890) kaj Jean Allemane (1843-1935), li finfine deklaris sin sendependa socialisto, karakterizado kiu bone konvenas al mezleganto malvolonta al fakoj partiano, simple enamiĝinta al la idealo de laborista emancipiĝo.

De 1880, Benoît

Malon ankaŭ estas engaĝita en la intelekta kampo. Ĝi degelas tiam

direktas longe jaroj la Socialisma Revuo.

Antaŭ malaperi de gorĝa kancero en Novembro 1893, li dediĉas multe da sia tempo por eldoni a volumena verko: La Nova parto en du volumoj en 1881 kaj 1882; Historio de socialismo en tri volumoj en 1882, 1883 kaj 1884; Manlibro de socia ekonomio en 1883; Socia moralo en 1886; Ampleksa socialismo en 1890 kaj 1891, lia plej grava verko . Li eĉ entreprenas kompletigi

Marksismo enkondukante la nociojn de justeco kaj leĝo, a iniciato malvundita de marksistoj. Ĉi tiu biaso respondas al la ideo ke Benoît Malon faras sin la klasa ago: "Ni estu revoluciaj kiam la cirkonstancoj postulu ĝin kaj reformistoj ĉiam ". Dum la kapitalismo aliroj supera etapo de imperiismo en la tempo de unua monda konflikto, iuj kaptos ĉi tiu formulo forgeso la komenco de la deklaro.

*

Intermita masonisto

Benoît Malon frotas la ŝultrojn multaj masonistoj en la 1860-aj jaroj kiam li partoprenas en la konstruado de AIT en Francio, inkluzive multaj membroj ĉeestas la Laborrenkontiĝojn, aŭ kiam li investas en la kooperativa movado. Ŝia akcepto en Lodge antaŭ la komenco de la Pariza Komunumo, en kondiĉoj ankoraŭ hodiaŭ nekonataj, aperas do sufiĉe logike. Ŝia membreco en Masonismo konsistigas cetere bremsos sur lia tuja amasiĝo al la Ofta ekde kiam li subskribas

teksto skribita en la
Loĝejoj por eviti
interna milito kaj titolita La
Akordigo per agado.
Post la 18-a de marto 1871 kaj
lia membreco en la
Komunumo, li konsistigas unu el la
ligiloj de ĉeno
de grava kuniĝo: a

proksimume kvarono de
membroj elektitaj al
Konsilio estas
Infanoj de la
Vidvino, kiu, frue,
apartenis al
la

maljuna gardisto
subtenantoj de
Frato Auguste
Blanqui aliĝis al
Templo de
Franca honoro -
Eugène
Protot de la
Frateco-Alianco
nelle, Emile
Eudes de L'Écos-saise
133, An-toine
Jourde de
La Libera Abelujo
aŭ Gabriel Ran-vier

de La Ligne
ĝuste - foje,
pretendi
kontraŭaŭtoritata

fluo, kiu
ĉu lia kazo aŭ tiu de
Jules Vallès, iniciatita pri
La skotino 133 en 1869,
foje, asertas sian sendependecon.

La framasonovojaĝo
de Benoît Malon komenciĝas
tre malrapide. En

probable pro
okazaĵoj kaj lia ekzilo,
li ne estas altigita al la rangoj de
Kunulo kaj Majstro
tiun la 15-an de januaro 1877
en la itala Fe-delta (Loyalty)
loĝejo. Laŭ An-dré Combe, post
lia reveno
de ekzilo, polica raporto

Kolumno de Benoît Malon ĉe Père Lachaise

notas ke li estus partopreninta
kun Jules
Valoj kun unu aŭ pli
Vestaĵoj de la Barako de An-
toine Jourde, La Ruche
Senpage, kiel vizitanto. La
Framasona Frateco, la sperto

dolora de ekzilo kaj
la komuna idealo de emancipiĝo
de la Homaro havas
kialo de la disputoj
tempo de AIT kaj
Komunumo. Tamen, la efika
registrado de Benoît
Malon en pariza vestĉambro
montriĝas malfrue.

Se li plenumas
komunajn agojn
kun aliaj Ma-
lecionoj, precipe
la anarkiisto kaj
Liberpensulo Elija
majo (1842-1930) 7,
fondinto de la
Lodge Les Égali-
sientoj en Novjorko
kie Eu-gène Pottier
estos akceptita
(1816-1887), kun
kiujn li kreas
Respublikana Socia
Ekonomia Societo
en

1885, li ne revenas
sur la kolonoj
nur en 1889. Li tiam
aliĝis al la Barako
La ligiloj de

popoloj kaj
Bonfarantoj
kolektis, metiejon
kiu rezultas el la
fuzio de du antaŭaj

havantaj ĉi tiujn nomadojn. La
unua
inkluzivas fervorajn
respublikanojn, ĉeestantajn amase
ĉe la entombigo de Aŭgusto
Blanki. La dua subtenas la miton
laŭ kiu
Condorcet (1743-1794)

estus estinta la Honorinda antaŭ 1789. Tamen, kiel la substrekas nian forpasinton Frato Charles Porset, " Membreco de la Ordo de tiu ĉi eminenta matematikisto, filozofo, aŭtoro de klasika Skizo de historia pentraĵo progreso de la menso homa (1795), restaĵoj problema. » 8 Benedikto Malon sponsoras tri liaj kunlaborantoj ĉe la Socialista Revuo, Rodolphe Simon, Eugène Fournière (1857-1914) kaj Gustave Rouanet (1855-1927) kiu estos socialisma deputito en 1893 9.

Benoît Malon inaŭguras en sia nova Laborrenkontiĝo unu ciklo de pripensado pri la reregulado de laboro kaj la rajton al socia helpo. la 28-an de decembro

1889 kaj la 22-an de januaro 1890, li prezentas du ĝeneralajn telerojn pri " socialismo

kaj moralo ĉe la punktoj de religia, politika kaj socia ". Ili donos

okazo por eldonado de a broŝuro titolita Morala Evoluo kaj Socialismo. Krome, la

Socialisma recenzo , kiun li direktis ĝis sia morto, inkluzivas multajn

Infanoj de la Vidvino inter ĝiaj konstantaj aŭ fojaj kunlaborantoj. Tiuj ĉi

ĉi lasta nature impresas certan ko-

Framasona kultado ĉe la redakcia linio de ĉi tiu eldonaĵo.

Benoît Malon resendas sian lasta spiro la 13-an de septembro 1893 en Asnières-sur-Seine. Se la reprezentanto de la Granda Oriento de

Francio (GODF) ĉe lia entombigo ne brilas subtileco de lia interveno 10 , aliflanke, An-toine Blatin (1841-1911), iniciatita en 1864 ĉe la Barako La Estonteco, respondeca pri 1881 de la vekiĝo de la Lodge La Infanoj de Gergovie en Clermont-Ferrand, hejmurbo, aŭtoro de la tria alineo de artikolo 1 de la Konstitucio de la GODF rilatiganta al la a-hundo-matismo de Obedience, ankoraŭ validas, mi petas

faros eminente fratajn rimarkojn, kongruajn kun en la framasona spirito, kiam de la sekva Monaĥejo de kiu li estas la Parolanto : " Estas a viro, pri kiu iuj el ni povas

ne kundividu la dok-trinojn, sed ĝi estas a homo ol ĉiuj adoras en masonismo, kaj ĉiuj kiuj povis koni lin havis por al li la plej profunda estimo kaj granda korinklino ."

Post unua malsukcesa provo en 1895, la memoro pri Benoît Ma-lon estas enskribita en la

ŝtono por la dudeka datreveno de lia morto. LA GODF prenas la iniciaton per cirkulero de 1912: " Benoît Malon estis

apostolo de ideoj de amo kaj kuniĝo inter ĉiuj homoj

enamiĝinte kun idealo farita el pozitiva justeco kaj vero sciencisto. Li laboris ĝis sia lasta spiro por komprenigi ke la politika libereco estas nedisigebla de ekonomia egaleco, se ni volas atingi la Universala Frateco.

Ni pensis tion en redonu la tutan framasonon al kiu sin ŝuldis sin honori, en unu el liaj plej famaj infanoj, nobeluloj kaj grandaj principoj de kiuj ŝi gloro kaj spektaklo

al novaj generacioj, kion povas fari granda inteligenteco kunigita kun granda koro .”

Inaŭgurita en novembro 1913, la laboro de skulptisto Albert Bartholomé (1848-1928)

reprezentanta la profilon de Benoît Malon en bareliefo gravurita sur alta kolono ornamita kun la Kvadrato kaj Kompaso situas en la Père Lachaise tombejo.

Dominique Goussot

Notoj:

1 André Combes, Malon, Benoît, en Encyclopedia of Freemasonry, kol, La Pochothèque, Éditions Librairie générale française, 2000, 982 paĝoj.

2 Tiu ĉi kooperativo prenis la nomon La Revendication de Puteaux, Suresnes, Clichy kaj Courbevoie, en 1867.

3 Friedrich Engels salutas la elekton kiel deputito por Sejno en 1885 de tiu kiu aliĝis al la juna Komunista Partio de Alberto en 1921.

4 Provo de la AIT, Unua kaj dua komisiono de la Pariza oficejo, Ĝenerala Tipografia Asocio, 2-a eldono, Parizo, 1870, 216 paĝoj.

5 André Combe, Benoît Malon kaj la framasonismo, en Kronikoj de Framasonhistorio, n-ro 70, 2012, paĝoj 77 ĝis 84.

6 Tiu ĉi kuniĝo malfeliĝos Andrée Léon.

7 Por lerni pli pri ĉi tiu aktivulo, vidu Christophe Bitaud, Élie May, Communard & Framasono, kol, Galaad, Eldonoj Théolib, 2018, 131 paĝoj,

8 Charles Porset, Condorcet, en Encyclopedia of Freemasonry, kol, La Pochothèque, Éditions Librairie générale française, 2000, 982 paĝoj.

9 Post la morto de Benoît Malon, Gustave Rouanet aliĝis al la barakoj Les Vrais amis kaj La Raison kie Marcel Sembat (1862-1922) laboris.

10 Dequaire-Grobel kuraĝas diri “ ke la framasonismo ne atendis, ke Benoît Malon estu socialisto “. Framasonismo ne devas esti socialisma, ĝi simple celas kunigi tion, kio estas disigita kaj disvastigi Lumon inter la homoj.

Camille Peletan...

- Musée d'Prsay Per zorga esploro, Camille Pelletan raportas pri la okazaĵoj de la semajno de la 21-a ĝis la 28-a de majo 1871, la " Sanga Semajno " kiu markas la finon de la Pariza Komunumo, vera masakro de la pariza popolo kaj perforta subpremo. farita de la militistaro...

Tiu ĉi libro, eldonita unuafoje en la formo de ĉiutaga serialo de la 15-a de februaro ĝis la 22-a de aprilo 1880 en la ĵurnalo " La Justeco ", estis vera armilo favore al amnestio por la Komunumoj.

Sed kiu estis Camille Peletan? Kio estis lia rolo en la Pariza Komunumo?

Signifa nombro da stratoj, bulvaroj kaj avenuoj portas lian nomon en urboj kaj vilaĝoj en Francio, kiuj atestas la gravecon de tiu politikisto kiu vivis inter la 19-a kaj 20-a jarcentoj .

Charles-Camille Pelletan estas historiisto, ĵurnalisto kaj politikisto naskita la 28-an de junio 1846 en Parizo kie li mortis la 4-an de junio 1915. Li estas la

filo de la granda respublikano Eugène Pelletan (1813-1884) kiu estis deputito, senatano kaj ministro en la 19-a jarcento . Camille Pelletan studis klasikajn studojn ĉe la Lycée Louis le Grand. Li diplomiĝis pri juro kaj tiam akiris la diplomon de arkiva paleografo ĉe la Imperia Lernejo de Ĉartoj.

Dum sia studenta vivo, altirita de poezio, li vizitadis la famajn vespermanĝojn de la grupo de artistoj " Vilain Bonhommes ", de 1869 ĝis 1872 kaj poste de la rondo de " Zutistes", eksperimenta literatura grupo. Li estas bonega dezajnistino mem. Ni vidas lin reprezentita (griza kostumo dekstre) en la tre fama pentraĵo de Fantin Latour, " Le Coin de table " en la kompanio de Verlaine, Rimbaud, Elzéar, Léon Valade, Emile Blé-mont, Jean Aicard kaj Er-nest. d' Hervilly, liaj amikoj.

Camille Pelletan, la ĵurnalisto farita kontraŭ la Empiro

En la aĝo de dudek jaroj, li iĝis ĵurnalisto tre engaĝita en kritikado de la reĝimo de imperiestro Napoleono.

Profunde kortuŝas la libro de Camille Pelletan " La Semaine de Mai " reeldonita de Libertalia en 2022 kaj prezentita de Michèle

Audin. Efektive, ĉi tiu libro, eldonita en 1880, neniam estis

publikigita ekde 1885.

Ĝi estas rimarkinda en pli ol unu maniero.

Brigitte Pastor

en la Pariza Komunumo

III. Ĵurnalismo estas por li estas politika armilo. Li komenciĝas en la Tribuno, la Reformado, la Renesanco, poste ene de la redakcio el la gazeto Rappel, la respublika movado de Victor Hugo. Li partoprenas en la inaŭguro de Suez-kanalo en novembro 1869.

Li kovras la proceson de Princo Bonaparte, la asmurdisto de Victor Noir .

Dum la plebiscito, ĝi estas alportita al justeco por unu el liaj artikoloj " La

Problemoj ." Li denuncas la neakcepteblaj premoj de la armeo apogitaj de

" Bluzoj

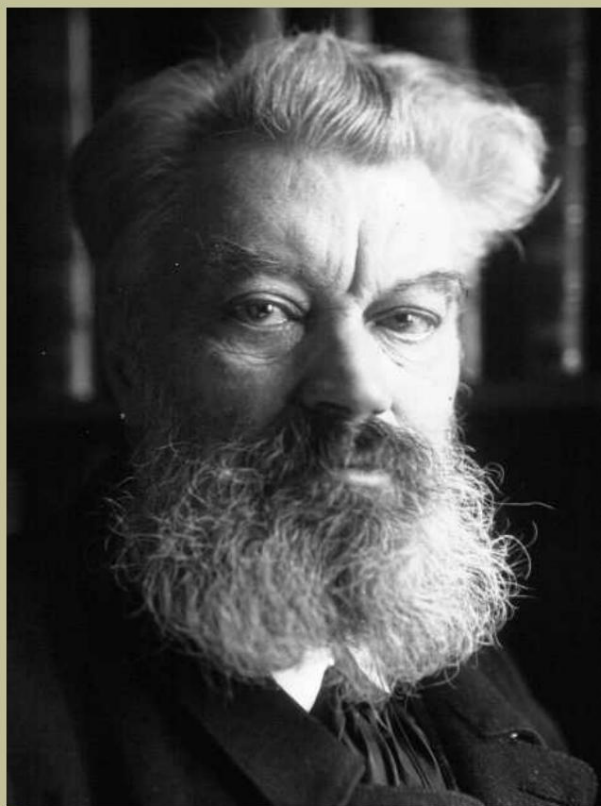
" blanka " (la provokantoj de la politika polico) sur la amaso de

laboristaj kvartaloj. Li kondamnita al du monatoj malliberejo kaj 1000 frankoj bone.

Kiam la ribelo de la Pariza Komunumo eksplodas en 1871, li ne deklaris sin subtenanto de la Komunumo, sed li ne asocias sin kun la politiko de Versailles, nu male.

Jen lia komento pri Municipaj elektoj :

" Ni, kiuj estas por paco kaj interpaco, ni ni estas por la homoj. Ni instigas la registaron de Versailles ne ludu per fajro

civila milito. »

Li restis en Parizo dum la Ofta kaj daŭre

laboro por la gazeto La Rememorigilo, ĝis la publikigo de tiu ĉi gazeto ankaŭ estu interrompita proksime al la Komunumo. Li tamen, atestas favore al Courbet antaŭ la

Militkonsilio de la 14-a

aŭgusto kaj raportoj pri ĉiutagaj provoj " La Suverena Popolo ". Li prenas sian lokon en sia gazeto tuj kiam ĝi reaperis Novembro, 1-a .

Li konigis sin per liaj raportoj pri Kunsidoj nacia inter la 24 Majo 1873 kun la alveno en povo de Mac Mahon kaj la monarĥa koalicio kaj la 15-an de februaro

1875 la definitiva establado de la respubliko, kolektite en libro publikigita en 1875 sur " Teatro de Ver-sailles: la Asembleo ĉe

tagon post tago ." Ĝi bildigas kun talento tuta galerio de portretoj de la malamikoj de la Respubliko per bunta kaj originala stilo. Lia ironio mordas.

Forte engaĝita al la amnestio de la Komunumoj

Li asertas sin kiel batalema Respublikisto. Al la daŭrigo de la kampanjo lanĉita en la Senato fare de Victor Hugo por amnestioleĝo por la Komunanoj en

1876, li aliĝis al la

batalo por amnestio. Li skribis la libron " Demandoj de la historio: la Centra Komitato kaj la Komunumo ". Li neniam ĉesos restarigi la vero pri la ekfunkciigo de la Komunumo de Parizo, pri ĝia progreso per zorge kaj senpartie ekzamenante la faktojn, dokumentoj kaj revuoj. Li analizas kaj klarigas la escepte murdema naturo de la subpremo kaj kiel ĝi estis

instigis: " La ribelantoj estas traktataj kiel ferocaj bestoj havantaj neniujn homojn ke la formo... "

Kun tiaj instigoj al malamo " la milito povis alprenas la aspekton de a ĉasado kaj venko, turno de ĉaso »...

" Neniam por pli ol a jarcento, tiom granda nombro neniuj viroj mortis ambaŭ ekster batalo ." Li forte denuncas murda perforto, blinda subpremo de pafadoj kaj ekzekutoj resumoj.

De 1871 ĝis 1876, proponoj por amnestioleĝoj estas malakceptitaj de la Asembleo kun monark-bonapartisma plimulto. Kie la respublikanoj iĝas la plimulto de 1876, la demando pri amnestio pozu kun pli da forto sed moderaj respublikanoj al kiu Gambetta kontraŭstaras

pozo. Certe de 1876 ĝis 1879, gracoj estas donitaj por deportitoj, sed ili ne forviŝu iliajn konvinkojn. La Komunanoj estas konsiderataj kiel ĝeneraljuraj kaptitoj kaj ne kiel politikaj kaptitoj.

De 1879, la batalo por totala amnestio de la Komunanoj prenas la grandeco kiam la Senato akiras respublikanan plimulton.

Ĝi forlasas la redakcion de " Rappel " kaj

fariĝas ĉefredaktoro el la radikala gazeto de Clemenceau, " Justeco " kreita de li en 1880.

Sekvante la rifuzon de la Nacia Asembleo de

amnestio fakturo plenkunsido prezentita de la "ekstrema maldekstro " aperas sur dramserio " La Semajno de majo ". Rimarkinda laboro de ĵurnalisma esploro, ĝi estas esploro

historio kiu baziĝas sur seriozaj fontoj. De lia atento al la datoj de misuzoj kiujn li rakontas, li metas reliefigi la fakton, ke la repremo estis planita,

sendistingaj ekzekutoj kaj resumoj: la masakroj

komenci antaŭ la unua fajro ekas, antaŭ la unua ostaĝo estu mortigita.

Estas la pariza popolo kiu estas celita. Jen lia konkludo:

" Por trovi pli bonan ol la masakro de 1871, ni devas iru al landoj kie vere estis katolikismo

la majstro; en Hispanio de la 16-a jarcento jarcento, longe senhomigita de la Inkvizicio ; en Aŭstrio de la 17-a jarcento jarcento, longe senhomigita de la Jé-suites... "

La masakro estis tia ke certaj kvartaloj estis senhomigitaj, granda parto de la laborista loĝantaro estis pafita, malliberigita aŭ en la kurado.

Por Camille Peletan, estas devo eduki opinio pri la vereco de eventoj por kunigi respublikanojn

la batalo por amnestio. Ĉi tio libro ludos gravan kaj determinan rolon en la voĉdono de la leĝo finfine prononcita la 10-an de julio 1880.

La Politikisto: longa kariero

En 1879, li estis Respublikana kandidato en Gujano por vicloko ke li mallarĝe perdis voĉojn al la elektita socialisto.

La 21-an de aŭgusto 1881, li kandidatiĝis por la posteno de deputito en la 10-a distrikto de

Parizo kun la programo de la ekstrema maldekstro; li estas elektita ankaŭ en Aikso kiun li elektis. Li sidas ĉe la ekstremo maldekstre de la Domo de deputitoj, ĝia gvidanto estas

Clemenceau. Kontraŭulo de la Gambetta-firmaoj, J. Ferry kaj Freycinet, ĝia balota programo estas revolucia: kontraŭleĝe elpelo de eksterlandanoj kaj la neforigebleco de senatanoj, por la elpelo de Familioj Bonaparte kaj Or-léans, la elekto de magistratoj fare de la popolo, la reveno al la Ŝtato de ĉefaj fervojaj kompanioj, la revizio de la Konstitucio kaj malamikeco al kolonia politiko.

Li subtenas la Jules Ferry- leĝoj pri instruado (senpaga, devo, sekularismo); ĝi estas por Camille Peletan (kaj lia senatano patro) la

respondo al la problemo de la edukado de la homoj. Batalo kiun la Peletans persekutas post aliaj Framasonoj. Sed li forte kontraŭbatalis la koloniajn politikojn de Jules Pramo. Li tiam gvidas la batalo kontraŭ bakejismo.

Li estos elektita por pli ol tridek jaroj, Camille Pel-letan estis deputito de Bouches-du-Rhône de 1881 en 1912, Ministro de la Ma-

Rino de la 7-a de junio 1902 ĝis la 24-a Januaro 1905 kaj Senatano de Bouches-du-Rhône de la 7-a de januaro 1912 ĝis la 4-a de junio 1915 .

Camille Peletan Framasono kaj Libera Pensulo

Framasonismo kaj politiko ŝajnas esti a familia tradicio hejme

Fantin-Latour: Angulo de la tablo 1872 - Musée d'Orsay
sidantaj, de maldekstre dekstren: Paul Verlaine, Arthur Rimbaud, Léon Valade, Ernest d'Hervilly, Camille Peletan.
starante, de maldekstre dekstren: Pierre Elzéar, Émile Blémont, Jean Aicard.

Peletan familio . Fakte, ne malpli ol ses ministroj, ĉirkaŭ dek parlamentanoj, du altrangaj ŝtataficioj kaj naŭ framasonoj. li estas ankaŭ

Liberpensulo kiel multaj framasonoj en la 19-a jarcento (lia patro estis ankaŭ).

Camille Peletan estas iniciatita en la Granda Oriento de Francio en la Lodge " La Mutuali-té n°190 ", tiam ĝi fariĝas membro de la Lodge " La Clemente Amikeco ." Li estos

aliĝis al la " Unueco " Lodge el Salon-de-Provence.

Li estas masonisto kiu ne estas tre aktiva, sed fervora defendanto de demokrata potenco, amante la progreseman idealon, humanisto, li evoluigas la Radikala Partio kies ĉefa programo estas la Disiĝo de Eklezioj kaj la Ŝtato, Enspezimposto, la revizio de la Konstitucio...Li iĝas unu el la gvidantoj de la Radikala-Radi-kal-Socialisma-Partio. Ĝi estas viro de konvinko, tuta lia vivo, li estos laborinta al la emancipiĝo de homo, al materia plibonigo kaj socia de la socio.

Brigitte Pastor

Fontoj:

- Maja Semajno de Camille Pelletan (Eldonoj Libertia)
  - La Centra Komitato kaj la Komunumo: Camille Peletan (BNF, Gallica)
  - La Kajeroj de Pythéas (LP Federacio de Bouches-du-Rhône)
- Framasonismo kaj familiaj retoj: la ekzempla naturo de Pelle-tan, Paul Baquiart

Alkemia promenado en Bourges de Christophe Bitaud

riĉe ilustrita,
En ĉi tiu verko
al ni per kristana legendo ke

Christophe signifas
"Portanto de Kristo" tiel iĝante
la patronsanktulo de ĉiuj

aŭtistoj. Kiam ni
konas la nombron da trafikaj
akcidentoj kaj
viktimoj, ni diras al ni, ke a
bona asekuro valoras
multe pli bone ol unu
medalo de la menciita "sanktulo". Tie

Respubliko ne estas tie
trompita, ŝi igis aŭtoasekuron
deviga, ne la medalon.

Ĉi tiu eta digresio estas
ŝatas ĉi tiun tre interesan
verkon, kiu rakontas la
historion de sonĝa vojaĝo,
kaj liveras la simbolajn kaj
erudiciajn pripensojn de
la aŭtoro kaj kuraĝigas vin

faru la samon. Mi do ne
parafrasos la
rimarkoj faritaj, sed mi
veturos miavice.

Kiel ĉiu bona memrespekta
Ber-ruyer (ne faras
ne konfuzu kun la fama
inspektisto, amiko de
Komisaro San-Anto-nio,

kvankam estas la
Punkbando Berru-rier
Black, nekolora
pri kiu Al-kemio parolas
multe, tre ĉeestanta
en la rakonto), la aŭtoro

parolas pri la Palaco de
Jacques Cœur kiu estas a
pura miro kaj la Hô-tel
Lallemant, sed
silentu pri tio
kvara perlo de
Bourges (la tria
estante la Katedralo) : la
Marĉo, kies aparteco estas esti
en la centro
el la urbo.

Mi havis la privilegion viziti
la Palacon plurfoje
de Jacques Cœur kiu estas
juvelo en ujo kaj
ankaŭ manĝi en la koro de
Marĉo. Mi rekomendas.

En la Palaco, estas la
unua "moderna" WC
en aparta ĉambro
kun tabulo

ŝtono kaj orifiko kiu
transdoni tion, kion ni havas
maldekstre rekte malsupre
en la keloj kie

trovi la porkojn
rapide solvi la

afero. Ĉi tiu "invento" estis alportita
reen

de Jacques 'vojaĝoj
Koro en la Oriento. Preter

de ĉi tiu spica detalo, mi
permesas vin malkovri en
la verkon la puraj mirindaĵoj
priskribis kaj ĝi ne faras
ne mankas.

La aŭtoro unue faras a
historio de la urbo por
metu ĝin ĝustatempe
(ĝi estis fondita de la
Bituriges - La Reĝoj de
mondo) kaj ankaŭ longa

evoluo pri Al-kemio kiu
estas la Fadeno
gvido de lia rakonto. Li
kompreneble parolante pri Hermeso
Trismegisto, la Trio
Times Very Large, kaj la
Smeralda Tablo kie
ĉio supre estas
malsupren kaj inverse, de
Egiptujo kie li elvokas
Hypatia, viktimon de Cyril
kiu havis kelkajn tre
kuriozajn metodojn.

La aŭtoro klare montras
la tuta graveco de Al-kemio
kiu ne estis a

ŝatokupoj de senlaboruloj,
sed la volo

fari re-serĉon. Ŝi estis ĉie.

La prapatroj de la

framasono,
kiel William Shaw kaj
Elias Ahmole asertis esti
parto de la Rozkruculoj,
Hermetikismo, en tio ĝi
faris al-kemian esploron,
celitan

transformo de
viroj serĉantaj saĝon. Isaac
Newton kiu

starigos, kun la Reĝa
Socio, la postuloj de
la scienca aliro
eksperimenta, estis Al-
kemiisto kaj la moto li
trudita estis "Ne kredu
neniu vorto."

Ĉu ni ne povas pensi
tiu "Jesuo" ĉe la Geedziĝo de
Ankaŭ Cana faris ĝin
laboro (ĉi tio estas por

la nesufiĉo de revado)? Li estis tre soifa (la Laboro de la Nigrulo), li havis akvon je sia dispono (la Laboro de la Blanko) kaj transformis ĝin en vinon (la Laboro de la Ruĝa). Vi povas vidi ĝin ĉie.

Ni ankaŭ povas pensi, ke la Laboro de la Nigro (Nigredo) estas la putriĝo post la morto de Hiram, ke la Laboro de la Blankulo (Albedo) estas la anstataŭigo de la kadavro kun la 5 punktoj de Majstreco, estas la Renesanco kiu metas la pecoj kune kiel Izisa faras kun Oziriso. La Verko en ruĝa (Rubedo) estas la Majstro kiu marŝas enirante la Lumon.

Tial mi ĉiam pensis, ke la Antikva kaj Akceptata Skota Rito, malproksime de esti kristana Rito (tio estas la alivestiĝo por transdoni ion alian) estis antaŭ ĉio alkemia Rito.

En kristana Alĥemio, ĝi estas "Kristo" kiu estas la Filozofa Ŝtono. La Signo de la Bona Paŝtisto estas la pozicio reprezentita sur ĉiuj kuŝantaj figuroj en la Mezepoko.

La Kvar Elementoj estas

tra la historio de la Homaro. Ĉu la ŝamanoj ne diris: " la tero estas mia korpo, la akvo estas mia sango, la aero estas mia spiro, kaj la fajro estas

En la Mezepoko, la mastro-konstruistoj estis la heredantoj de du teknikoj, kiujn ili povis retrovi kaj unuigi: la arto de la romiaj ŝtontajlistoj kaj tiu de la gaŭlaj ĉarpentistoj.

Estas al la kombino de ĉi tiuj du scioj, ke ni ŝuldas la floradon de konstruoj kiel katedraloj, kie ni vidas la eblan konkeron de la plej svelta volbo kaj la kolorigon de pli kaj pli grava vitralo.

La arkitekturo karakterizas, oni diris, per tiu ĉi lukto inter gravito, kiu estas ligita al la materio, kaj la impeto, kiu venas de la spirito kaj kiu portas al la lumo.

La aŭtoro, prave, multe parolas pri Fulca-nelli. Tiu ĉi Alkemiisto diris " Por ni, la gotika arto estas nur ortografia deformado de la slanga morto, laŭ la fonetika leĝo, kiu regas, en ĉiuj lingvoj, sen konsidero pri ortografio, la Tio-

mia spirito " ? Nepre, la aŭtoro alparolas ankaŭ Rabelais kaj la Lingvon de Birdoj kiu, ludante per vortoj kaj kontraŭpetoj, estas tiel nomata pro la fonetiko kaj sono de la vortoj, kiel la kanto de birdoj.

Post la tempo de la Poeto-Monaĥo, ankaŭ taŭgas alproksimiĝi al tiu de la Konstruisto-Monaĥoj. Ĉe

Christophe Bitaud

Balade alchimique à Bourges

THEOLIB • "GALAAD"

tradicia pakaĵo. La katedralo estas verko arta gusto aŭ slango. » Tiel, Slang ankaŭ estus kodita lingvo de la Compagnons-Builders to parolu unu al la alia sekure profanaj oreloj. Ni ĉiam revenas al Rabe-lais.

Ĝi estas ankaŭ nature demando pri Arkitekturo en ĉi tiu libro. Mia plej ŝatata Imperiestro estas Frederiko II de Hohenstaufen, moknoma " la Ekskomunikilo " kaj kiu rekaptis Jerusalemon el Saracenoj sen pagi a guto da sango. Ĉi tiu, se malgranda germana kaj tiom multe Normando de sia patrino, multe konstruita kiel ĉiuj Princoj Normanoj. Por li, la car-ré estis simbolo de Tero, la cirklo de ĉielo kaj la oklatero signifis la trairejon de la Tero al la Ĉielo, religante la finion al la senfina (de Malkuth al Ensoph). Ĝi estas krom kial la Kupolo de la Roko en Jerusalemo estas okangula, kie la " Profetoj Abra-ham, Jesuo, Mohammed " estis preĝinta.

En ĉi tiu verko, la aŭtoro frotas kun multaj malsamaj disciplinoj. Ni memoru tion antaŭe, ni estis multfaka kaj ĝi estas Auguste Comte kaj la Pozitivismo kiu kreis la paŭzo inter inĝenieroj

neantoj kaj poetoj. Venis tiam la tempo de Scien-tismo.

Ni ankaŭ ne forgesu ke ĝi estas kristanismo kiu abolicis la ciklan tempon de la grekoj (simbolita de la Ouroboros) kie la vivo kaj morto revenis senĉesa. Kun la Krucumito, ĝi estas lineara tempo kun komenco kaj fino, Bapto ĉe Juĝo laste, religio fariĝas ĉieestanta kaj ĉiopova, por nia pli granda malfeliĉo.

La aŭtoro kovras amason da temoj; li ne estas eblas nomi ilin ĉiujn en ĉi tiu recenzo. Sed rimarku, ke ĝi traktas INRI, kio estas esenca tia temo. Preter la formulo mite pruntita al Poncio Pilato en mokado por " Jesuo la Nazareta Reĝo de la Judoj ", li estas kompreneble Igne Natura Renovatur Integra (la naturo estas tute renovigita per fajro) kio estas la ŝlosila formulo en Alĥemio. Sed kiel la aŭtoro ankaŭ pritraktas la 15-an Gradon de la REAA (ĉi tie ankaŭ nur titolo), tiu de Knight de la Oriento aŭ la Glavo de kiu la simbola formulo estas koncentrita en LDP, kiu signifas " Libereco de Pas-ser ", sed ke ni povas kompleta kun "Libereco de Pensu", ni ankaŭ povas

vidu en INRI " Indefes-so Nisu Repellamus Ignorantiam » (Ĉasado nescio per penado senlaca).

La lasta antaŭ ol ni iros, la magia Kaldrono ankaŭ estas menciita inter la Keltoj (Reĝo Arturo kaj la Mage Merlin). Ĉi tiu temo estas konstante menciita en Asteriks (kiu ne estas agrable legi, sed tre historie laboris) kun la Kaldrono de Magia Pocio, ni trovi la saman ideon de transformo kaj poste kunsido.

Al la fino de ĉi tiu sonĝeca vojaĝo kie la imago forportu vin, mi deziras ke ĝi havu la saman efikon al ĉiuj legantoj, daŭrigu ĉi tiun vojaĝon kiu ne okazis en unu tago, ĉar " feliĉa kiu komunikas kaj kiu faris longan vojaĝo ".

Christian Eyschen

Alkemia promenado
Bourges de Christophe
Bitaud – Editions Théo-lib –
166 paĝoj – 18 €

Ankoraŭ havebla ĉe Calameo <https://www.calameo.com/read/0037423018404deecf26d>

La Plume et la Pensée

Le rêve est le propre de l'Homme

2023
5bis

Libre Pensée

Ballade dans la Bourges alchimique au palais Jacques Coeur et dans l'Hôtel Lallemand

Supplément 5 bis au numéro 5 de *la Plume et la Pensée*, revue numérique supplément à *La Raison*

Eugene Pottier...

Enaskiĝas Eugène Pottier en Parizo la 4-an de oktobro 1816. Post esti provis diversajn profesiojn, li fariĝis ŝtofdezajnisto. Sed ĝi

alvokiĝo estas tute alia: ĝi revo fariĝi kant-nier en la servo de la klaso fabriko Knabino. Gustave Na-daud, ĝia eldonisto, priskribas ĝin tiel: " Ĝi jam estis ruĝa en 1848, kiam mi konate, ĝi ne forfrotis, tio estas kvalito ". Li estas efektive kvardek-oka, Fourieristo, feminisma, trempita de kristana socialismo, epikureismo, sed ĉefe kantverkisto ĉiuj dum sia tuta vivo.

En 1864, li iĝis metiisto per malfermo de laborejo prospera industria dezajno. Plurajn jarojn poste, li rompas kun religio instigita de lia medio familio kaj aliĝas al la Internacia.

Ekde la proklamo de la Komunumo de Parizo, Eu-gène Pottier ne hezitas momento: li batalas ene de la Nacigvardio, delegito al la Komitato centra de la Nacigvardio

nacie, ĝi estas ankaŭ membro de la Centra Komitato de la dudek distriktoj. Elektita membro de la Komunumo, li estas delegito de la urbodomo ar- de la 2-a distrikto kaj estas parto de de la komisiono pri publikaj servoj.

Dum Bloody Week, li batalas ĝis la lastaj momentoj kontraŭ la Versajla soldato.

Tiam estas ekzilo por eskapi la mortkondamnon in absentie de la 4-a konsilio de

milito. Londono ĉiuj unue, poste Novjorko. Li estas sinsekve dezajnisto, instruisto, fondinto de franca lernejo,

sed li ĉiam incitetas ŝin muzo. Ene de la Nova Mondo, Eugène Pottier iĝas pli kaj pli kontraŭreligia kiel pruvas lia kanto

titolita Ĉi tiu Vampiro, ĝi estas Dio.

Estis dum liaj jaroj de ekzilo ke li verkas la kantotekston de la Internacia. Ironio de historio, Eugène Pottier ne vidos, dum lia vivo, la himno de Laborista movado metis

En aprilo 2017, a memorĝardeno la framasonoj kiuj batalis estis inaŭgurita ĉe la Nacia Memorial Arbejo en Jam estis en la Staffordshire (Britio).

Kristoforo Bitaud

la senmorta aŭtoro de la Internacio

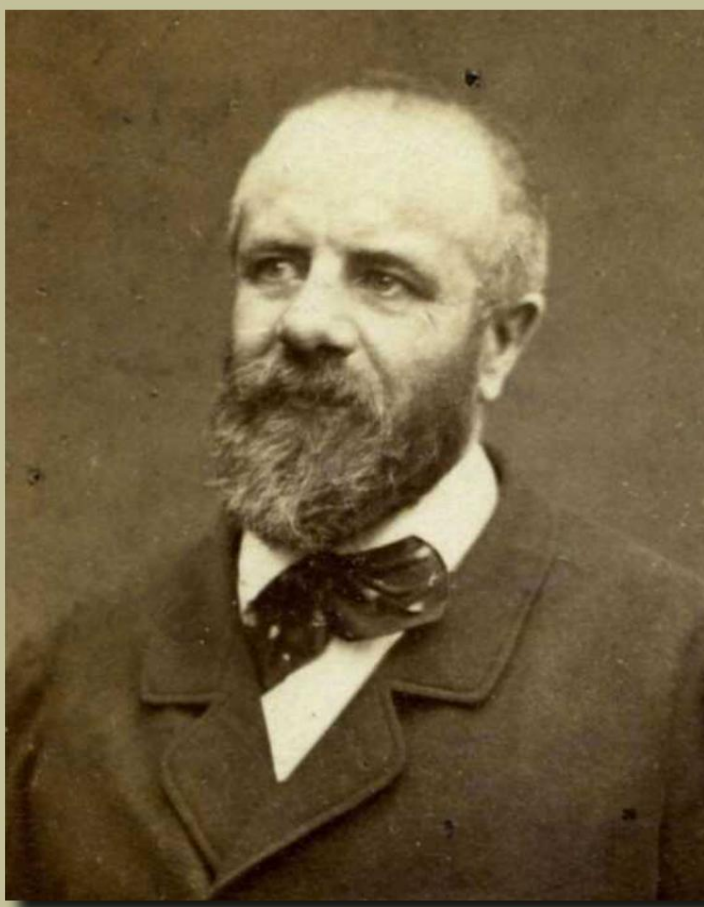
en muziko. Li estas malproksime de imagi, ke li ĵus eniris la Panteonon de la revolucia movado per la graco de sia kanto.

Kio pri framasonismo en Usono?

Estas ekstere de demando trakti politikajn aferojn en la Logia kaj framasona agado ofte estas reduktita al bonfaraj agoj. Iamaj komunanoj havas nostalgion pri tielnomita liberala masonismo . Certa nombro da ili decidis, en 1875, ekbruligi la fajrojn de sovaĝa Loĝejo, tio estas ekster ĉia obeo; la Egalistoj. Elie May, komunardo kaj skota framasono (kiu estas temo de artikolo en la venonta numero de ĉi tiu revuo) estas kompreneble unu el ili, li eĉ estas elektita Worshipful Master of the Workshop. Multaj estas la antikvuloj

Ekzilitaj Komunanoj kiuj venas por ornamo la kolonojn de tiu ĉi Laborrenkontiĝo, inkluzive de la fama generalo de la Komunumo, La Cécilia.

En ĉi tiu 2-a de decembro, Eugène

Pottier loĝas en New York, 238 Orienta 30-a Strato . Sendube nostalgia, li memoras la grandajn tempojn de la Komunumo.

Unu sceno, aparte, havis fortan efikon al li.

ke. Tio estas la parado de parizaj framasonoj la 29-an de aprilo 1871 kiuj iris planti siajn standardojn sur la barikadoj de Neuilly.

Movita de tiuj gloraj memoroj, la laiko Eugène Pottier prenis sian plumon:

"Novjorko, decembro 2, 1875.

Civitanoj,

Mi petas partopreni en la laboro de Masonismo kaj esti akceptita en via Loĝejo. Mi scias, ke ĝi

konsistas el grupo de Liberpensuloj , kiuj, farinte pura balaado de tradicioj kaj rekonante

nenion pli altan ol la homa Racio, konscience uzas la siajn en la serĉo de Vero kaj Justeco.

Mi kredas kiel vi, ke la feliĉo de la Homaro ne povas havi aliajn bazojn.

Scienco, liberigita de

ĉiu dogma obstaklo, movas tagon post tago por malkovri la leĝojn de nia naturo kaj tiel preparas la socian kodon; La homaro, por eniri sian normalan vojon, devas sin krei laŭ nia bildo, tio estas fariĝi kiel Homo, unu kaj multobla: unu per ago, multobla per organoj.

Tiu ĉi transformiĝo de universala konflikto en universalan harmonion povas okazi nur en fazo de reala egaleco; ne falsa egaleco de rajtoj, sed egaleco de lumo kaj bonfarto.

kaj mi kredas, ke mia vivo pruvas sian sincerecon. Mi naskiĝis en Parizo la 4-an de oktobro 1816 de devota patrino kaj bonapartisma patro. En la Fratlernejo ĝis la aĝo de dek jaroj kaj en la bazlernejo ĝis la aĝo de dek du jaroj — estas al mia legado kiel juna viro, ke mi ŝuldas mian fuĝon el ĉi tiu duobla sulko sen enŝpruciĝi en ĝi.

En 1832 mi estis respublikano, en 1840 socialisto. Mi partoprenis malklaran en la Revolucioj de 1848 : februaro kaj Junio. De la puĉo ĝis la 4-a de septembro mi restis necedema: fari pakton kun la murdistoj de la Leĝo estas prostitui sin. Post pli ol tridek jaroj en la proletaro, mi starigis min kiel dezajnistoj

en 1864. Industriaj dezajnistoj tiam ne havis Sindikatan Ĉambron. Laŭ mia instigo, ili fondis unu kiu havis kvincent membrojn antaŭ la milito kaj kiu aliĝis entute al la Federacio de la Internacia.

Ĝuste pro mia kunlaboro en ĉi tiu movado mi estis elektita membro de la Komunumo en la 2-a arondismento .

urbestro. Post kiam la urbodomo estis prenita de la Versailles, mi retiriĝis al la 11-a arondismento . ar-

Mi estis akceptinta senrezerve la programon de la Revolucio de la 18-a de marto: Aŭtonomio de la Komunumo, Emanciĝo de la Laboristo.

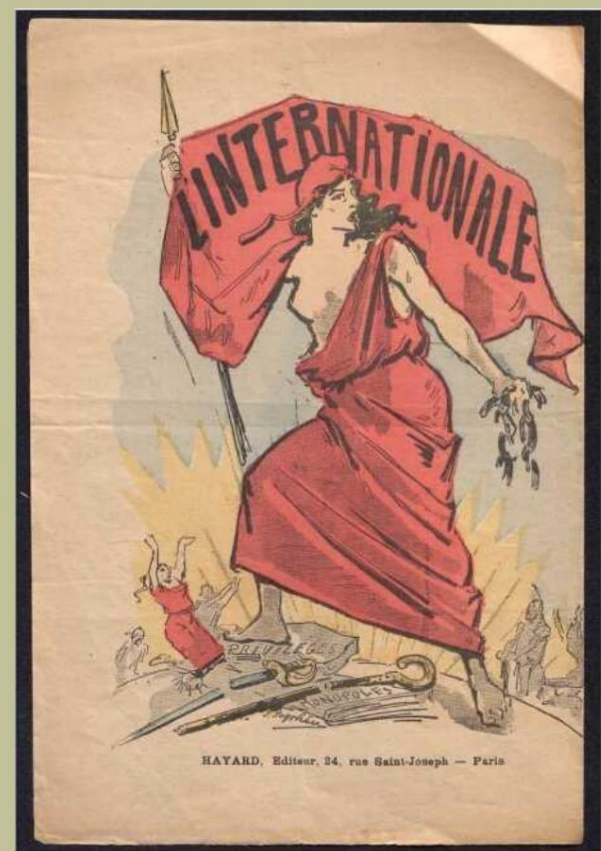
Mi kredas, dum ĉi tiu periodo, plenumi mian devon. En la lukto, kie ĉiuj sindonemaj civitanoj perdis sian vivon aŭ sian liberecon, mi konsideras min bonŝanca, ke mi perdis nur mian riĉaĵon. Mi pasigis du jarojn en ekzilo en Londono kaj du jarojn en Bostono, provante honori mian malriĉecon kaj proskribon per laboro.

Estis en Parizo, en la lastaj tagoj de la lukto, kiam mi vidis, meze de transportoj de entuziasmo, la grandiozan spektaklon de la Masonismo aliĝanta al la Komunumo kaj plantanta ĝiajn standardojn sur niaj senintestigataj muroj el konkroj; Ĝuste tiam mi ĵuris al mi, ke iam mi estos unu el la kunuloj de ĉi tiu laborema falangio.

Mi aperas ĉe lia konstruejo.

Dungu min!

Eugène Pottier 238,
Orienta 30-a Strato . »

Ĉi tiuj malmultaj vortoj servos kiel konfeso de fido,

dirante. Ĝis la 28-a de majo mi ekzercis la funkciojn de

Tia profesio de kredo,
ke Elie May konservos
zorge de malantaŭe
li nur povas delogi la
Adorinda Majstro
predikejo kiu rapidas
iniciati Eugène Pottier
al la misteroj de framasonismo
ene de la
Lodge Les Egalitaires. BONA
tio konvinkis Blanquist

(li skribos a
kanto titolita

Blanqui, la patro
de la Internacia
estas a
malfermita viro kaj
bona vivado.

Lia amikeco kun
Elie May originas de
la Komunumo.

Prolika aŭtoro, li
skribita, la tagon
post la proklamo
de la

Komunumo, unu
kanto festanta ĉi tiun eventon. Ĉi tiu
verko, simple nomata 31

Oktobro estas dediĉita " al
civitano Elie May ." Ĝi
komenciĝas kaj finiĝas
Tiel:

"La homoj sentas, ke ili estas perfiditaj,
Estas tro da bojado ĉe la luno,
La Urbodomo estas invadita,
Parizo, proklamu vian
Komunumon!"

Elie May do ĝojas pri tio
tiu ĉi amikeco transformiĝas
en frateco. Ĝi gastigas
varme la kantisto ene de la
Lodge
ke li prezidas kaj ĉi tiun amikecon

neniam estos neita,
Elie May eĉ fariĝos
sekretario-kasisto de la Pottier
Komitato, laboranta
tiel vivigi la memoron pri la
kantisto kaj
de la laborista aktivulo.
En 1877, Eugène Pottier
nun loĝas en Filadelfio kaj estas
membro de la So-

vs

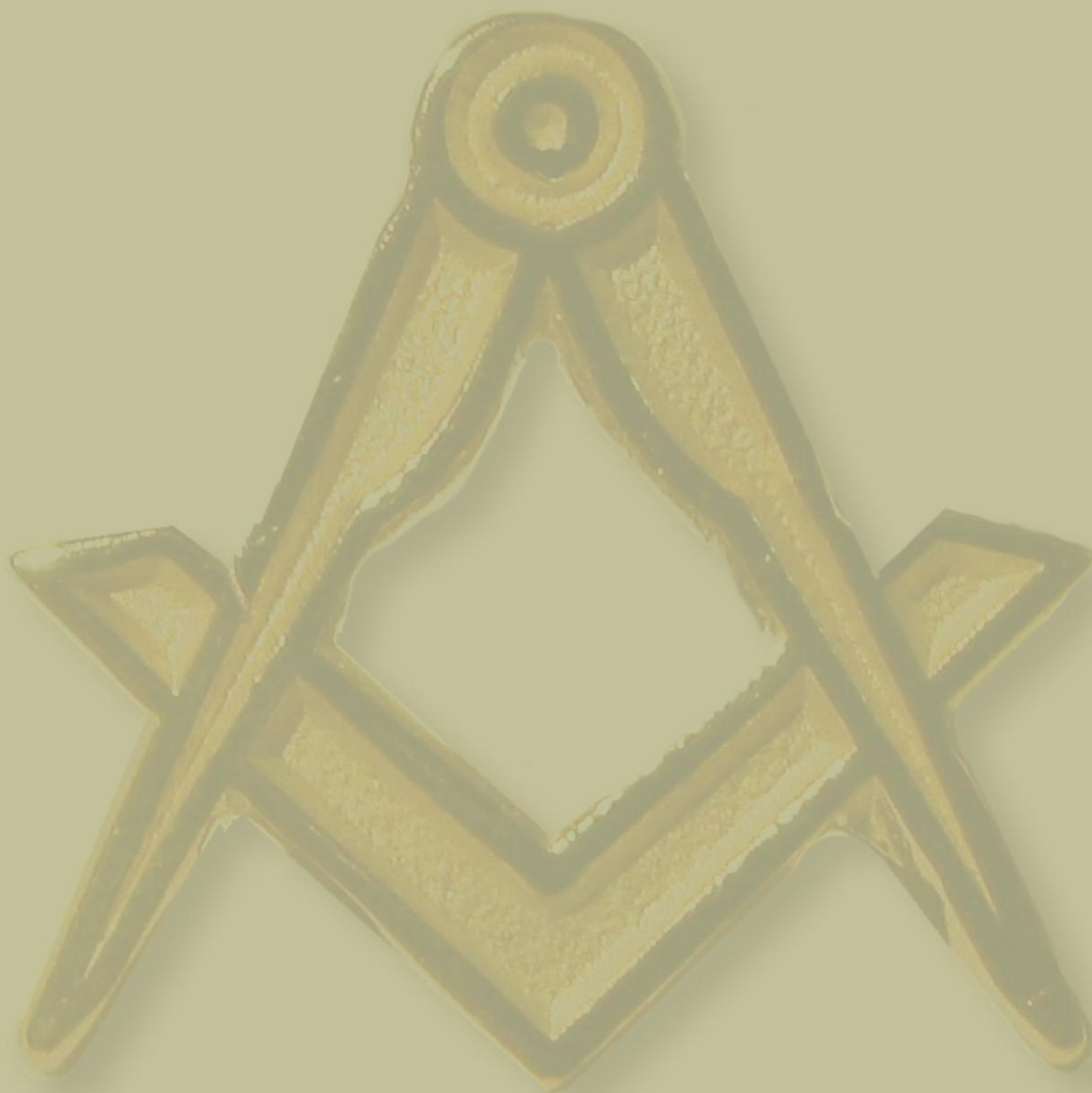
ialisma Laborista Partio,
lastatempe kreita, de kiu li
fariĝis fervora aktivulo.
Estas septembro 1880
ke li revenas al Francio,
malriĉa, maljuna kaj malsana. Li
filiĝas kun la Loge Le Libre
Supera Revizio
konsilio de Francio al
la Oriento de Parizo. Eĉ se li
ricevas la unuan premion
de konkurso, kiu permesas al li
vidi la impreson de
tuta lia laboro
kantisto de sia amiko
Gustave Nadaud sub la
titolo Kiu estas la frenezulo ?, lia

lastaj tagoj estas
pli malfacila kaj ĝi malŝaltas
la 6-an de novembro 1887 en la
hospitalo Lariboisière en Parizo.
La 9-an de novembro, lia
entombigo kunigis dek
mil homoj inter kiuj multaj iamaj
batalantoj de la

Municipo : Clément,
Champy, Eudes,
Goupil, Dereure,
Louise Michel,
Élisée Reclus,
Rocheport...
malgraŭ polica
perforto.
Lia verko, la
Internacia,
estas muzikigita de
Pierre
de Geyter ĝis la
peto de Gus-tave
Delory,
urbestro de Lille,

tiel fariĝante la himno de
Internacia laborista movado
ĝis nia
tagoj.
Arnold kreas monumenton al
la gloro de Eugene
Pottier inaŭgurita ĉe la Père
Lachaise tombejo en
1908.

Christophe Bitaud

La Raison

Bulletin d'abonnement

Nom : ..... Prénom : .....

Adresse : .....

Code Postal : ..... Ville : .....

A partir du n° :

1 an = 10 n° : 25 € 2 ans = 20 n° : 45 € Abonnement de soutien : 30 € minimum

Abonnement depuis l'étranger : 1 an - 27 €

Bulletin à retourner avec le règlement à : Libre Pensée - 10-12, rue des Fossés-Saint-Jacques - 75005 Paris.

La Plume et la Pensée Cifereca suplemento al Racio, monata de la Nacia
Federacio de Libera Penso

Eldondirektoro: Christophe Bitaud - Ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Kovrildezajno: Pierre Gueguen - Interna dezajno: Claude Singer

Skribo, Administracio: 10/12 rue des Fossés-Saint-Jacques 75005 Parizo